SIRLAR OPERASYONU

Terör mü?
Politika mı?

Jim Marrs

TRUVA

SIRLAR OPERASYONU

Terör mü? Politika mı?

TRUVA YAYINLARI®

TRUVA YAYINLARI®
Yayın No: 63
Truva / Siyaset: 18

Sırlar Operasyonu

Terör mü? Politika mı?

Kitabın Orijinal Adı: Inside Job
Yazarı: **Jim Marrs**
İngilizce'den Çeviren: **Pınar Bulut**

Yayın Danışmanı : Abdullah Şahin
Genel Yayın Yönetmeni : Burak Fazıl Çabuk
Yayın Editörü : Yalçın Lüleci
Redaksiyon : Bulut Fikret Çöloğlu
Bilgisayar Uygulama : Truva Ajans
Kapak Tasarımı : www.natagrup.com
Baskı-Cilt : Kilim Matbaacılık Ltd. Şti.
Litros Yolu Fatih Sanayi Sitesi
No: 12/204 Topkapı-İstanbul (0 212) 612 95 59

1. Baskı Eylül 2005
ISBN: 975-6237-65-1

Hocapaşa Mah. Dervişler Sok.
No. 9 Kat: 4 34110 Sirkeci/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 85 44
Fax: (0212) 513 85 45
www.truvayayinlari.com
e-mail: truvayayinlari@truvayayinlari.com

Jim Marrs

SIRLAR OPERASYONU

Terör mü? Politika mı?

İngilizce'den Çeviren
Pınar Bulut

JIM MARRS

Jim Marrs, ödüllü bir Amerikalı gazeteci ve *Alien Agenda* ile *New York Times'ın çok satanlarına giren* Crossfire gibi önemli kitapların da yazarıdır. Marrs, Teksas'ta yaşamaktadır.

Truva'da çıkan kitapları:

Gizli Dünya İmparatorluğu *(Dünyayı Yöneten Gizli Güçler)* (Mayıs, 2005)

İÇİNDEKİLER

Bu kitap, 11 Eylül 2001 saldırılarındaki korkuyu ve dehşeti yaşayan herkese ithaf edilmiştir. Onlar, federal yetkililerin yüzeysel ve bencil açıklamalarından çok daha iyisini hak ediyorlar. Onlar gerçeği hak ediyor...

ELLEN MARIANI'DEN ÖNSÖZ

Bu önsöz Amerikan halkına yazılmış bir açık mektuptur ve kalbimin derinliklerinden gelmektedir. Bu kitabı okumanızı ve 11 Eylül saldırılarının aslında içeriden organize edilmiş olduğunu kendiniz keşfetmenizi istiyorum. Jim Marrs bu kitapta bu davayı işliyor; bense bu davayı bir mahkemede kanıtlamayı amaçlıyorum.

Eşim, Neil Mariani saldırılarda öldürüldü. United Airlines'ın Dünya Ticaret Merkezi'ne (DTM) çarpan ikinci uçağı olan 175 sefer sayılı uçakta yolcuydu. O berbat günde eşim ve ben Boston Logan Havaalanı'ndan kızımızın Carolina'daki düğününe gitmek üzere yola çıkmıştık fakat yerlerimizi ayrı uçuşlarda ayırmıştık. Ayrı biletler almıştık; çünkü başta, eşimin, üvey kızının düğünü için uçuş masraflarını karşılayabileceğinden emin değildik. Ben biletimi aldıktan sonra indirimli bir sefer yakaladık ve benimkinden iki saat sonra kalkacak bir uçakla onun da gelebilmesi için ucu ucuna para yetiştirdik. Kendi giriş kapıma doğru ayrılırken havaalanında onu son kez görüşümü asla unutmayacağım.

Bugün, ben sevdiğini kaybetmiş fakat azimli bir dulum. Tarihte ilk kez doğrudan Amerikan Hazinesi'nden gelen, vergi mükelleflerinin ödemelerinden derlenen 11 Eylül Kurban Telafi Fonu'ndan yar-

dım almayan yaklaşık 75 aileden biriyim. Eşimin hayatına karşılık devletin verdiği 500.000 doları almaktansa konuşma hakkımı kullanmaya karar verdim.

Bu parayı istemiyorum; yalnızca cevap istiyorum!

"Sus ve yoluna git" adını verdiğim o fondan para alarak United Airlines'ı ve Federal Hükümet'i dava etme hakkımdan vazgeçebilirdim. Zor geçen aylar boyunca Neil'in acısının üstesinden gelmeyi başardığında, ona ne olduğunu öğrenmenin tek yolunun mahkemeler olduğunu anladım. 9/11 kurbanları arasında hükümete dava açan ilk aile üyesi ben oldum.

Davam RICO Yasası'na (yasadışı yollarla sağlanan gelirlerin geri alınmasıyla ilgili yasa) dayanıyor ve 11 Eylül saldırılarının hükümet için sürpriz olmadığını kanıtlamayı amaçlıyor. Federal hükümetteki birçok yüksek rütbeli memurun saldırıların olacağından haberdar olduğuna inanıyorum. Aslında bildiklerinden yüzde yüz eminim.

Davamı üstlenecek bir avukat bulmak çok zor oldu. Kimse hükümete karşı açtığım davayla ilgilenmeye cesaret edemiyordu. Fakat sonra Phil Berg isminde, eski Pennsylvania başsavcısı ve avukatı olan cesur birini buldum.

Davamız doğrudan Başkan Bush'a ve diğer birkaç yönetim üyesine karşıydı. Phil Berg'in dava dilekçesinde yazdığı gibi dava, "9/11 olayına dair önceden bilgi sahibi olmaya, bilerek 9/11 olaylarına müdahale etmemeye, önlememeye ve uyarmamaya ve 9/11 gerçeğinin üzerini kapatarak adaletin yerini bulmasını önlemeye, hepsinin Birleşik Devletler kanunlarının ihlali olmasına" dayanıyordu. Başkan George Bush'a ek olarak Başkan Yardımcısı Dick Chaney, Başsavcı John Ashcroft, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld ve Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice da sanıklar arasındaydı. Dava aynı zamanda Savunma Bakanlığı, Merkezi İstihbarat Teşkilatı, Ulusal Güvenlik Teşkilatı ve Dış İşleri Konseyi'ne karşı da açılmıştı.

Phil Berg ve ben, bu kitabın yayıncısı olan Origin Press'e dava dilekçemizin önemli kısımlarını bu kitabın ilave kısımlarında yayınlama hakkı vermeyi uygun gördük. Lütfen aşağıda verilen web sitelerinden bunları ve Ellen Mariani'nin Başkan Bush'a yazdığı açık mektubu okuyun. Ve lütfen bizi destekleyin!

Aynı zamanda sizden, ilave kısımda yayınlanan Aile Yönlendirme Komitesi'nin 23 Sorusu'nu da dikkatle okumanızı istiyorum. Bu 23 soru davada cevaplarını bulmaya çalıştığım anahtar sorular arasındadır ve Jim Marrs bu cesur kitapta etkin bir şekilde bu sorulara değinmiştir.

Davamız, eşimi veya 9/11'in diğer kurbanlarını geri getiremez. Fakat inanıyorum ki bu zamanda bu ülkede ihtiyaç duyulan gerçeği ve adaleti ortaya çıkarabilir ve çıkaracaktır da. Jim Marrs'ın bu kitabını okuduğunuzda muhakkak nedenini göreceksiniz.

Ellen Mariani
(Louis Neil Mariani'nin Dul Eşi)
Derry, New Hampshire
10 Mayıs 2004
www.911forthetruth.com

YAYINCININ ÖNSÖZÜ

Genelde din, tinsellik, paranormal olaylar ve psikoloji üzerine kitaplar yayınlar; yalnızca ara sıra diğer konulara geçerim. Jim Marrs'ın 9/11 kitabı bana geldiğinde, fevkalade olduğunu düşündüm, fakat bir yayıncı olarak ilgilendiğim alanlara göre ikincil önemde olduğunu düşünerek görmezden gelmeye çalıştım. Buna rağmen bu amansız konu aklımdan çıkmadı. Lider araştırmacı Mike Ruppert'ın 9/11 olayları üzerine konuştuğunu görmüştüm. 9/11'le alakalı birçok internet sitesine girmiştim ve günden güne Bush yönetiminin kusurlarını takip ediyordum. Jim'in kitabını yayınlama gerekliliğini kuvvetle hissediyordum, fakat cesaretim olmadığını düşünüyordum. Sonra bir gece, hayatımı değiştiren bir yapıt olan "tinsel savaşçılık"la ilgili "Son Samuray" filmini izledim. Filmin son dakikaları beni, Jim Marrs'ın gün yüzüne çıkardıklarına arkamı dönmemi engelleyen bir ok gibi vurdu. Sezgisel olarak bundan vazgeçtiğim hâlde kendimi bir Amerikalı, hatta bir dünya vatandaşı gibi hissedemeyeceğimi biliyordum.

O dakikada, bu kitaba yardımcı olacak ikinci bir Origin Press kitabına doğru çekildiğimi hissettim. O kitabın ismi, "One Planet: A Progressive Vision of Enforceable Global Law" (Bir Gezegen: Uygu-

lanabilir Global Hukuk'un İlerici Bir Vizyonu). Hemen o anda bu iki kitabın bir arada yol alacağını; birisi süssüz ifadelerle problemi belirtirken, diğerinin savaş sistemine -beraberce savaşın ortada kaldırılmasına- görsel fakat uygulanabilir bir çözüm getireceğini gördüm.

Tom Cruise ve Ken Watanabe'nin performanslarını izlerken bir epifani gördüm. Ve o bilinçlilik hâliyle San Francisco şehir merkezinde bulunan bir tesis olan Yerba Buena Bahçeler Kompleksi'ndeki sinemadan çıktım. Sola dönerek dikkatsiz biçimde yine kompleksin içinde bulunan Martin Luther King Jr. Anıtı'na yöneldim. Orada, duvarlarda Dr. King'in fotoğrafları ve en iyi konuşmalarından alınan sözlerin yazılı olduğu cam paneller içeren bir yürüyüş yolu var.

Anıt boyunca, bu sevgi, adalet ve bağışlama savaşçısının mirasına bakarak yürüdüğümde, hangi maneviyatla bu kitabı var edeceğimi artık biliyordum.

"Sırlar Operasyonu" orijinalinde başka bir başlık altında, daha uzun bir kitap olan bir HarperCollins kitabıydı. Jim'in girişte açıkladığı gibi, Harper, editöryel olarak incelemiş, hatta müsveddesini bir avukata inceletmiş olmasına rağmen, bu kitabı yayınlamak için verdiği taahhüdü yerine getirmeye cesaret edememişti.

Bush yönetiminin Vatanseverlik Yasası'ndan tarihsel bağlamda Afganistan ve Irak'taki savaşlara kadar yaptığı kötülüklerin ansiklopedik bir araştırmacı gazetecilik kısmı olan o orijinal müsveddenin yarısı bana ulaştığında biraz zaman aşımına uğramıştı. Jim bu ikinci kısımı güncelleyecek ve serinin ikinci kitabı olarak tahminen şöyle bir başlıkla yayınlanacak: "Inside Job: The War on Freedom"

Bu arada, Jim ve ben orijinal HarperCollins müsveddesinin ilk kısmı üzerinde neredeyse basıldığı dakikaya kadar gelişen yeni olgular ve bulgular ekleyerek bir çalışma yaptık. O çaba, "Inside Job" serisinin ilki olan bu kitabı oluşturdu. Ciddi araştırmacıları destek-

lemek için diğer anahtar araştırmacılardan, özellikle Phil Berg tarafından yürütülen Ellen Mariani'nin RICO Yasası davasının metninden önemli kısımları da ekledik.

Jim Marrs için bu kitaptakilere, özellikle hükümete ilişkin gerçeklere işaret etmek cesurca bir kararlılık gerektirdiğinden, sizden de okurken aynı manevi cesareti göstermenizi diliyorum. Bunu yaparken lütfen Martin Luther King Jr.'ın -ve korkusuzca gördükleri kadarıyla gerçeğe bağlı kalmak için Tanrı'ya güvenen diğerlerinin-anısını aklınızdan çıkarmayın, hiç şüphe yok ki bu gerçek sizi özgür kılacaktır.

Byron Belitsos
Yayıncı, Origin Press
25 Mayıs 2004

GİRİŞ

"Koruyucuların Kendilerini Kim Koruyacak?"
Romalı Şair Juvenal, Satires, VI. 347

Bilgi gerçekten de güçtür.

Bu kitaptaki bilgiler, -olgulara dayanan anormallikler ve çelişkili iddialar- 11 Eylül 2001'deki korkunç saldırıları gölgeleyen cevaplanmamış soruları cevaplayacak, açıkça tartışmaya hazır olan Amerikalıları güçlendirecektir.

Vatandaşlık Yasası'nın telaşlı metnini, savunma ve istihbarat bütçelerindeki artışları, Afganistan ve Irak saldırılarını ve işgallerini, Yurt Güvenliği Departmanı'nın (Department of Homeland Security) kurulmasını ve özgür olduğunu iddia eden bir ulusta, muhalif seslerin bastırılmasını mazur gösteren şey bu saldırılardı.

Bu bilgi 9/11 trajedisinden aylar sonra yayılmış hâlde olacaktı; fakat öyle görünüyor ki basın özgürlüğü, en azından Birleşik Devletler'de yalnızca basın organlarının sahiplerine mahsus.

9/11 olayları, Amerika'nın ulusal hayatının gölgeli yanını takip edenlere kırmızı uyarı bayrağı kaldırdı. 9/11'den yalnızca bir gün sonra düşüncelerimin bir kısmını internette yayınladım. İşte oradan bazı alıntılar:

Amerika'ya Yapılan Saldırıların Arkasında Gerçekte Kim Var?

Birçok insan New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'ne ve Washington'daki Pentagon'a yapılan korkunç saldırıları 1941'deki Pearl Harbor ile mukayese etti. Bu, çoğu insanın düşündüğü sebeplerden ötürü olmasa da uygun bir mukayesedir.

Tarihi iyi araştıranlar bilirler ki, Washington DC'deki yüksek rütbeli çalışanların, Japonların Hawaii'deki Amerikan filosuna saldırmak niyetinde olduklarını bilmelerine rağmen bunu önlemek için hiçbir şey yapmadıkları tartışmasız bir gerçektir.

Birleşik Devletler vatandaşları 9/11 terörist saldırılarının, Pearl Harbor gibi gerçekleşmesine izin verildiğini öğrenmek için bir elli yıl daha beklemek zorunda mıdırlar? Böylesine rezil bir senaryonun gerçek olması ihtimali olabilir mi?

Böyle bir saldırıya karşı alınacak temel tedbirler aşikardır. Örneğin, hava yolları her uçuş için yalnızca bir adet sivil güvenlik elemanı çalıştırsaydı, uçak korsanları yalnızca bıçak ve başka birtakım kesici aletlerle kuşanmış olduğundan bu trajedinin önüne geçilebilirdi. Peki bu kişiler, nasıl bir uçak dolusu insan üzerinde hakimiyet kurup, daha da önemlisi kokpite girebildiler? Kim onlara jumbo jet kullanmayı öğretti?

Başkan John F. Kennedy suikastinde olduğu gibi, olayı anlamanın anahtarı, kimin bu vahşeti yaptığı değil kimin güvenlik çemberini geçtiğidir.

Hükümet ve hava yolu yetkilileri uçakların kaçırıldığından hemen haberdar olmalarına rağmen saldırılar tamamlanana kadar havada hiç avcı uçağı görülmedi. 9/11'de Amerika'nın güvenlik kalkanını kim aştı?

En azından bu son olayda hükümet akli dengesi yerinde olmayan bir Lee Harvey McVeigh'i suçlayamaz. Yetkililer hemen Usame Bin Ladin'e işaret etmiş olsalar da, aslında tam bir komplo teorisiyle uğraşmak zorundadırlar. Bin Ladin ile ilgili bütün araştırmalar, bu şahsın ötesinde onu destekleyenlere ve finansörlerine bakmalıdır.

Teröristlerin izini sürmek, bir dizi suçlamalarla birlikte muhtemelen zor olacaktır. Fakat net görünen bir şey var ki, o da trajik 9/11 olaylarının Amerikan özgürlük ve hakimiyetini yıpratmak isteyen kişiler tarafından gerçekleştirildiğidir.

Yanlış kullanılmış ve şişirilmiş bütçelerin üzerinden geçen yılların sonunda, şimdilerde savunma ödeneğimizi iki katına çıkarma çağrıları yapılmaktadır. CIA'in asla halkın istediği bir servis olmadığı ve bu ulusa çok fazla mahkumiyet getirdiğinin genel kabul gördüğü bu yıllarda, servisin bütçesini iki katına çıkarma çığlıkları atılıyor. Büyük bir şirketin baş güvenlik yetkilisi en kıymetli varlıklarından birini korumakta başarısız olsaydı kovulur muydu yoksa ücreti iki katına mı çıkarılırdı?

Birleşik Devletler Konseyi'ni parçalayacak yeni anti-terörist kanunları bekleyin. Terörizmin etkileriyle baş etmeye çalışırken, kalan birkaç bireysel özgürlüğümüzü de kaybetmiyor muyuz?

Ayrıca, dikkatimizin sendeleyen bir ekonomiden, kabaran enerji fiyatlarından ve George W. Bush ile ilgili olarak azalan halk desteğinden başka bir tarafa çekildiğini de göz önünde bulundurun.

Liderler gündemlerini ön plana çıkaran bir yaklaşımla bir kamu faciasının gerçekleşmesine izin mi verecekler? Bu daha önce olmuştu: Nero'nun yanan Roma'sında, Almanya'nın tükettiği Reicstag'da ve Pearl Harbor'da.

Kayıplarımız için yas tutarken başımızı dik tutmalıyız. Duygularımız kabardığında sakin ve anlayışlı olmalıyız ki Amerika'ya yapılan saldırıların arkasında gerçekte kimlerin olduğunu bulabilelim.

Yukarıda sorduğum temel soruların bugün de Eylül 2001'de olduğu kadar geçerli olduğuna inanıyorum.

Bununla da yetinmedim. 9/11'den sonraki iki ay içinde bu kitaptaki bilgilerin çoğunu topladım ve "Özgürlük Savaşı" başlığı altında yayıncım New York HarperCollins'e sundum.

Kitabın hemen yayınlanması için duyguların fazla kabarık ve içeriğin çok "sıcak" olduğu söylendi. Kitap anlaşması için 2002 ortalarına kadar bekletildim. O tarihte FBI ve CIA'in birtakım çalışanları yaklaşmakta olan bir terörist saldırıya ilişkin yetkilileri uyarmaya çalıştıklarını kanıtlamak için girişimde bulundular. Kitap için yaptığım teklife karşı mevcut yaklaşım yumuşadı ve kitabı yayınlamak için büyük bir ilerleme kaydederek bir anlaşma yaptım.

2000 yılının yaz ayları boyunca hararetle çalışarak Ekim ayında bir müsvedde hazırladım. Editörüm çalışmamdan memnun kaldı ve bir milyondan fazla satacağı tahmininde bulundu.

Ana basım işleminin çarkları ağır ağır dönüyordu, kitap 2003 Martı'na kadar yasal bir teftişten geçmedi. Kapağın bir kopyası elime geçmişti, basımına yalnızca birkaç hafta vardı. Yasal teftiş veya inceleme, yasal konseyin kaynak olarak kullanılan materyali tanımladığı ve yasal bir probleme neden olabilecek noktaları kontrol ettiği bir süreçtir. Bu engel de aşıldı, avukatın son sözleri şunlardı: "Beni ikna ettin."

Fakat iki gün içinde henüz kitabı okumamış olan üst rütbeden bir yöneticinin kitabı iptal ettiği hususunda bilgilendirildim. Öne sürülen tek bahane, yöneticinin "9/11 kurbanlarının ailelerini hayal kırıklığına uğratmak istememesi" idi. Bugün altı yüzden fazla ailenin Suudi Arabistan'a veya Bush yönetiminin yöneticilerine dava açttığı düşünülürse, bu şüpheli bir söylemdi.

Normal şartlarda, eğer bir kitap yasal nedenlerle iptal edilirse yazarına iade edilir ve ödemesi yapılır. Bu olayda bana yalnızca avanstan kalan bakiye ödendi. Bana göre kitabın iptali tamamen sansürün bir göstergesiydi.

"Gerçekler halka rahatsızlık verecek, hükümet yetkililerini de zor durumda bırakacak olsa da, neden insanların 9/11 olayları hak-

kındaki gerçeği öğrenmelerini engellemek istiyorlar?" diye sordum kendi kendime, hâlâ ifade özgürlüğüne değer veren bir ulusta yaşadığıma inanarak.

"The War on Freedom" kitabını kendim yayınlamaya karar verdim, kitap güzel bir şekilde kabul görmüştü. (Tesadüfen Nafiz Ahmed isimli bir meslektaşım tarafından hemen hemen aynı tarihlerde, aynı isimde bir kitap yayınlandı. Kitap 9/11 olayları üzerinde mükemmel analizler yapmaktadır) Okuyucularım kitaptaki bilgiler karşısında hayrete düşerken, ben, yazılı olarak veya internette yayınlanan bir basılmış malzemeden edinilen bilginin, günümüzün olayları arkasındaki kişilerin ve güçlerin karanlık bir resmini çizdiğini fark ettim. Bu bilgilerin halka ulaşmasını istemeyen bazı güçlerin var olduğunu görmeye başladım. Kitap şüphesiz ki 9/11 dehşeti hakkında yapılan "resmi" açıklamaları altüst edecekti.

Bugün yeni bir gün. Düzinelerce gazeteciye, araştırmacıya, kimi cesur hükümet açıklamalarına ve hatta resmi soruşturmaların açığa çıkarttıklarına şükürler olsun ki 9/11 için anlatılan hikaye gittikçe artan bir kesim tarafından yetersiz bulunuyor.

2004'ün sonbaharında ben bunları yazarken artık biliyoruz ki;

- Böyle bir saldırıyı önlemek için dizayn edilen standart savunma mekanizmalarının çoğu sistemli bir şekilde 9/11'de başarısız oldular. Özellikle belirtilmesi gerekenler ilginç bir şekilde aynı anda başarısızlığa uğrayan Federal Havacılık Yönetimi (FAA), Ulusal Askeri Komuta Merkezi (NMCC) ve Kuzey Amerika Hava Savunma Komutanlığı'dır (NORAD); bunların hepsi ABD hava sahasını korumakla yükümlüdür.
- Avcı jetler, dört yolcu uçağının rotadan çıktıkları ve muhtemelen kaçırıldıkları bariz bir şekilde görüldükten sonra otuz dakikadan fazla bir süre boyunca havalanmadılar. Bu durumda,

Pentagon'a çarptığı rapor edilen 77 numaralı uçak bir saat kırk beş dakika takip edilmeden havada kaldı.

Washington DC'yi korumak için dizayn edilen füze bataryaları, dünyanın en sıkı korunan yapılarından biri olan Pentagon'a uçağın çarpmasını engellemekte başarısız oldular ve yalnızca yirmi mil uzaklıktaki Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'nde bulunan avcı uçakları asla harekete geçmediler.

"Tuhaf bir tesadüf" sonucu iki hükümet savunma ajanı (NORAD VE NRO'dan) 9/11 sabahında savaş oyunları tatbikatı yapıyorlardı. Oyunlar kaçırılan uçakların binalara çarptığı bir senaryoya göre simüle edilmişti. Bu gerçek hükümetin kaçırılmalara hızlı bir tepki verememesini açıklayabilir, fakat bu makul mazeret asla halka açıklanmadı. İnsan merak edebiliyor: Teröristler o savaş oyunlarının tam tarihini ve saatini nasıl biliyorlardı ki saldırılarını o ana denk getirdiler?

Başkan Bush yardımcılarıyla birlikte üç uçağın kaçırıldığını öğrendikten sonra bile Florida'da bir ilkokuldaki merasime katılmaya devam etti. İkinci uçağın da Dünya Ticaret Merkezi'ne çarptığını öğrendiktan sonra bile yaklaşık yirmi dakika boyunca sınıfta oyalandı.

Tarihte hiçbir çelik konstrüksüyonlu bina yangın yüzünden çökmedi. Ticaret Merkezi'nin kulelerinin eriyen çelik ve tozla birlikte çöküşü kontrollü bir yıkım özelliği gösteriyordu.

DTM kompleksinin işletmecisine göre, böyle kontrollü bir yıkım ancak, aynı gün saat 17.00 sularında 47 katlı 7. binanın "kenara çekilmek" üzere bilerek yıkılmasıyla meydana gelebilirdi.

Can alıcı bir kanıt olan binanın yapısındaki çelik, Birleşik Devletler hükümet görevlilerince hiç araştırma yapılmadan hızlı bir şekilde kaldırıldı. "Fire Engineering" (Yangın Mühendisliği) ad-

lı derginin resmi araştırma için "deli saçması" demesinin nedeni budur.

Sekiz mil uzunluğundaki enkaz gösterdi ki Pennsylvania kazasındaki 93 numaralı uçak, yolcular ve teröristler arasında anlatıldığı gibi bir mücadele nedeniyle düşmekten ziyade, havada tahrip edilmişti.

Olaylardan yalnızca günler önce, bir düzineden fazla ülke, Amerikan topraklarına kesin yaklaşmakta olan bir saldırı hakkında ABD yetkililerini uyardılar.

Kanıtlar, saldırılarda Amerikan istihbarat ajanlarıyla sıkı ilişkileri olan İsrail ve Pakistanlı istihbarat servisi yetkililerin işbirliği yaptıklarına işaret etmektedir.

Gizli bir Kongre raporu Suudi Arabistan hükümetinin yöneticilerinin teröristlerle yakın bağlantıları olduğunu göstererek onları sorumlu tuttu. Suudiler Bush ailesiyle uzun dönemli iş ilişkileri ve sosyal ilişkiler, ABD hükümetiyle de politik ilişkiler kurmaktan hoşlanıyorlar.

Amerikan hükümeti, halk onların uçuş hakkını reddetse de 100'den fazla Suudi'nin ülkeden çıkışını hızlandırdı. Bin Ladin'in ailesinden iki düzine, muhtemelen potansiyel sanık olan kişilerin sorguları yapılmadan ülkeyi terk etmelerine izin verildi.

Diğer stoklar faciadan etkilenirken, olayların olacağını önceden bilen içeriden kimseler, büyük çapta ve yüksek kârla American Airlines ve United Airlines'ın kısa dönemli hisselerini aldılar. Halk hâlâ resmi soruşturmaların bu alışverişlerle ilgili sonuçlarından haberdar edilmedi, tabii eğer böyle sonuçlar varsa!

Federal hükümetten çalışanlarından, bazı kurumların muhtemel bir saldırıdan haberdar olduğuna ve yöneticiler tarafından tam bir araştırma yapmalarının engellendiğine dair kanıtlardan bahsedenlerin sayıları gittikçe artıyor.

Kanıtlar şimdi gösteriyor ki, Amerika'nın Irak ve Afganistan'ı işgali, sadece 9/11'e karşı bir tepki olmanın dışında uzun dönemli planların 9/11 gibi bir provokasyon bekleyen son noktasıdır.

Irak'ın işgali için yapılan, "kitle imha silahlarının zapt edilmesi ve ülkeye demokrasi getirme" gibi resmi açıklamalar sahte çıkmıştır.

Bu kişilerin çoğu sağsalim Ortadoğu'ya varmış olsalar da, FBI birkaç saat içinde uçakları kaçırdığından şüphelenilenlerin isimlerini ve fotoğraflarını tespit etti.

Yine saldırlardan sonraki birkaç saat içinde FBI ajanları sık sık gittikleri evleri, restorantları ve uçuş okullarını aramaya başladı. Eğer kimsenin teröristlerin aktiviteleri hakkında ön bilgisi olmasaydı nerelere bakacaklarını nereden biliyorlardı?

9/11 trajedisinden kimin sorumlu olduğunu bulmak için yapılacak etraflı ve objektif bir soruşturma başlatmaktan uzak olan Bush yönetimi ayak sürüdü ve o gün neler olduğuna dair hızlı ve gerçekçi bir araştırma yapılmasını engellemeye çalıştı. Olaylardan neredeyse iki yıl sonra halktan ve 9/11 kurbanlarının ailelerinden gelen baskının artması üzerine "bağımsız" bir araştırma komisyonu kurmaya zorlandı.

Hükümetten kimse duyduklarımızın ABD tarihindeki en büyük istihbarat ve savunma hatası olması dolayısıyla suçlanmadı, en azından bir azar bile işitmedi. Aslına bakarsanız, halkı yanıltan kurumların çoğu dramatik bir şekilde bütçelerini arttırmaya çalıştılar ve görünürde hatalı olan memurların bazıları terfi ettirildiler.

Eski Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı anti-terörizm yetkilisi Richard A. Clarke'tan başka hükümetten hiç kimse 9/11'deki başarısızlık yüzünden halktan özür dileme gereği duymadı.

Başkan Bush, daha önce eline üç kez özür dileme fırsatı geçmesine rağmen, Nisan 2004'teki basın konferansında da Amerikan halkından ve kurbanların ailelerinden özür dilemeyi reddetti.

Bu, 2001 saldırısıyla ilgili soruların ve tamamlanmamış parçaların yalnızca kısa bir listesidir. Şu an bile hâlâ devam eden yüzlerce araştırmacıdan alınan zengin verilerle desteklenen bu gazetecilik araştırmaları, tüm politik spektrumdan dürüst düşünürleri trajik 9/11 saldırılarının hiç şüphesiz içeriden organize edilmiş bir operasyon olduğunu düşünmeye sevk etti.

Gördüğünüz gibi, kişinin bir suçun parçası olması için ona aktif olarak katılması gerekmiyor. Bilerek arka kapıyı işin yapılması için açık bırakan çalışan da o gece binayı soyan hırsızlar kadar suçludur. Buna "inside job" denir. Suç operasyonlarında daima görülür. 9/11 saldırıları hiç şüphesiz tarihteki en vahşi suçlardandır. Diğer bölümlerin, hükümetten gelen itiraflar ve bağımsız vatandaşların her türden araştırmasıyla birlikte bu kitabın sorgulamak ve 11 Eylül 2001'de dünyayı sarsan dehşetin arkasındaki failleri adaletin önüne getirmek için Amerikan halkını motive edeceğini umuyorum.

Jim Marrs
Mayıs 2004

"İzin verin bu konuda açık konuşayım. Bir saldırıyı durdurmak için gerekli olan bilgiye sahip olsaydım, saldırıyı durdururdum... Eğer düşmanın uçakları binalarımıza doğru uçuracağını bilseydik, bunu engellemek için gücümüz dahilindeki her şeyi yapardık."

Başkan George W. Bush'un demecinden

5 Nisan 2004

1. 11 Eylül 2001 Olayları

Korkunç ve trajik 11 Eylül 2001 olayları görünüşte resmi açıklamaya uyuyor. Bu resmi duyurulara göre kalpleri Amerikan özgürlüğüne ve demokrasisine karşı nefretle dolu yaklaşık on dokuz şüpheli Orta Doğulu Müslüman terörist, dört uçak kaçırarak ikisini Dünya Ticaret Merkezi'ne, üçüncüsünü de Wahington DC yakınındaki Pentagon'a düşürdüler. Dördüncü uçak ise yolcuların teröristlerin hakkından gelmeleri üzerine batı Pennysylvania'ya düştü.

Fakat 9/11 olaylarına yakından bakmak, birtakım cevaplanmamış sorulara yol açıyor. Düşünceli tarih takipçilerinin işaret ettikleri gibi insanın aklı, olayı kimin ve neden yaptığı yerine nasıl yapıldığı sorusuna gitmemelidir. Çoğunlukla tersi olsa da, bu durumda elde edilen ayrıntılar arttırıldıktan sonra olayların meydana geldiği bütün vakaya konsantre olunmalıdır. Başka bir deyişle, olayı kuşbakışı inceleyin ve iyi bir polis dedektifi gibi düşünün: Kim bu suçtan fayda sağlayacaktı? Kim yalnızca böyle saldırıları planlayarak değil, ay-

nı zamanda standart güvenlik önlemlerini atlatarak ve herhangi bir objektif araştırmayı önleyerek böyle bir niyete, motivasyona ve fırsata sahip olabilirdi? Biz bu araştırmaya, bu trajik olaylar çerçevesinde ayrıntılarıyla yaklaşırken, siz bu soruları aklınızda tutun.

2. Olayların Kronolojisi

11 Eylül 2001'de, 7.45 ile 8.10 arasında bir yerde, American Airlines'ın 11 sayılı uçağı ve United Airlines'ın 175 sayılı uçağı kaçırıldı ve 8.15 civarında ikisi de devre dışı bırakıldı. Hava trafiği kontrolörleri bunu biliyorlardı.

92 kişi taşıyan bir Boeing 767 olan 11 sayılı American Airlines uçağı Boston Logan Uluslararası Havaalanı'ndan Los Angeles'a doğru yola çıktı. Diğer bir Boeing 767 olan, 65 yolculu, 175 sayılı United Airlines uçağı da Logan'dan Los Angeles'a doğru yola çıktı.

Aynı zaman aralığında 77 sefer sayılı, 64 yolculu bir Boeing 757 olan başka bir American Airlines uçağı Washington'daki Dulles Uluslararası Havaalanı'ndan Los Angeles'a doğru yola çıkarken, 45 yolculu bir Boeing 757 olan 93 sefer sayılı United Airlines uçağı da Newark Havaalanı'ndan San Francisco'ya doğru yola çıktı.

Saat 8.43'e gelindiğinde, Kuzey Amerika Hava Sahası Savunma Komutası'nın (NORAD) Kuzeydoğu Hava Savunma Bölümü (NE-

ADS), Federal Havacılık Yönetimi tarafından 11 ve 175 numaralı uçakların kaçırıldığından haberdar edildi ve yapılan bir NORAD açıklamasına göre iki F-15 jet uçağı Falmouth, Massachusetts'teki Otis Ulusal Hava Koruma Üssü'nden havalandı.

8.45'ten saniyeler sonra otoriteler dört uçağın daha önce görülmemiş şekilde kaçırıldığını biliyorlardı.

8.46 sularında Otis jetlerinin havalandığı sıralarda 11 numaralı uçak Dünya Ticaret Merkezi'nin 110 katlı kuzey kulesinin 96. katına çarptı. Yine aynı anda Otis'ten kalkan iki F-15'in yönü New York'tan gelen direktifle değiştirildi.

8.47'de, yol sinyalleri teröristler tarafından kapatılmasına rağmen hava trafik kontrolörleri 77 numaralı American Airlines uçağının West Virginia üzerinde ters dönüp doğu yakasına doğru gittiğini görebiliyorlardı.

9.03'te, DTM kuleleri korku ve karmaşa içinde tahliye edilirken, 175 numaralı United Airlines uçağı güney kulenin güneydoğu köşesinin 80. katına çarparak New York'a yanan bir devasa yakıt kütlesi saçtı. Belirtildiğine göre F-15'ler 71 mil uzaktaydı. Resmi kaynaklara göre bu jetler New York'a 9.10'da, yani yedi dakika geç vardılar.

9.06'da Başkan Bush Sarasota'da Booker İlkokulu'nun ikinci sınıfında bir merasimdeydi. Genel Kurmay Başkanı Andrew Card odaya girdi ve kulağına fısıldadı: "İkinci bir uçak da diğer kuleye çarptı, Amerika saldırı altında."

12 Eylül 2001'in New York Daily News Gazetesi'ne göre, 9.06'da New York Polis Departmanı bu mesajı önemli memurlarına duyurdu; "Bu terörist bir saldırıydı. Pentagon'a haber verin!" 9.08'de de mesaj devam etti; "Tüm havaalanlarını kapatın! Tüm havaalanlarını kapatın! Giriş çıkış yok!"

Pentagon'da New York'a yapılan saldırıyı izleyen ve bu tür sal-

dırıların kendilerine de yapılma ihtimalini düşünen yetkililerin raporları olsa da, oradan kimse resmi olarak uyarılmadı ve Pentagon tahliye edilmedi.

9.30'da iki F-16 avcı uçağı Hampton, Virginia'daki Langley Hava Kuvvetleri Üssü'nden havalandı.

9.31'de 77 numaralı American Airlines uçağı, radyo vericisi kapalı bir hâlde 7000 feet'e alçalırken 270 derecelik bir dönüş yapmaya başladı. 9.40'ta betondan ve kireçtaşından yapılmış Pentagon'un batı tarafına çarptı.

9.48'de Beyaz Saray'ın ve başkentin kilit mevkideki memurları ofislerini boşalttı ve güvenli fakat açıklanmayan yerlere götürüldüler. Bir dakika sonra beklenmedik bir şekilde FAA ülke genelinde havada bulunan tüm uçakların acilen indirilmesini emretti.

Saat 10.00'dan sonra DTM'nin güney kulesi çökerek tüm Manhattan'ı tonlarca kül, toz, duman ve enkazla kapladı. Aynı dakikada radarı kapatılmış olan 93 numaralı United Airlines uçağı ise, yolcular cep telefonlarıyla teröristleri alt ettiklerini bildirdikten sonra Batı Pennysylvania'da Pittsburgh'un yaklaşık seksen mil güneydoğusuna, Shanksville yakınlarına düştü. Bu olayı, 23 dakika sonra DTM'nin üst katları yaklaşık bir buçuk saatten beri yanan kuzey kulesinin çöküşü izledi.

Öğlen olduğunda Birleşik Devletler'de, Güvenlik ve Kambiyo Komisyonu, borsalar, bazı gökdelenler ve hatta Walt Disney, Mount Rushmore, Seattle ve St. Louis Kemeri gibi geniş turist alanları kapatılmıştı.

13.04'te Louisiana'daki Barksdale Hava Kuvvetleri Üssü'nden konuşan Başkan Bush "Yanılgıya kapılmayın! Birleşik Devletler bu korkak saldırıların sorumlularını bulacak ve cezalandıracaktır" dedi.

17.25'te DTM'nin 47 katlı, 7 numaralı binası aniden çöktü; ba-

ğımsız araştırmacılar tarafından halka duyurulana kadar resmi raporlarda sıklıkla atlanan bir olay.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra arama kurtarma ekipleri hayatta kalanları aramak için sahaya geldi.*

* Editörün notu: detaylı bir zaman çizelgesi www.cooperativeresearch.org'da bulunabilir.

3. Çok Sayıda Cevapsız Soru

Belirtildiği gibi, saldırılar uzun bir rahatsız edici sorular listesi ortaya çıkardı. Bu kitabın eklerinde sunulduğu gibi, 2004'ün başlarında, 9/11 kurbanlarının aktivist akrabalarının oluşturduğu bir grup olan Aile Yerleştirme Komitesi tarafından hükümete 23 soruluk bir liste gönderildi.

Kitabın basım tarihi olan Mayıs 2004'te bu soruların hemen hemen hiçbiri tatmin edici bir şekilde cevaplanmadı. Sonradan ayrıntılarıyla açıklayacağımız 0 numaralı sahanın vakitsiz temizlenmesine bağlı olarak DTM kulelerinin çöküşleriyle alakalı sorular muhtemelen hiçbir zaman tam anlamıyla cevaplanamayacak. Bundan başka kanıtların da sistematik şekilde saklandığını hatta ortadan kaldırıldığını ileride göreceğiz.

Bush yönetiminin ayak sürümesi ve gereksiz gizliliğiyle geçen yıllar boyunca gerçeğe yönelik bağımsız ve resmi araştırmaların basılması engellendi.

Bu zor süreçten geriye belki de tek anahtar soru kaldı: 100 kişiyi içine alan yılların çalışmasıyla ortaya çıkarılan bu sofistike terörist

plan nasıl oldu da bizim istihbarat teşkilatlarımızın, özellikle FBI ve CIA'in dikkatinden kaçtı?

Doğruyu söylemek gerekirse kaçmadı. Resmi duyumlarda bir başarısızlık yaşandı fakat bu kurumların hata yaptıklarına dair kanıtlar ortaya çıkarılmadı. Bu konuyu daha sonra tekrar tartışacağız.

Peki ya sorumluluk? Bu istihbarat başarısızlığının sorumlularını işten çıkarmak yerine neden bütçelerini iki katına çıkardık? Şimdi eskisinin iki katı fazla mı başarısız olacağız?

Birçok insana göre, o gün atılan hatalı adımlar yüzünden federal hükümetten veya askeriyeden tek bir kişinin bile kovulmaması veya en azından cezalandırılmaması da tedirgin edicidir.

Ve belki daha da önemlisi, neden savunma yetkililerimiz böylesine sistematik bir başarısızlık yaşadı?

American Airlines'ın 11 numaralı uçağı da, United Airlines'ın 175 numaralı uçağı da 8.15'te devre dışı kalmasına rağmen NORAD neden yirmi dakika boyunca olaydan haberdar edilmedi? Bu gecikmenin sebebi ne? Jet avcı uçaklarının Otis'ten havalanması bir on beş dakika daha aldı ve toplamda otuz dakikadan fazla gecikme yaşandı. Hiçbirisi kaçırılan uçakların kokpitlerinin kontrolü için zamanında orada olamadı.

1999 Ekim'inde profesyonel golfçü Payne Stewart'ın jeti uçağın oksijen sistemindeki bir hataya bağlı olarak devre dışı kaldığında hava kuvvetlerinin jetleri, uçağın hava kontrolörleriyle bağlantısının kesilmesinden yirmi dakika sonra Florida'daki Elgin Hava Kuvvetleri Üssü'nden hareket ettiler ve uçağın yakıtı bitene kadar onu takip ettiler. 2001'de özel bir uçak Texas'taki Bush çiftliğine çok yakın bir mesafeden geçtiğinde de hemen uçağın yere inişi sağlandı.

"Bu her zaman olur" diye yazdı araştırmacı gazeteci William Thomas 9/11 saldırılarıyla ilgili bir makalesinde. "Eylül 2000 ve Ha-

ziran 2001 tarihleri arasında Pentagon altmış yedi düzensiz uçuş vakasında uçaklara eskortluk etmesi için jetlerini kullandı."*

9/11'deki uçuşlarla ilgilenen hava kontrolörleri olayın NORAD ve diğer otoritelere intikal etmesinde neler yaşandığının net bir resmini sunabilirlerdi. Aslında, Ulaştırma Departmanı'nın genel müfettişine göre kontrolörlerden en az altı tanesi o gün yaşadıklarını anlatan teypler kaydettiler. İlginç bir şekilde bu teypler FAA kalite güvence müdürü tarafından bir kopyası veya transkripti bile alınmadan imha edildi. 6 Mayıs 2004'te New York Times'ta çıkan bir makaleye göre müdür araştırmacılara, bu kasetlerin üretilme şeklinin yazılı ifade verilmesini öngören FAA politikasına zıt olduğu için ve kontrolörlerin "stres yüzünden kasede almaya tam anlamıyla razı olmadıklarını" hissettiği için kasetleri imha ettiğini söyledi.

Fakat sözü edilen bu ölümcül gecikmelerden ve kanıtların yok edilmesinden de endişe verici olan şey, şu rahatsız edici gerçektir ki ABD ordusu dört uçağın kaçırıldığını öğrendikten sonra Washington'ı korumak için neredeyse bir buçuk saat kaybetmiştir, hem de Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'nde Pentagon ve Beyaz Saray'ı korumak için iki filo jet uçağı bulundurulmasına rağmen. Olaya en uzaktaki Langley Üssü'nden gönderilen F-16'lar en yüksek hızları olan 1500 mph'in üçte biri hızla uçtular. Tuhaf şekilde Pentagon veya Washington yakınındaki uçaksavar veya füze donanımlarının hiçbiri aktif hâlde değildi.

Seçkin bir etikçi ve California Claremont Teoloji Okulu teoloğu olan yazar David Ray Griffin, 9/11 olaylarının bağımsız ve resmi kaynakları hakkında dönüm noktası niteliğinde bir eser olan The New Pearl Harbor (Yeni Pearl Harbor) başlıklı araştırmasında "Bazı ABD yetkilileri standart prosedürlere 'dur' emri vermeseydi saldırı

---

* Editörün notu: Bu önemli makale bu kitabın A ilavesinde tam metniyle sunulmuştur.

asla başarılı olamazdı" dedi.[1] Bir hava kuvvetine dur emri verilmesi hakkındaki bu iddiayı kitabın ilerleyen bölümlerinde inceleyeceğiz.

Ve diğer sorular:

İki büyük havayolu şirketinin dört kıtalararası uçağındaki koltukların sırasıyla % 78, 74, 81 ve 84'ünün 11 Eylül 2001'de boş olmasındaki tuhaflık nedendir?

Ve teröristler Beyaz Saray ve 1 Numaralı Hava Kuvvetleri'nin Başkan Bush'u 11 Eylül'de Florida'dan Louisiana, Nebraska'ya gitmek için acele ettiren çok gizli kodlarını ve sinyallerini nasıl öğrendiler?

11 Eylül'de 9.00'da 175 sayılı uçağın DTM'nin güney kulesine çarptığı anda Washington'daki gizli servis ajanları şu mesajı aldılar: "Sırada 1 Numaralı Hava Kuvvetleri var."[2] Birkaç dakika içinde Başkan Yardımcısı Dick Cheney televizyonun karşısındaki koltuğundan fırlayarak başkanın nükleer bombaya dayanıklı acil durum merkezine gitti ve Beyaz Saray tahliye edildi.

Uyarı Beyaz Saray'ın çok gizli koduyla gönderildi ve saldırıların arkasındaki kişinin en yüksek dereceli güvenlik kodlarını kırdığını gösterdi. Bu, başkanın uçağının takip edilip yerinin saptanabileceği anlamına geliyordu.

Günlerce süren araştırmalar sonunda resim daha da karanlığa gömüldü. Birileri Ulusal Güvenlik Servisi'nin çok gizli Echelon izleme sistemine girmişti. Aslında servisten bile fazla elektronik kapasiteleri var gibi görünüyordu. Buna, kullanıcısına müzik, online reklam, e-mail, hatta internet pornografisi gibi zararsız dijital dosyaların içine saklanan mesajlarla Echelon'u ve diğer elektronik izleme cihazlarını atlatmaya yarayan bir teknoloji olan "steganografi"[3] de dahildi. Bu şekilde gizlenmiş mesajlar varlıkları hakkında hiç iz bırakmazlar. Birilerinin bu şekilde yüksek seviyeli kodları çözmesi ABD hükümetinde köstebek ajanların olduğu spekülasyo-

nuna yol açtı. Bu aynı zamanda saldırıların arkasındakilerin en son ve sofistike teknolojilerimize giriş iznine sahip olduğu anlamına geliyor.

DİPNOTLAR

1 David Ray Griffin, "The New Pearl Harbor", Northhampton, MA: Olive Branch Press, 2004.
2 Ron Fournier, "Arayan sırada '1 Numaralı Hava Kuvvetleri var' dedi", Associated Press, 13 Eylül 2001.
3 . Editörler, "Beyaz Saray'da Dijital Lekeler", WorldNetDaily.com, 2001

4. Başkan Bush Ne Biliyordu?

Hükümetin 9/11 saldırılarının sorumluluğunu üzerine almadaki başarısızlığına rağmen, olaydan sonraki tepki öyle çabuk geldi ki, böyle bir tepkinin aylar öncesinden planlandığı izlenimini yarattı. Belki de bunun en kayda değer ve aynı zamanda şaşırtıcı örneği Başkan Bush'un davranışlarıdır.[1]

DTM'nin kuzey kulesine gerçekleşen çarpmadan on dakika sonra Bush okul çocuklarıyla bir merasime katılmak için Sarasota, Florida'daki bir ilkokula vardı. CNN olay olduktan iki dakika sonra saldırıdan bahsetmek için çoktan normal yayınını kesmişti, fakat Bush okula vardıktan kısa bir süre sonra kısaca kendisine bahsedilmesine kadar olaydan habersizdi. Yoksa haberli miydi?

Birden fazla kez Bush ilk uçağın DTM kuzey kulesine çarptığını gördüğünü söyledi. "Sınıfa girmek için dışarıda bekliyordum ve uçağın kuleye çarptığını gördüm -belli ki TV açıktı- ve kendi kendime dedim ki ne berbat bir pilot!" Buradaki tuhaflık şudur ki, olay akşamına kadar kuzey kulesine çarpan uçağın videosu hiçbir yerde yayınlanmadı, ta ki bir Fransız kamera ekibi Manhattan'da bir belgesel çekerken yanlışlıkla uçağın çarpışını çektiklerini fark edene kadar.

Bush özel bir kameradaki yayınlanmamış görüntüleri görmüş olabilir mi? Başkan Yardımcısı Cheney, "Meet The Press" ile 16 Eylül 2001'de yapılan bir röportajda "Gizli Servis'in FAA ile bir anlaşması var. Dünya Ticaret Merkezi saldırıya uğradıktan sonra hatları açtılar..." diyene kadar Bush'un olayı görme ihtimali gizli kaldı. Cheney cümlesini bitirdi ve başka konulara geçti. Eğer Bush gerçekten ilk saldırıyı gördüyse neden okuldaki görüntülere dair resmi açıklamalar tersini sundu?

Daha sonra Bush okul müdürüne "Ticari bir uçak DTM'ne çarptı, biz devam edelim, siz okuma merasimini yapın" dedi. Sonra ikinci uçağın çarpış anıyla aynı zamanda sınıfa girdi. Dakikalar sonra Genel Kurmay Başkanı Andrew Card kulağına fısıldayarak Bush'u ikinci uçağın da çarptığını, bunun bariz bir terörist saldırı olduğuna dair uyardı. Çoğu kişinin sonradan şaşkınlığa düştüğü gibi Bush sakin bir şekilde ikinci sınıflarla olan etkinliğe devam etti. Hem de ülkenin geri kalanı Manhattan'ı tüketen terörist kargaşayı izlerken ve iki terörist kontrollü uçak daha Amerikan topraklarına inerken.

Bush'un hemen tepki vermekteki eksikliğine bir açıklama bulmak için Card habercilere başkanı ikinci saldırıdan haberdar ettiğini söyleyerek olayın zaman mefhumunu değiştirdi: "Birkaç saniye geçmeden başkan özür dileyerek sınıftan ayrıldı." Şimdi biliniyor ve video kasetleriyle destekleniyor ki Bush 9.16'ya, yani Card'ın uyarısının üzerinden yedi bin saniye geçene kadar sınıfta kaldı.

Ülkenin baş kumandanı açısından bu şaşırtıcı davranışa eklenecek şey, böyle bir terörist saldırıya başkanın doğası itibariyle vereceği tepkiyi güvenlik güçlerinin önceden fark etmesi gerekliliğiydi. Buna rağmen Bush'a çocuklarla sohbetini bitirmesi ve medyaya genel yorumlar yaptıktan sonra sakin bir şekilde okulu terk etmesi için izin verildi. Bu arada Bush, yetkililer güvenlik kodlarının çözüldüğünü fark edene kadar aynı konvoyla ve daha önceden planlanan

rotadan yola devam etti. Ve 1 Numaralı Hava Kuvvetleri de Florida'yı hiçbir askeri jet koruması olmadan terk etti, tuhaf şekilde başkana yönelik potansiyel tehlikenin bilincinde oldukları hâlde.

Bush daha sonra bir dizi düzensiz ve tuhaf uçuşla ülkenin farklı yerlerine uçurularak ancak günün sonlarında ortaya çıktı.

DİPNOTLAR

1 Griffin, Associated Press, 19 Ağustos 2002.

5. Savaş Oyunları Teröristlere Yardım Etti mi?

Şu an ulaşılabilen kanıtlar gösteriyor ki, 9/11'e verilecek tepkiler çok önce planlanmıştır. 8 Mayıs 2001'de, saldırılardan dört ay, Oklohama bombacısı Timothy McVeigh'in idamından bir hafta önce Bush yönetimi terörizme dikkatleri çekmeye çalışıyordu. O gün, Bush ulusal hazırlılık için Federal Acil Durum Yönetim Müdürlüğü bünyesinde yeni bir ofis açtı ve Başkan Yardımcısı Dick Cheney'e de terörizm üzerinde çalışmak ve FADYM'nin anti terörizm ile ilgili faaliyetlerine rehberlik etmek için özel bir kuvvetin başına geçirdi. Bu yeni Ulusal Hazırlılık Ofisi (UHO) Dick Cheney'i tüm uluslararası terörist yapısını ve kısmen Amerika'nın terörist saldırıyı planlayan senaryolarını bilebilecek bir pozisyona taşıdı. 9/11'den önceki muhtemel planlar saldırıların başarısına katkıda bulunmuş olabilir. Savaş oyunlarını da kapsayan bu tür bir planlama Bush'un olay anında hemen tepki verememesi dahil olmak üzere birçok soruya cevap verebilir. Fakat böyle cevaplar da daha fazla soru işareti uyandırıyor. Başlamak gerekirse, Ulusal Keşif Ofisi 11 Eylül 2001 sabahı bir deneme tatbikatı yapmayı planladı.[1] Senaryo şöyleydi; mekanik bir problem yüzünden ticari bir jetin Ulusal Keşif Ofi-

si'nin Chantilly, VA'da bulunan, Washington Dulles Uluslararası Havaalanı'na dört mil uzaklıktaki dört kulesinden birisine çarpıyordu. Tatbikatta gerçek uçak kullanılmadı yaklaşık üç bin UKO personelinin nasıl tahliye edileceği hususunda planlar yapıldı. Sonradan "tuhaf bir tesadüf" olarak tanımlanan tatbikat CIA memuru ve UKO'nun stratejik oyun bölümünün başkanı olan John Fulton'un fikriydi. 2002'de, Yurt Güvenliği Departmanı'nın bir konferansında tatbikat için şu yorum yapıldı; "11 Eylül 2001 sabahında Bay Fulton ve ekibi bir uçağın bir binaya çarpması durumunda yapılacak acil müdahaleleri belirlemek için planlı bir simülasyon gerçekleştiriyordu. Senaryonun o gün dramatik bir biçimde gerçekleşeceğini bilmiyorlardı." Tatbikatın başlamasına yarım saatten az bir zaman kaldığında ilk uçak DTM'ne çarpınca test iptal edildi. UKO yetkililerine göre, o gün yetkili olanlar dışında tüm UKO çalışanları evlerine gönderildiler. Yazar Barbara Honegger 9/11 saldırılarına yapılan müdahaledeki zamanlama eksikliğine, özellikle Pentagon'unkine işaret etti ve "Eğer belli bir bilgi veya zihinsel beceri onlara Pentagon uçağının terörist bir araç olmadığını düşündürmediyse veya en azından olup olmadığı hususunda kafalarını karıştırmadıysa ulusun başkentinin bu yaptığı anlaşılabilir bir şey değildir. Eğer Pentagon'un içeriden bakışı 77 numaralı uçuşun "kırmızı takım" terörizm karşıtlarının bir tatbikat uçağı olduğu şeklindeyse, işte o zaman bu gecikme anlaşılabilir hâle gelir." UKO tatbikatı, şaşırtıcı zamanlamasıyla birlikte belli ki, NORAD'ın New York, Pennsylvania ve Washington DC'de gerçekleşen üç uçağın çarpışını da içeren kuzeydoğu sektörü tarafından oynanan, daha büyük bir savaş oyununun parçasıydı. Bu, terörizm karşıtlarının müdürü Richard A. Clark tarafından doğrulandı.[2] Clarke, 9/11 sabahında Beyaz Saray'ın Durum Odası'nda bir video konferans esnasındaki tecrübelerini anlatan "Against All Enemies" (Tüm Düşmanlara Karşı) adlı kitabında şöyle yazdı:

"Pentagon ekranına döndüm. NORAD'ın avcı uçakları ve AWACS'ları harekete geçirdiğini düşündüm. 'Kaç taneydiler? Neredeydiler?' Danışma Servisi'nin başkanlığını yapan Richard Mayers şöyle cevap verdi: 'Şu anda bir NORAD olan Vigilant Guardian'ın ortasındayız... Ofis New York'a doğru iki kuş görevlendirdi. Langley şimdi o ikisini havalandırmaya çalışıyor. AWACS'lar şu anda Tinker'da ve alarmda değiller."

1989'da yazdığı "Ekim Sürprizi" adlı kitabında, 1980'de Ronald Reagan'ın seçilmesini garantilemek için büyük Bush'un İranlı teröristlerle bağlantısını açığa çıkaran yazar Honegger, 9/11 saldırılarının içerideki bir egzersizden geliştiği düşüncesinin 10 Eylül 2001'de NSA mesajının Başkan Yardımcısı Cheney'i neden bu kadar endişelendirdiğini açıklayabileceğini ekledi.[3] O mesajlaşmanın terörist lider Muhammed Atta ve saldırının yöneticisi Halid Şeyh Muhammed arasında olduğu rapor edildi. Mesaj; "Maç başlamak üzere, yarın 0. saat" şeklindeydi.

"Maç" kelimesi tabii ki konuşan kişinin ABD hükümetinin terör karşıtı simülasyonunu bir uçağın hükümet binalarına çarpmasını esas alan bir senaryoyla gerçekleştirileceği tarihi bildiğini gösterir, yani teröristler olaya karışınca gerçek hâle gelecek senaryonun tarihini" dedi Honegger. "Olayın nihayet mantıklı gelmeye başladığı bu senaryoyu anlayınca Atta'nın patronuna ya da tam tersi patronunun Atta'ya ABD hükümetinin tatbikatları yapacağı tarihi bildirdiğini görebiliyoruz. Bin el Şibh, Atta ve Muhammed bir tarih seçmediler, ABD hükümeti seçti."

"İşte bu nedenle Cheney Beyaz Saray'ın Durum Odası'ndaydı ve Bush da Florida'da okul çocuklarıyla olan görüşmesini kesip başkan olarak acil görevlerini yerine getirmek için harekete geçmedi. Sebebi Bush'un bunun sadece bir oyun olduğunu düşünmesi veya öyle olduğunu bilmesiydi" diye ekledi.

Honegger, uçakların kaçırılması olayında haberlerin, uçakların yabancı ülkelerden geldiğine odaklanan senaryoda bazı istisnalar yapıldığını belirttiğini söyledi. "Bu istisnalardan bir tanesi 9/11 olaylarında geçerli olmalı" diye açıkladı. "NORAD'ın olay sabahı yaptığı bölgesel 'Vigiliant Guardian' tatbikatının birden fazla kaçırılma senaryosu olmalı çünkü 'oyun' oynayan taraflar ve organize edenler o sabah Boston'dan gelen alarmın gerçek mi yoksa oyunun bir parçası mı olduğunu anlayamadılar."

O hâlde neden hükümet görevlileri olaya müdahale etmekteki gecikmelerini açıklamak için bu tatbikat vakasından bahsetmediler?

Nedeni, bu egzersizlerden bahsetmenin aynı zamanda yüksek rütbeli bir görevlinin egzersizlerin yerini ve zamanını teröristlere aktardığını söylemek anlamına geleceği olabilir mi?

Bu tatbikattan bahseden haber bültenleri de Başkan Bush, Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice, FBI Direktörü Louis Freeh ve diğerlerinin, hükümetin teröristlerin uçakları bir silah olarak kullanabileceğini hiç tahmin etmediği yönündeki açıklamalarını yalanlayacaktır.

Oyun senaryolarıyla ilgili başka kanıtlar da mevcuttur. 2004 yılında, Nisan 2001'de hava savunma plancılarının başka bir egzersiz denedikleri, bu kez bir uçağın direk Pentagon'a çarptığını düşündükleri rapor edildi.[4]

2001 Eylül'ünde bir NORAD çalışanı tarafından atılan ve kâr amacı gütmeyen bir savunma grubu tarafından yayınlanan bir maile göre "NORAD tatbikat geliştiricileri bir terörist grubun ticari bir uçak kaçırıp Pentagon'a düşürecekleri bir olay istediler. Danışma Servisi memurları gerçekçi olmadığı iddiasıyla bu fikri reddettiler."

"Nisan 2001 Pentagon'a uçak saldırısı konulu NORAD savaş

oyunu senaryo yazarı geri çevrildiğinde, bu düşüncesini kendisininmiş gibi benimseyecek olan Dick Cheney'e veya onun adamlarından birine götürdüğüne iddiaya girebilirim" dedi Honegger, "ve 11 Eylül'de Nisan'da geri çevrilen senaryo NORAD'ın kendi oyunu 'Vigilant Guardian'a uyarlandı??."

3 Kasım 2000'e kadar geriye giden bir tarihte Washington'ın Enerji Kumandası Eğitim Birimi'nin Askeri Bölümü'nün "Pentagon Askeri Personel Arttırım Egzersizi" isminde, bir uçağın Pentagon'un arka bahçesine düşmesini konu alan bir senaryo uyguladığı da öğrenilenler arasında.

Savaş oyunlarının 9/11'de müdahalenin gecikmesine sebep olduğu olgusu, hâlâ kayıp olan Halid Şeyh Muhammed ile ilgili malzemelerin çoğunun neden sınıflandırıldığını da açıklayabilir. Halid, aslında başka birisi için çalışan, ABD istihbaratının adamlarından biri olabilir. Bu, 9/11 olaylarının bu kitabın ilerleyen bölümlerinde anlatılacağı gibi komplo içinde komplo olduğunu gösterebilir.

Cheney'nin terörizm görev birliğinin 1 Ekim 2001'de Kongre'ye yeni anti-terörizm önerileri sunmak gibi bir sorumluluğu vardı. Tabi ki o tarihe kadar ulus yeni bir savaşa çoktan girmiş oluyordu.

Aynı zaman içinde Cheney'nin, ulusal enerji politikasını gözden geçirmesi gereken başka bir sorumluluğu daha vardı. Bu panel, California'nın güç kaynaklarının enerji kurumlarının yöneticilerinin ulusal politikaları etkilediklerini gösterince tam bir çatışma merkezi hâline geldi.

2004'te Cheney'nin görev birliği hâlâ dahili belgelerini devretmeyi reddediyordu. Hatta bu olayla ilgili olarak açılan bir dava acilen yüksek mahkemeye intikal etti.

Cheney'nin iflas eden enerji şirketi ENRON'un yöneticileriyle en az altı kez buluştuğu bilinen bir gerçektir. 9/11 araştırmacısı Mi-

ke Ruppert'ın da dahil olduğu bazı gözlemciler 9/11 ile ilgili belgelerin de Cheney'nin halka açıklamayı reddettiği kayıtlarda saklandığına şüphe olmadığını tartışıyorlar.

DİPNOTLAR

1 Editörler, "Ajans 11 Eylül'de Uçak Kazası Tatbikatı Yapacaktı", Associated Press, 22 Ağustos 2002.
2 Richard A. Clarke, "Against All Enemies", Free Press, New York, 2004.
3 Honegger, "Feature: The US Government, Not The Hijackers 'Chose' the Date of the 9/11 Attacks", http://www.911pi.com/honegger.htm.
4 Steven Komarrow ve Tom Squitieri, "NORAD Had Drills of Jets as Weapons", USA Today, 9 Nisan 2004.

6. Bush Terörizmle Savaş İçin Dayanak Noktası Yaratıyor

Senato Silahlı Kuvvetler Kurumu'nun ve İstihbarat Teşkilatı'nın kehanetlerinden önce, 2001'in baharında Devlet Bakanı Colin Powell Amerikalıların neden güvenlik için özgürlüklerinden vazgeçmemeleri gerektiğini açıklamıştır; "Sağlam görüntümüz ve dikenli tellerimizin arkasından bu aşağılık tutumu benimsersek teröristler o zaman zafere ulaşacaklardır."[1]

9/11 saldırılarından sonra yeni ve soru işareti uyandıran kanunlar çıkarılıp düzenlemeler yapıldıkça retorik tamamen değişti. Saldırıdan sonra Başkan Bush "terörizme karşı savaş" ilan etti. Kendisi buna "Haçlı Seferi" dedi, fakat Orta Doğu'daki ve onun dışındaki müslümanlar kelimenin tarihini hatırlayıp savunmaya geçince kelimeden vazgeçildi.

Bir savaş başlatmak için öncelikle belirli bir düşman olmalı. Bush'un seçtiği düşman Usame Bin Ladin ve El Kaide idi. FBI inanılmaz bir hızla şüpheli bir grup insanın listesini hazırladı, aynı zamanda bu kişilerin sahte kimlik kullandıklarını da belir-

ledi. Fakat hükümet ajanları dahil birçok kişi bu listeye kuşkuyla baktı.

"ABD İstihbarat Teşkilatı'nda bile 9/11 şüphelilerinin listesinin doğruluğundan şüphe edenler var" dedi kimliği belirsiz bir istihbarat kaynağı.[2] İnternet yazarı Jan Rappoport'un yazdığına göre, "Onlar bunu uydurulmuş bir liste olarak görüyorlar. Biliyorlar ki eğer 9/11'de dört tane uçak kaçıran insanlar için sahte pasaport gösteren insanlardan başlarsanız bir iki gün içinde 19 şüpheliden oluşan bir liste hazırlayamazsınız; özellikle o adamlar ölü veya kayıpsa ya da haklarında yeterli delil yoksa."

"El Kaide ismi, insanları tüm teröristleri organize eden, çok sofistike ve dünya çapında iletişim sistemine sahip olan, en yukarıdan en aşağıya kadar tüm dünyada emirler veren bir organizasyon olduğuna ikna etmek için kullanılıyor" dedi aynı istihbarat kaynağı. "ABD istihbarat teşkilatında bu çizilenin yanlış bir resim olduğunu bilenler var. Biliyorlar ki, Amerikan insanına kötü düşman olarak tek bir odak noktası vermek amaçlı bir tablo çizmek için yanlış istihbarat kullanılıyor."

Böylece bugün çok az insan kendini 9/11 öncesinden daha fazla güvende hissetse bile, terörizm savaşı başlamış oldu.

DİPNOTLAR

1 www.cbsnews.com/stories/2001/05/08/national/main290081.shtml.
2 Jon Rappoport, "Briefing on Al Queda", Stratia Wire, 5 Eylül 2002.

7. Bin Ladin'in Tahliyesine Kim İzin Verdi?

9/11'den hemen sonra dünya çapında yüzlerce insan ulusal otoriteler tarafından gözetime alınmışken, halkın da ülkeyi terk etmelerine tepki verdiği, içlerinde Bin Ladin'in ailesinden iki düzine kişinin de bulunduğu 140 adet Suudi özel bir jetle önce Washington'da özel bir birliğe, oradan da Boston'a uçuruldular. The New Yorker'a göre bin Ladin'ler, FAA deniz aşırı uçuşları yasakladıktan sonra ülkeden kaçtıkları Boston'da toplandılar. Ve bu operasyon Usame bin Ladin'in saldırıları hazırlayan tek şüpheli olarak değerlendirildiği bir zamanda gerçekleştirildi.[1]

Bin Ladin ailesinin dedikodu veya şehir efsanesi olarak kalan, ortaya çıkarılamayan Ekim 2003 tarihli uçuş raporları Vanity Fair Dergisi'nde o yıl NSC'nin Anti-terörizm Güvenlik Grubu'ndan istifa eden Richard A. Clarke ile yapılan bir röportajla teyid edildi. Clarke kimin uçuş izni istediğini hatırlamadığını fakat FBI ya da hükümet olduğunu düşündüğünü söyledi. "Birileri bize aralarında bin Ladin ailesinin üyelerinin de bulunduğu Suudilerle dolu bir uçağın uçuş kararını getirdi. Bu yüzden peki dedim, uçsunlar."

Hem Tampa Tribune, hem de New York Times FBI ajanlarının Suudileri uçaklarına götürdüklerini yazarken büro bunları reddetti. Amerika içinde on ülkeden gelen Suudi uçakları 2001 Eylül'ünün ortalarında kendilerini Suudi Arabistan'a uçuracak iki jumbo jetin kendilerini beklediği Boston'a geldiler. Bu kişilerden hiçbirisi sorgulanmadı.

"Tarihteki en kötü terörist saldırıyı yaşamıştık ve şimdi bin Ladinlerin tahliyesine şahit oluyorduk" dedi Boston Logan Havaalanı Uçuş Direktörü Tom Kinton, "Washington'daki en üst makamlara kadar gitmek istedim" diye açıkladı Vanity Fair'e. "Fakat anladım ki operasyon en üst federal yetkililerin onayını almıştı zaten."

"Nasıl olur da terörizme karşı global bir savaş ilan eden, bunun için yüzbinlerce ABD birliğini Afganistan ve Irak'a gönderen, Usame bin Ladin'i bir numaralı devlet düşmanı ve dünya çapında bir insan avının hedefi ilan eden Beyaz Saray, saldırıların arkasındaki adamın ailesi de aralarında bulunan bu kadar çok potansiyel tanığın ülkeden ayrılmasına izin verir?" diye sordu Vanity Fair yazarı Craig Unger.[2]

Sayısız bin Ladin 18 Eylül 2001'de Logan Havaalanı'ndan ayrıldı. Bir sonraki gün Beyaz Saray demeç yazarları Başkan Bush'un terörizmle savaşa yapacağı çağrıyı hazırlarken, Pentagon'da bu savaş için Irak üzerine planlar yapılıyordu. Bu otoritenin FBI ve FAA üzerinde yetkisi olduğu belli olsa da kimse bu akıl almaz tahliyenin arkasındaki otoriteyi tam olarak açığa çıkarmadı.

DİPNOTLAR

1 Jane Mayer, "The House of Bin Ladin", The New Yorker, 12 Kasım 2001.
2 Craig Unger, "Saving The Saudis", Vanity Fair, Ekim 2003.

8. Peki Ya Korsanların Kendileri?

Uçakları kaçıranlar ve onların arkasındaki insanlarla alakalı bir dizi rahatsız edici soru vardı. 9/11'i takip eden gün FBI Direktörü Robert Mueller saşırtıcı derecede hızlı bir polis operasyonunu duyurdu; "Son 24 saat içinde yolcuların ifadesi alındı ve kanıt olarak kullanılmak üzere saklandı. Ve inanıyorum ki dört uçaktaki teröristlerin her birisi teşhis edilebilecekti" dedi habercilere ve 1940'ların polis dedektifleri gibi ekledi; "Bu trajedilerden sorumlu olanları bulmak için altına bakılmadık taş bırakmayacağız."[1]

Aynı zamanda uçağı kaçıranlar için yapılan listede teröristlerin gerçek isimlerinin olmayabileceğini de ekledi.

Bu senaryodan birtakım bariz sorular ortaya çıkıyor: Eğer FBI tahmini isimler kullandıysa nasıl onları bu kadar çabuk teşhis etti? Geçiş pasaportunda herkes resimli bir kimlik göstermek zorunda değil mi? Normal güvenlik neredeydi? FBI saldırılarla aynı gün uçakları kaçıran beş kişinin isimlerini ve resimlerini nasıl elde etti? Ve ajanlar teröristlerin kullandığı restorantların ve iş yerlerinin yerlerini aynı gün nasıl buldular?

American Airlines veya United Airlines tarafından halka sunulan yolcu listelerinde suçlanan teröristlerden birinin bile adı geçmiyordu. Aslında saldırıların şüphelileri olarak adı geçen yedi kişi yakın zamanda Orta Doğu'da sağ ve gayet iyi bir hâlde bulundular.[2]

Suudi pilot Velid el Şehri ABD Adalet Bakanlığı tarafından 11 numaralı American Airlines uçağını DTM'ne çarptıranlardan biri olarak tanımlandı. Fakat birkaç gün sonra al Şehri Casablanca, Fas'taki yetkililerle bağlantı kurarak kendisinin sağ olduğunu ve saldırılarda rolü olmadığını bildirdi. Birleşik Devletler'de pilot olarak eğitim aldığını fakat 2000 Eylül'ünde Suudi Arabistan Havayolları'nda pilot olmak için ülkeyi terk ettiğini söyledi.

11 nolu uçağı kaçıranlardan biri olarak tanımlanan kişilerden bir diğeri olan Abdulaziz el Ömeri de sağsalim Orta Doğu'ya döndü ve BBC televizyonu haberlerinde pasaportunu Colorado, Denver'a giderken kaybettiğini söyledi. Aslında aynı isimde Orta Doğu'da bulunan başka biri daha vardı. Başka bir Abdulaziz el Ömeri de habercilere, "FBI'ın beni listesine koymasına inanamadım. Benim adımı ve doğum tarihimi verdiler fakat ben bir suikastçi değilim. Ben buradayım ve hayattayım. Bir uçak nasıl uçurulur hiçbir fikrim yok. Konuyla hiç alakam yok" dedi.

United Airlines 93 numaralı uçağı kaçıranlardan biri olarak tarif edilen Said el Hamdi'nin de iyi ve sağlıklı olduğu, yine Suudi Arabistan'da pilot olarak çalıştığı bildirildi. "Masum ve hayattayken bir terörist ve ölü bir adam olarak tanımlanmak nasıl bir duygu bilemezsiniz" dedi tutuklamadan kaçınmak için çalıştığı havayolu tarafından bir süre tatile çıkarılan el Hamdi.

Yine başka bir terörist Halid el Midhar'ın da sağ olabileceği de söylenenler arasındaydı.

"Suudi Arabistan Dış İşleri Bakanı Prens Saud el-Faysal 20 Eylül 2001'de Başkan Bush ile bir toplantı yaptıktan sonra "FBI'ın lis-

tesindekilerden beş kişinin saldırılarla kesinlikle bir alakası olmadığı ispatlandı" dedi.

Mueller saldırılardan sonraki günlerde uçakları kaçıranların isimlerinin net olmadığını fakat saldırganların halka açıklanması için acele edildiğinden buna pek önem verilmediğini söyledi. Bir şekilde çıkıp saldırganların ilan edilen isimlerinden emin olduğunu söylese de Mueller sonradan "Kimlik belirleme işlemi birçok Arap ailesinin birbirine benzediği düşünülerek yapıldı. Teröristlerin sahte isimler kullanmış olması da mümkün" diye ekledi.[3]

Suudi Arabistan'ın Dış İşleri Bakanı, ilan edilen listedeki beş kişinin ölüm uçaklarında olmadıklarını ve şu anda sağ olduklarını söylerken ve listedeki altıncı kişinin de Tunus'ta ve sağ olduğu rapor edildiği hâlde neden o isimler hâlâ FBI listesinde duruyor?

Saldırılardan hemen sonra suçlanan teröristlerin çoğunun Amerikan uçuş okullarında eğitim aldıkları şeklindeki sarsıcı haber gazete manşetlerine yansıdı.

2002'nin Eylül'ünde bir Kongre toplantısından önce, eşi Ronald'ı DTM'nde kaybeden Kristin Breitweiser bu gerçek hakkında çok yerinde bir soru sordu; cevapsız kalacak bir soru. Saldırılardan bir gün sonra The New York Times da çıkan ve saatler sonra teröristlerin biyografileri hakkında bilgi toplamak için uçuş okullarına giden FBI ajanlarından bahseden bir yazıya dikkat çekti: "FBI saldırılardan birkaç saat sonra hemen nereye gideceğini nereden biliyordu?.. Yoksa teröristlerden bazıları zaten gözetim altında mıydı?"

FBI'ın gözünden kaçan fakat araştırmacı muhabir Daniel Hopsicker'in gözünden kaçmayan bir nokta Florida Venice'deki emeklilik topluluğuydu. "Suçlanan dört 9/11 pilotundan üçü pilotluğu Venice'deki küçük havaalanında öğrendiler. Florida 9/11 ile ilgili en büyük suç alanıydı fakat o şekilde görülmedi, nedenini kimse bilmiyor."

"İki uçuş okulu da Almanlara aitti. İkisi de son zamanlarda he-

men hemen aynı anda satın alınmıştı. Bir yıl sonra bizim bildiğimizden daha fazla sayıda terörist buralara gelmeye başladı. FBI'a göre bunların hepsi tuhaf bir tesadüften ibaret."[4]

Hopsickeer hükümet görevlilerinin şu iddiasını da belirtti, buna göre Arap teröristler uçuş eğitimi için Amerika'ya geliyorlardı çünkü burası daha ucuzdu. Fakat havacılık uzmanlarına gore teröristler başka yerde ödeyeceklerinin neredeyse iki katından fazlasını ödemişlerdi.

Bunun da ötesinde suçlanan teröristlerden hiçbirisinin ismi yolcu listelerinde yer almıyordu ayrıca yayınlanan yolcu listeleriyle hükümetin açıkladığı resmi ölü sayıları arasında otuz beş kişilik bir fark vardı. İnternet köşe yazarı Gary North "... yayınlanan isimler uçakta öldüğü açıklanan kişilerin sayısıyla uyuşmuyordu" dedi. Rakamlar arasında neden böyle bir fark vardı?

Bir psikiyatrist ve eski bir deniz askeri olan Dr. Thomas R. Olmsted, Patoloji Enstitüsü Silahlı Kuvvetleri (PESK) ile birlikte bir Bilgi Yasası Özgürlüğü talebi hazırladı. Bu talep Pentagon tarafından 77 numaralı uçakta öldüğü rapor edilen kişilerin teşhis edilmesinin sorumluluğunu almak şeklindeydi. Dr. Olmsted yalnızca Irak'ın işgalinden sonra bu talebine cevap alabildi. "Hiçbir Arab'ın cesedi morgda değildi" dedi Olmsteed. "Fakat American Airlines'ın listede belirtmediği kişiler vardı. Bu ekstralar için bir açıklama yapıldığını hiç görmedim."[5]

Havayolları 77 nolu uçuşta 56 kişi olduğunu belirtirken, PESK uçaktaki yolcular olarak gösterilen 64 vücut olduğunu belirtti. Ayrıca hükümetin kurbanların ölülerini teröristlerin ölülerinden nasıl ayırt ettiklerini açıklamadığını da ekledi.

Açıklanan yolcu listelerinde hiçbir Arap ismi olmamasına rağmen hükümet yetkilileri teröristlerin hangileri olduğunu nereden anladı?

77 nolu uçuşun pilotu olduğu bildirilen Hano Hanjour'un hikayesini çevreleyen bir dizi soru vardır. Bu genç Suudi'nin uçmayı öğrenmekte zorluk çektiği bilinmektedir. Ağustos 2001'de bir Cessna 172 kiralayabilecek kadar bile pilotluk yeteneği sergileyemiyordu. Bu konuyla ilgili diğer kaynaklar arasında bulunan Newsday Hanjour hakkında dikkate değer bilgiler verdi: "FBI dört kaçırmanın şüphelileri olan 19 kişinin ismini yayınladığında, Washington'ın 20 mil batısında, Bowie'deki Freeway Havaalanı'nda uçuş hocası olan Sheri Baxter Hani Hanjour'un ismini hatırladı. FBI'ın pilot olduğunu belirttiği, 77 numaralı uçağın kaçırılmasının tek şüphelisi Hanjour olaydan bir ay önce havaalanına gelmiş ve kiralamak icin ucuz bir uçak sormuştu."[6]

"Fakat Ağustos'un ikinci haftasında Baxter ile yavaş konuşup yavaş hareket eden Hanjour birlikte üç test sürüşüne çıktılar, Hanjour'un tek motorlu Cessna 172'yi bile indirmekte zorlandığı tespit edildi. Hanjour bir federal pilotun lisansını ve 600 saatlik uçuş tecrübesine dair yazılı bir belge getirmesine rağmen başöğretmen Marcel Bernard daha fazla ders almadan ona uçağı kiralamayı reddetti."

Saldırıların beyni olduğu söylenen Muhammed Atta ile ilgili de sayısız şaşırtıcı hikaye ortaya çıktı. Bildirilene göre Atta geride bıraktığı park edilmiş vaziyetteki arabasında, aralarında kendi pasaportu, ehliyeti, son isteği, Boeing uçaklarının kullanma kılavuzu, Kuran ve diğer teröristlere notlar bulunan bir dizi suç belgesi içeren iki adet valiz bırakmıştı. Fakat bir intihar girişimi için neden yanında valiz taşıdı? Eğer valizler normal turist görüntüsü vermek icin birer kamuflaj ise, öyleyse neden onları arkasında bıraktı?

CNN 16 Eylül'de şöyle duyurdu: "Polis memuru Bernard Kerik'in soylediğine göre, New York'ta DTM'nin yıkıntılarından bloklar ötede pasaport uzmanlarının teröristlerden birine ait olduğunu

belirttikleri bir pasaport bulundu. Bu olay FBI'ı ve polisi araştırma sahalarını çarpışma alanının dışına doğru genişletmeye itti."

Bulunan pasaportun Muhammed Atta'ya ait olduğu halka duyuruldu, aslında 11 numaralı uçuşun pilotu olduğu farz edilen Satam al Suqami adında birine ait olduğu da söyleniyordu. Fakat DTM'ne çarpan iki uçağın "kara kutuları" çarpışmalarla birlikte yok olacak şekilde ayarlanmıştı da yalnızca bir kağıt parçası oan bir pasaport DTM'nden bloklar ötede yerde bulunmuştu???[7]

Yazar David Griffin isimsiz bir yüksek mertebeli istihbarat ajanının birçok insanın zihninde olan cümleyi söylediğini belirtiyor, "Ne kanıt bırakıldıysa, kasıtlı olarak bırakılmıştı; FBI'ın bulması için."

Dahası, medyada pasaportun, geride bırakılan Kuran'ın, uçuş okulu malzemelerinin ve hatta intihar notlarının haberlerinin yer almasına rağmen FBI Direktörü Robert Mueller 19 Nisan 2002'de, San Francisco Commonwealth Club'da yaptığı konuşmasında teröristlerin "hiç yazılı kanıt" bırakmadıklarını söyledi.

Boston Globe'a göre saldırılardan bir gece önce şüpheli teröristlerden dördü bazı eskort servislerini arayıp o gece için fahişe kiralamanın kendilerine ne kadara patlayacağını sormuşlardı. Başka haber kaynakları da başka şüphelilerın Florida, New Jersey ve Las Vegas'taki barlarda ve striptiz kulüplerinde vakit geçirdiklerini bildirdi. Bol bol içki içen ve geceyi geçirmek için kadın arayan teröristler görevlerini yerine getirecek kökten dincilerden ziyade görevden önce hovardalığa çıkan paralı askerlere benziyorlardı.

Daha da ilginç olanı: Uçuş görevlisi Madeleine Amy'nin cep telefonundan Boston hava kontrol kulesine bildirdiği teröristlerin koltuk numaralarıyla FBI'ın sorumlu olduğunu iddia ettiği kişilerin koltuk numaraları neden tutmuyordu?

Neden bazı haber kaynakları 93 numaralı uçuştaki yolcuların

şişe açaklarıyla boğazlarının veya başka uzuvlarının kesildiğini bildirirken 24 Eylül tarihli Time Dergisi uçaktaki yolculardan birinin cep telefonundan evi arayıp "Kaçırıldık ama bize nazik davranıyorlar" dediğini yazdı?

11 Eylül'ü takip eden günlerde birçok büyük medya üyesi haklı bir şekilde bir grup fanatiğin böylesine büyük çapta ve iyi organize edilmiş saldırılar gerçekleştiremeyeceğini söyledi. Bir devletten yardım almış olmaları gerektiğini söyledi. Afganistan ve Irak üzerine yapılan saldırıların başlangıç noktası işte burasıydı.

Ele geçirilen bir El Kaide üyesi kimin 9/11'e devlet desteği sağladığına dair şaşırtıcı bilgiler sağlamış olabilir. El Kaide'nin Suudi Arabistan ile bağlantısını sağlayan bu olay Mart 2002'de Pakistan'in Faysalabad şehrinde orta sınıf bir mahallede Ebu Zübeyde'nin yakalanması ile açığa çıktı.[8] 2 Nisan 2002'de Beyaz Saray Sözcüsü Ari Fleischer Ebu Zübeyde'nin El Kaide'nin o zamana kadar ele geçirilen en önemli üyesi olduğunu söyledi ve "Terörist aktivitelerde bulunmak için yapılan planlar hakkında sorgulanacak. Bu El Kaide için büyük bir şok anlamına geliyor" dedi.

Fakat bu aslında Suudiler için büyük bir şok anlamına gelmiyordu. Gerald Posner'in "Why America Slept" (Amerika Neden Uyudu?) adlı kitabı Zübeyde'yi kraliyet ailesi dahil önemli Suudilerle bağlantı hâlinde olarak gösterdi.

JFK suikastinin teorilerini çürüten bir isim olan Posner, 9/11 öncesi resmi istihbarat başarısızlıklarına kitabında yer verdi ve vergilere harcanan onca dolara rağmen federal ajansın başarılı olamadığını yazdı. Posner gün ışığına çıkardığı şeyleri daha şok edici hâle getiren CIA kaynaklarıyla yakın arkadaşlıklara sahip olduğunu da ekledi.

Posner'e göre ilaçlar Zübeyde'yi konuşturmakta başarısız olunca El Kaide şefi, Suudi hapishane hücresi gibi düzenlenen bir Afgan

binasına götürüldü. İki Arap Amerikan özel kuvvet görevlisi Suudiler gibi kılık değiştirdi ve Zübeyde'nin karşısına çıkarıldı. Yapılmak istenen şey onu korkutarak El Kaide sırlarını ögrenmekti. El Kaide'nin Suudi Kraliyet Ailesi'nden hoşlanmadığı biliniyordu.

Buna rağmen sahte Suudi sorgucularla karşılaşan Zübeyde korkudan ziyade pişmanlığını ifade etti. Onları görmekten mutlu olmuş gibi görünüyordu, onlara arayabilecekleri Suudi yetkililerin telefonlarını vermeyi teklif etti. Bahsettiği telefon numaralarından birisi Suudi Kralı Fahd'ın kuzeni olan Suudi Prensi Ahmed bin Salman bin Abdulaziz idi. Aziz at yarışlarına meraklıydı, Savaş Amblemi adlı atı 2002 Kentucky Derbisi'ni kazanmıştı. Zübeyde, Prens Abdulaziz'in onun yerine sorgumculara bilgi verebileceğini söyledi. Kılık değiştiren Amerikalılar rehberde olmayan Suudi telefon numaralarının geçerli olduğunu, kullanıldığını gördüklerinde şok oldular.

Suudi Arabistan doğumlu El Kaide lideri sonra sahip olduğu Suudi bağlantılarını açıklamaya başladı.[9] Bunlardan birisinin İstihbarat Başkanı Prens Türki El Faysal bin Abdulaziz olduğunu ve 1991'de Usame bin Ladin ile buluşarak Suudi Arabistan'a cihat açmaması karşılığında ona fon sağlayacağına dair söz verdiğini söyledi. Sahip olduğu Suudi Kraliyet ailesi bağlarının Pakistan'ın istihbarat servisindeki (PIŞ) müslümanlar ile yakın ilişkileri olan Pakistani Air Marshal Mushaf Ali Mir aracılığıyla gerçekleştiğini de ekledi. Uzun zamandır PIS'in El Kaide'ye silahlar ve tedarik malzemesi sağladığından şüpheleniliyordu. Posner'e gore bu dedikodu Suudiler tarafından çıkarılmıştı

Zübeyde 9/11'in Suudiler, Pakistanlılar ve El Kaide arasındaki ilişkide hiçbir değişiklik yapmadığını iddia etti. Prens Ahmed'in de Mir'in de saldırıları önceden bildiğini fakat hedefleri tam olarak bilmediklerini soyledi. Gizli anlaşmalarını açıklamakta kararsız kalacaklarını da ekledi.

Posner Zübeyde'nin açıklamalarından çok sonra bahsettiği adamların hepsinin birbirini takip eden günlerde öldüklerini belirtti. Prens Ahmed 22 Temmuz 2002'de 43 yaşında bir kalp krizinden ölürken, diğer iki prens Sultan bin Faysal bin Türki el Saud ve Fahd bin Türki bin Saud el Kanir de bir hafta aralıkla araba kazasında ölmüşlerdi. Pakistani Air Marshal Mir açık havada bir uçak kazasında öldü. Posner Time Dergisi'ne bu ölümlerin Suudi-Pakistan-El Kaide eksenini gizli tutmak isteyen kişiler için yararlı olduğunu söyledi.

Büyük bir ABD dergisinde yayınlanan, El Kaide'yi Suudi Kraliyet Ailesi'ne ve Pakistan istihbaratına bağlayan bu önemli bilgiye rağmen bu tür yayınların çok azı Amerikan halkına gerektiği şekilde ulaştı.

İki yıldan fazla bir zaman boyunca çok gizli materyalleri bir araya getiren Kuzey Carolina, Fort Bragg eski komiser yardımcısının sunduğu mahkeme kayıtlarına göre Bin Ladin'in ABD ordusunda bile yandaşları vardı.[10]

Ali A. Muhammed 1987'den tutuklandığı yıl olan 1989'a kadar John F. Kennedy Özel Savaş Merkezi ve Okulu'nda görev yaptı. Bir zamanlar Mısır ordusunun özel operasyon kuvvetlerinde binbaşı olarak görev yapan Muhammed 1981'de Fort Bragg'de Yeşil Berelilere katılmak için resmi bir kursta eğitim almıştı. Aşağı yukarı aynı zamanlarda 1981'de Mısır Başkanı Enver Sedat'a yapılan suikastın sorumlusu olan, terörist İslami Cihad grubuna katıldı ve sonraları bin Ladin'in yakın bir danışmanı oldu. CIA'e de katılmaya çalıştı ve eski bir CIA ajanı ve Bush yönetimi esnasında devletin anti-terörizm bürosunun direktörü olan Larry Johnson'a göre FBI için bir bilgi kaynağı hâline geldi.

FBI 1993 DTM bombalamasının suçlularından biri olan Muhammed'den belgeler elde etti. Bunlar arasında ordunun merkezi komutasına ve devletin askeri danışmanlarına ait belgeler vardı.

Eski bir Özel Kuvvet görevlisi "Onun sahip olduğu önem şüphesiz çok büyüktür" dedi ve ekledi; "Bu, şu anki gayretlerimize zarar veriyor mu? Kesinlikle."

Usame bin Ladin'in ve diğer El Kaide üyelerinin Suudi olduğu unutulmamalıdır. Bu, terörizme karşı savaş için kuşkusuz bir baş belasıdır.

Problemi anlamak için Birleşik Devletler'in ve endüstrileşmiş dünyanın çoğunluğunun Suudi Arabistan'daki sekiz büyük petrol alanına bağımlı olduğunu akıldan çıkarmamak gerekir. Bu petrollerin önemli bir kısmının kaybının Amerika ve dünya için inanılmaz derecede önemli olacağı kesindir.

Bu fevkalade önemli stratejik kaynağın kontrolü bir büyük aileye, petrol endüstrisiyle, daha da önemlisi Bush ailesiyle köklü bağlantılara sahip bir aileye aittir.

Medya raporları Usame bin Ladin'in, onun yaptıklarını desteklemeseler de ailesinden finansal destek aldığını göstermektedir.

Bir PBS biyografisine göre, bin Ladin ailesinin üyelerinin çoğu, hakları olmayan bir şeyi ellerinde tutmanın günah olduğuna inanan inançlı müslümanlar. Kardeşlerine inansalar da inanmasalar da bin Ladin'in aile mirasından sahip olduğu payın ona ait olduğuna inanıyorlar.

Yani bin Ladin serveti, bin Ladin'in hiçbir şeye sahip olmadığını savunan diğer aile üyelerinin kontrolünde olsa da sahip olduğu pay bin Ladin'e gitmeye devam ediyor. Bazı ailenin üyeleri onu destekliyor çünkü bunun dini görevleri olduğuna inanıyorlar. Onlar bu paraları bin Ladin'e gönderirken ailein bir kısmı da Suudi Kraliyet Ailesi'ni kızdırmak istemediklerinden daha tedbirli davranıyorlar.

Bin Ladin'i destekleyen uluslar arasında ilk sırayı Ladin'in ve militan müslümanların memleketi ve Bush ailesinin ticari ortakları

olan Suudi Arabistanlılar alıyor. Bu, 9/11 saldırılarından hemen sonra medyanın önemli Suudi şahsiyetler hakkındaki raporlama eksikliğini açıklayabilir. Bu aynı zamanda 9/11'i araştıran Kongre Komitesi'nin neden final raporunu sansürlediğini, "Belirli Hassas Ulusal Güvenlik Meseleleri" adlı bölümünden yirmi sekiz sayfalık bir parçasını çıkardığını da açıklayabilir. Rapordaki eksik parçaların teröristlerin doğrudan Suudi hükümetinin yüksek makamlarına ulaşan koordineli bir destek şebekesine işaret ettiğini iddia eden çeşitli kaynakları daha sonra inceleyeceğiz.

Bu bağlamda Savunma Bakanı Donald Rumsfeld de, bakanlığın 2002'nin ortalarında hazırladığı bir raporda Suudi Arabistan'ı "kötülüğün çekirdeği" olarak tanımladığını ve Suudi fonlarının Orta Doğu'daki terörist grupların çoğunu desteklediğini, çünkü Suudilerin o bölgede sürekli bir gerilim yaratmak istediklerini belirten kısmını örtbas etmeye çalıştı. Bazı federal bilgileri açığa çıkaran Al Martin'e göre, "Bu, Richard Nixon'dan başlayarak Cumhuriyetçi yönetimlerin her zaman Suudi Arabistan'la ilgili gerçeği saklamak için kullandıkları bir yol olmuştur" dedi.

DİPNOTLAR

1 Editörler, "They Saw It Happen", America at War, New York: Personality Profiles Presents, 2001.

2 Editörler, "Hijack 'Suspects' Alive and Well", BBC News, 23 Eylül 2001.

3 Hanna Rosin, "Some Cry Foul as Authorities Cast a Wide Net", Washington Post, 28 Eylül 2001.

4 Daniel Hopsicker, "Welcome to Terrorland", Eugene, OR: The Madcow Press, 2004.

5 Thomas R. Olsted, MD, "Autopsy: No Arabs on Flight 77", SierraTimes.com, 6 Temmuz 2003.

6 www.newsday.com/03/07/02/article_tro.htm.
7 "Terrorist Hunt", ABC News, www.cnn.com/2001/US/09/16/gen.america.under.attack.
8 Gerald Posner, "Why America Slept", New York: Random House, 2003.
9 Johanna McGeary, "Confessions of a Terrorist", Time, 8 Eylül 2003.
10 John Sullivan and Joseph Neff, "An Al-Queda Operative at Fort Bragg", Raleigh News&Observer, 13 Kasım 2001.

9. Pentagon'da Gerçekte Neler Oldu?

Pentagon için anlatılan resmi hikaye yeterince akla yatkındı. Kaçırılan üçüncü uçak Amerika'nın askeri komuta merkezine çarparak 185'ten fazla kişinin ölümüne yol açan bir yangına yol açtı ve batı duvarının bir bölümünün çökmesine sebep oldu. Fakat 9/11 meselesinin kalan kısmında olduğu gibi burada da olaya ne kadar yakından bakılırsa o kadar gizemli hâle geliyor.

9/11 saldırıları olduğunda Pentagon'un batı kanadında çalışmakta olan April Gallop'un durumunu ele alalım. Bina çarpmayla sarsıldığında Gallop küçük çocuğunu yuvaya götürüyordu. "Bunun bir bomba olduğunu düşündüm" dedi Gallop. "Moloz yığınına gömülmüştüm ve ilk aklıma gelen oğlumdu. Bebek arabasını bulana kadar yerde süründüm. Araba ezilmişti, o zaman çok korktum. Fakat sonra sesini duydum ve nerede olduğunu buldum. Sürünerek binanın cephesindeki delikten dışarı çıktık. Dışarıdaki çimenlik alanda kurtarma görevlileri vardı. Fakat bütün ambulanslar gitmişti, bu nedenle civarda bulunan bir adam bizi arabasına aldı ve hastaneye götürdü. Onun resmi hafızama kazılıdır."

Gallop hastanedeyken takım elbiseli adamların birden fazla kez kendilerini ziyaret ettiklerini söyledi. "Hiçbir zaman kimliklerini

açıklamadılar, hangi birimden olduklarını bile söylemediler. Fakat ben onların haberci olmadıklarını biliyordum çünkü Pentagon habercilere kurtulanların hikayelerini yayınlamamalarını, oradan daha fazla haber çıkaramayacaklarını söylemişti. Ziyarete gelenler bana ne söyleyeceğimi onların belirleyemeyeceğini, sadece tavsiyelerde bulunabileceklerini söylediler. Fakat sonra ne yapmam gerektiğini anlattılar; parayı alıp susacaktım. Binaya bir uçağın çarptığını tekrarlayıp durdular. Ama ben oradaydım ve bir uçak ya da bir uçağın parçalarından birini hiç görmedim. Bence uçak hikayesi insanların beyinlerini yıkamak için uydurulmuş bir şey."

April Gallop Ellen Mariani'nin saldırıları önceden fark etmeme ve önlememeden dolayı Başkan Bush ve diğer üst rütbeli yetkililere karşı açtığı RICO davasına davacı olarak katılmayı düşünüyor. Bu davanın ayrıntıları kitabın D ekinde bulunabilir.

DTM'nin aksine Pentagon'un çevresinde, kazadan etkilenmeyen dijital kameralı görgü tanıkları vardı. Bunlar arasında uçağın Pentagon'a dalmadan önce bir elektrik lambasına çarptığını gördüğünü söyleyen, 24 yaşında bir bilgisayarcı olan Steve Riskus da var.[1] Steve 200 yarddan yakın bir mesafeden hemen olayın fotoğraflarını çekmeye başlamış ve sonraki gün yeni bir site olan "criticaltrash.com" adlı bir siteye fotoğrafları postalamış. Hükümetin kontrol edemediği bu fotoğraflar Pentagon'un sonradan açıkladığı olayın resmi versiyonu için büyük sorun yaratmış.

Fotoğraflara göre hasarlı duvarın önünde yeşil bir alan vardı, Resmi versiyona göre ise uçak binaya çarpmadan önce yere çarpmıştı. Fotoğraflarda aynı zamanda uçağın kanat mesafesinde çarpılmış bir sokak lambası bulunurken, aynı mesafedeki diğerlerine hiç dokunulmadığı görülüyor. Bir web sitesi Pentagon kazasının resmi fotoğraflarını da yayınladı.

Tuhaf bir şekilde 9/11'in üzerinden yıllar geçmesine rağmen ne

medya ne de FBI Rickus'un fotoğraflarını veya bu konudaki soru işaretlerini dikkate almadı. FBI'ın, Pentagon'da çarpmanın gerçekleştiği alanın çevresindeki kameraların görüntülerine el koyduğunu burada söylemekte fayda vardır. Sonradan nasıl olduysa Pentagon bu videolardan birinin görüntülerinden, zorlukla seçilebilen, ne olduğu belirsiz bir cismin bir ateş topuyla birlikte binaya çarptığı görülen beş sahne yayınladı.

Pentagon çarpmasıyla ilgili en büyük gizem ise 64 yolcu taşıyan bir Boeing 757 olan 77 numaralı uçağa ne olduğudur.[2] Resmi kaynaklara göre uçağın tümü Pentagon duvarlarında kül oldu.

Buna rağmen 9/11'den yıllar sonra bile kimse Boeing 757'nin jet motorlarının, koltuklarının, bagajının veya diğer kısımlarının bir parçasını bile bulamadı. Kitle iletişim araçlarının gösterdiği tek parça olan küçük kırmızı, beyaz ve gri metalin bir Boeing 757'ye ait olduğu asla resmen tanımlanmadı. Birtakım yabancı basın tarafından sahte olduğu söylenen bu gizemli uçak, çarpmadan bir buçuk saat sonra çekilen fotoğrafların hiçbirinde yer almadı.

Normalde herhangi bir uçak kazasından sonra uçağın her bir parçası kazanın sebebini ve ortaya çıkışını öğrenmek amacıyla toplanır. Bu nedenle şu soruyu sorabiliriz: Neden hükümetten bir kişi bile 77 numaralı uçağın enkazının fotoğrafını elde etmeye çalışmadı?

Bunun dışında bir de Pentagon'un duvarlarındaki delik meselesi var. Boeing 757'nin kanat genişliği 124 feet, 10 inçtir. Pentagon'a çarpan uçak hakkındaki resmi versiyon bir 757'in 45 derecelik bir açıyla binaya çarptığını söylüyor. Bu açı kanat genişliğini 177 feet'e çıkarıyor. Bu arada bir 757'nin toplam uzunluğunun 44 feet, 6 inç ve dış cephesinin genişliğinin 12 feet, 6 inç olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Buna rağmen Pentagon'da duvarın çökmesinden önce çekilmiş bir fotoğrafta uçağın girdiği nokta olarak gösterilen deliğin

genişliği yalnızca 15-20 feet arasında, yani uçağın gövde genişliğinin zar zor sığacağı büyüklükte. Deliğin yüksekliği ise 20 feetten az, yani 757'nin yarısından daha az bir büyüklükte!

Duvarlar çöktükten sonra bile, yani saat 10.00 civarında binadaki delik hâlâ Boeing 757'nin kanat genişliğinin sığacağı kadar değildi. Artı, tuhaf bir şekilde binanın dışında daha önce belirtilen küçük metal parçası dışında uçağın kanadına veya kuyruğuna ait hiçbir parça bulunamadı.

Resmi versiyonu desteklemeyi uman, Fransız bir uçak kazası araştırmacısı olan Francois Grangier Pentagon olayını araştırdı fakat sonunda şunları söylemek zorunda kaldı: "Bence uçağın çizdiği rota direk binanın ön cephesine gidiyor. Fakat bugün fotoğraflara bakan bir kişinin göreceği tek şey, uçağın oraya çarpmadığı. Bu, o boyda bir uçağın bir pencereden geçmesine rağmen çerçevenin sağlam kaldığını düşünmek gibi bir şey."

Bir o kadar garip olan da resmi versiyonda anlatılanları gösteren fotoğraflardaki deliğin uçağın Pentagon'a çarpıp çıktığı delik olarak sunulmasıydı. Binanın içindeki dördüncü kanatta bulunan bu delik en fazla 8 feet yüksekliğindeydi, üzerinde yalnızca belirsiz yanık izleri vardı ve yukarısındaki pencerelerin camları bile kırılmamıştı. Bir Boeing 757'nin alüminyum burnunun dört güçlendirilmiş beton duvarı geçip sonra ardında hiçbir iz bırakmadan kaybolması çok tuhaf. Resmi hikaye kazanın sebep olduğu 1500 derecelik ısının tüm uçağı yok etmeye yettiğini iddia ediyor. İnsan neden uçağın açtığı deliğin etrafındaki duvarların da bu ısıda yanmadığını merak ediyor.

Ordu Kaptanı Lincoln Liebner gibi bazı görgü tanıkları bir Amerikan Airlines uçağının alçaktan uçarak hızla Pentagon'a geldiğini görmelerine rağmen diğer görgü tanıkları bu kadar kesin konuşamıyor. Tom Seibert şunları söyledi, "Füze gibi ses çıkaran bir şey duy-

duk, sonra da kuvvetli bir patlama sesi geldi." Mike Walter CNN'e "Önce American Airlines'ın bir uçağı dedim. Sonra kendi kendime 'Bu doğru olmaz, çok alçaktan geliyor' diye düşündüm. Ve sonra onu gördüm, sanki kanatları olan bir füze gibiydi" dedi. Danielle O'Brien ABC Haber'e, "Radar odasında, tecrübeli hava kontrolörleri olan herkes gibi ben de hızı, manevra kabiliyeti ve yaptığı dönüşe bakarak bunun askeri bir uçak olduğunu düşündüm" dedi.

O'Brien'ın tahminleri mantıklıydı. Pentagon'a çarpan her ne ise aşağı doğru düşen bir sarmalla iki dakikadan fazla bir sürede tam bir daire meydana getirecek şekilde kullanılıyordu. Bu en tecrübeli pilotun bile zorlukla yapabileceği bir manevraydı.

Jetin hızı, manevra kabiliyeti ve keskin açısı, açtığı deliğin küçüklüğüyle birleştirildiğinde birçok araştırmacıya Pentagon'a çarpan şeyin bir American Airlines uçağı gibi görünecek şekilde boyanmış kanatlı bir füze olduğunu düşündürdü.

Bu, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in kazayı Parade Dergisi'ne açıklarken neden kazayla "füze" kelimesini kullandığını açıklayabilir mi?[3]

Bunun dışında başka yüksek hükümet görevlilerinin yaptığı rahatsız edici açıklamalar da var. 2003'ün ortasında 11 Eylül terörist saldırıları için toplanan Ulusal Komisyon'da Ulaştırma Bakanı Norman Mineta 9/11 sabahında yaşadıklarıyla ilgili yeminli bir ifade verdi.

Mineta, DTM'nin güney kanadına gerçekleşen çarpmadan sonra Başkanlık Acil Durum Operasyon Merkezi'ne geldiğini söyledi ve devam etti; "Uçağın Pentagon'a çarpmasına kadar geçen süre içinde genç bir adam aralıklarla gelerek Başkan Yardımcısı'na 'Uçak 50 mil uzaklıkta', 'Uçak 30 mil uzaklıkta' diye haber veriyordu. 'Uçak 10 mil uzaklıkta' demek için geldiğinde Başkan Yardımcısı'na 'Emirler hâlâ geçerli mi?' diye sordu. Yardımcı da kafasını çevirerek, 'Tabi ki

emirler hâlâ geçerli, aksi bir şey söylediğimi duydun mu?' dedi Tabii ki o anlarda bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum..."

Bu "emirler" saldırı uçaklarını vurma emirleri miydi diye sorulduğunda Mineta, "Bunu tam olarak bilemiyorum. Avcı jetlerin Langley'den veya Norfolk'tan yola çıktıklarını biliyorum, ama emirlerle ilgili olarak dinlediğim diyalogtan başka bir şey bilmiyordum... Neler olduğunu sonradan anladım" diye cevap verdi.

Bunun üzerine Komisyon Başkan Yardımcısı Lee Hamilton "Fakat o esnada o ticari uçakları vurabilecek askeri uçaklar havadaydı öyle değil mi?" diye sordu. "Bu doğru" diye cevapladı Mineta. "Uçaklar sanırım Otis'ten havalanmışlardı."

Mineta tarafından belirtilen Cheney ve "genç adam" tarafından gerçekleştirilen konuşma birçok ilginç soru akla getiriyor. O emirler nelerdi? Eğer emirler Beyaz Saray'ın sonradan belirttiği gibi saldırı uçaklarını vurma emirleriyseler neden yerine getirilmediler? Eğer avcı jetler Pentagon'a zamanında varamadıysalar, Washington civarında bulunan; Pentagon'un dibindeki uçaksavar füzeleri neden kullanılmadı?

Araştırmacıların 9/11'den sonra yönetimin neden tesirli bir tepki veremediğine dair nafile arayışlarının cevabı belki de çok basittir; standart NORAD prosedürlerinde ufak bir değişiklik yapılması.

2001'in Haziran'ından önce, Savunma Bakanlığı'nın sivil hava yetkililerini desteklemek için askeri jetleri gönderme yetkisi vardı. Aynı zamanda "Yönetim kurallarına göre hiçbir şey bir kumandanın acil durumda vereceği tepkiyi önleyemez" ve "Acil bir müdahale talebi her türden kumandana verilmiştir" şeklinde maddeler de mevcuttu. Başka bir deyişle acil bir hava operasyonunda yerel kumandanlar Savunma Bakanlığı'ndan sonradan onay alacakları bir müdahale gerçekleştirebilirlerdi.

Bütün bunlar Askeri Danışmanlık Başkanlığı'nın yayınladığı

3610.01A maddesiyle değişti. "Sivil ve Askeri Hava Araçları Korsanlığı" başlıklı bu döküman, Savunma Bakanlığı'nın asistanlığı altında Ulusal Askeri Kumanda Merkezi'nin (UAKM) odak olduğunu belirtiyordu. Bir uçak kaçırılması durumunda UAKM, Savunma Departmanı'nın asistanlık talebini Savunma Bakanlığı'na bildirecekti.

İnternet yazarı Jerry Russell "Savunma Bakanı Donald Rumsfeld emirlerin yerine getirilmesinin engellemesinden kişisel olarak sorumluydu" dedi. "Sahadaki kumandanların hareket kabiliyetleri durdurulmuştu.. Herhangi bir 'dur' emrinin rutin bir yönetim notuyla yerine getirildiği şimdi çok açık."[4]

Tabii ki 77 numaralı uçak Pentagon'a çarpmasaydı daha fazla soru ortaya çıkacaktı. Uçağa ve yolcularına ne oldu? Pentagon'a bir füze gönderilmeden önce Washington hava sahasını geçti mi? Bazılarının söylediği gibi Atlantik'e mi gömüldü? Harici bir yerden bir füze veya uçak gönderildi mi?

Bütün bu sorular uçağın enkazının halka gösterilmesiyle ortadan kaldırılabilirdi. Fakat üç yıldan fazla bir zamandır bu yönde herhangi bir fotoğraf yayınlanmadı. 9/11 felaketiyle ilgili cevapsız sorular artmaya devam ediyor. Pentagon'a çarpan uçak ile ilgili olanlar bunlar arasında en ilginç olanlar.

DİPNOTLAR

1 Thierry Meyssan, editör, "Pentagate", Carnot Publishing Ltd., London, 2002.
2 http://www.asile.org/citoyens/numero13/pentagone/erreurs_en.htm.
3 http://www.defenselink.mil/news/Nov2001/11182001_t1012pm.html.
4 http://www.rumormillnews.com/cgi-bin/forum.cgi?read=46729.

10. Dünya Ticaret Merkezindeki Patlamalar

Neden çeşitli uzmanlara ve bağımsız gözlemcilere göre Dünya Ticaret Merkezi'nin yıkımı bir terörist hasarından çok kontrollü bir imhaya benziyor? Bu tür sorular resmi hikayenin medya kampanyalarıyla duyurulması akakalı olarak da yükselmeye devam etti.

Birçok insan, neden güney kulesinin, yıkılmadan önce bir buçuk saat boyunca yanmak suretiyle daha fazla zarar gören kuzey kulesinden önce yıkıldığını merak etti. Çeşitli kaynaklar uçaklardan çok bombaların Dünya Ticaret Merkezi'nin yıkılmasına sebep olduğunu iddia etti. New Mexico Madencilik ve Teknoloji Enstitüsü Araştırma Başkan Yardımcısı ve Eski Enerjik Madde Araştırma ve Test Merkezi Direktörü Van Romero, Albuquerque Journal'a, DTM kulelerinin yıkılma anının görüntülerinden anlaşıldığına göre kontrollü bir yıkım için bombalar kullanıldığını söyledi. "Video kasetlerinden anladığıma göre uçaklar DTM kulelerine çarptıktan sonra onları çökertmek için içeriden patlayıcılar kullanılmış" dedi.[1]

İronik bir şekilde 11 Eylül'de Washington'da bulunan Romero okulundaki savunma araştırmaları için hükümetten fon almaya çalı-

şırken DTM'nin çöküşünün uçakların çarpması sonucu gerçekleşmiş olmak için "fazla metodik" olduğunu fark ettiğini belirtti. Bunun, eski binaları yıkmak için kullanılan patlayıcıların kontrollü bir sonucuna benzediğini ekledi. "Bu, stratejik noktalara yerleştirilen küçük miktarda patlayıcıların işi olabilir" dedi ve bina içindeki bombaların patlatılmasının ortak terörist stratejisine çok uygun olduğunu da ekledi." Terörist saldırılarda görülen bir nokta, saptırıcı saldırılar gerçekleştirmek ve ikinci bir araç kullanmaktır. Saldırganlar acil durum personelinin dikkatini dağıtacak bir patlama gerçekleştirirler, sonradan da ikinci patlamayı hayata geçirirler" diye açıkladı.

Bu açıklamalardan 10 gün sonra Romero kendisiyle çelişerek, diğer uzmanlarla yaptığı konuşmalar neticesinde kulelerin çökmesine neden olan şeyin yangın olduğunu anladığını söyledi.[2] Son çöküşün binadaki yangın bir elektrik transformatörüne veya başka bir yanıcı kaynağa ulaşması sonucu olduğu sonucuna varmıştı. Okulun itfaiyecilere, polislere ve olaya ilk müdahale edecek kişilere terörizm karşıtı eğitim vermeye başladığı öğrenilmesine rağmen, New Mexico Tech'in istediği federal bursu alıp almadığına dair hiçbir habere rastlanmadı.

Binada birden fazla patlama olduğunu duyduğunu söyleyen tanıkların neden bahsettiğini merak edenler çok oldu. Bu tanıklardan bir tanesi DTM Baş Güvenlik Sorumlusu John O'Neill'di. O'Neill kendisi de yaralanmadan önce kurtarma ekiplerine binanın yıkılışından önce 27. kata kadar çıkmaları için yardım ettiğini söyledi. Uçak 80. kata çarptığına göre 27. kata bu kadar hasar veren şey neydi?

Bombalardan bahseden bir başka kişi de Harlem'deki 47 numaralı tertibata tayin edilen 51 yaşındaki itfaiyeci Louie Cacchioli idi. "Çarpmadan sonra ikinci kuleye ilk girenler bizlerdik" dedi Cacchi-

oli. "Çalışanları tahliye etmek için itfaiyecileri asansörle 24. kata götürüyordum. Son katta bir patlama oldu. Binaya bomba yerleştirildiğini düşündük." İtfaiyeciler asansörde kapalı kaldılar fakat aletlerini kullanarak dışarıya çıkmayı başardılar.

Fire Ltd. yardımcısı Paul Isaac da bombalardan bahsederek İnternet muhabiri Randy Lavello'ya DTM'nin yıkımının örtbas edilmesine New York itfaiyecilerinin çok şaşırdığını söyledi. "Birçok itfaiyeci binada bombalar olduğunu biliyordu, fakat bunu söylemeye korktular çünkü yüksek makamlar bu gerçeğin tartışılmasını yasaklamışlardı" dedi. 1990'ların sonunda DTM yakınındaki Tertibat 10'da çalışan Isaac, eski bir FBI direktörü olan NFYD anti-terörizm danışmanı James Woolsey'in de bu kişilere dahil olduğunu söyledi. "O binada kesinlikle bombalar vardı" diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Kurtulanlardan, bir yazılım geliştirme şirketinin müdürü olan Teresa Valiz, uçak çarptığında kuzey kulesinin 47. katındaydı. "Asansörden çıktım, köşeyi döndüm ve lavabonun kapısını açtım. Tüm bina aniden sarsıldığında aynaya bakan bir hanıma günaydın diyordum. Bunun bir deprem olduğunu düşündüm. Sonra duvarın diğer tarafına çarpan bir şeyin sesini duydum. Sanki birisi asansörün kablolarını kesmiş gibiyidi, düştü, düştü, düştü."

Güney kulesi çöktüğünde Veliz bir yardımcıyla birlikte çarparak zemin kata indi. Neredeyse zifiri karanlıkta elinde fener olan birini takip ettiler. "Fener bizi Borders Kitap Dükkanı'na, oradan bir yürüyen merdivene sonra da Church Caddesi'ne kadar götürdü. Her yerden patlamalar duyuluyordu. Binanın her yerine bombalar yerleştirildiğini ve birisinin de kontrol panelinin başında oturmuş onları patlattığına ikna olmuştum. Church Caddesi'nden Broadway'e gitmeye korkuyordum ama yapmak zorundaydım. Vesey Caddesi'ne ulaştığımda bir patlama daha oldu, sonra bir diğeri. Ne tarafa kaçacağımı bilemedim."

Ross Milanytch dehşeti DTM'nin birkaç blok ötesindeki bir binanın 22. katındaki ofisinden izledi. "Her katta küçük patlamalar olduğunu gördüm. Herşey sakinleştiğinde binanın çelik kirişlerini üçgen bir şekilde görebiliyordunuz. Yapı tamamen mahv olmuştu" dedi.

BBC muhabiri Steve Evans saldırılar olduğunda DTM'nin güney kulesindeydi. "Çarpma olduğunda güney kulesinin zeminindeydim" dedi. "Bir patlama oldu ve bina sallandı. İkinci patlama olduğunda binanın dışındaydık ve bir dizi patlama da onu takip etti. Yalnızca bu seri patlamaların sebep olduğu insan katliamının derecesini merak ediyorduk."[3]

New York'taki Fox 5 News 11 Eylül'de saat 10'dan hemen sonra güney kulesinin hemen yanında oluşmuş büyük beyaz bir duman bulutu yayınladı. Spiker şöyle bir açıklama yaptı: "Binanın tabanında bir patlama oldu... zeminden beyaz bir bulut yükseliyor..., sonra başka bir patlama oldu. DTM komplexinde başka bir patlama daha..."

En iddialı ifade uçaklar çarpmadan önce DTM güney kulesinin 103. katındaki ofisinde bulunan Tom Elliot'tan geldi. Elliott 9. 00'dan hemen önce parlak bir ışık gördüğünde bilgisayarının başında oturmuş maillerini cevapladığını söyledi. Bir gümbürtü binayı salladıktan sonra dışarıdan gelen siyah dumanı gördü. Pencerelerden gelen ısıyı hissedebildiğini söyeleyen Elliott ilginç bir şekilde hiç alarm çalmadığını söyledi.

"Ne olduğunu bilmiyordum, fakat sanırım dışarı çıkmam gerektiğini düşündüm" diye hatırlamaya çalıştı. O ve iki kişi daha binanın merdivenlerine yöneldiler. Etrafta insanların olmayışı ve alarmların çalmayışı onlara vakitsiz telaşlandıklarını düşündürttü. 70. kata geldiklerinde binanın güvenli olduğuna ve tahliyeye gerek olmadığına dair bir anons duyduklarını hatırlıyor. Kadınlardan biri-

si "Onlara inanıyor musun?" diye sordu. "Hadi gidelim!" Elliott kadını takip etti.

3 kat daha indikten sonra 175 numaralı uçak güney kulesine çarptı. Christian Science Monitor'da çıkan bir makale olayın devamını anlatıyor:

"Çarpma bulundukları kattan yukarıda gerçekleşmiş olsa da Elliott ve diğerleri aşağıda bir patlama olduğunu düşündüler. İnanılmaz bir ses -o buna patlama sesi diyor- binayı salladı. Merdivenlerden bir sıcak hava, duman, tavan ve duvar parçaları fırtınası geldi."

"Gözlerimin önünde bir duvar yerinden koptu." diyen Elliott insanların panik olduğunu ve yukarıya doğru kaçmaya çalıştıklarını söyledi, taa ki bazıları tek çıkışın aşağıda olduğunu söyleyene kadar. Saat 9.40 civarında Eliott binadan çıkıp arkadaşının şehir dışındaki ofisine, binanın yıkıldığını öğrendiğinde hıçkırıklarla ağladığı yere gitmeyi başardı.

DTM'deki olayın CNN'de yayınlanan bir videosunda, kulelerin çöküşünden önce sokak seviyesinden, muhtemelen Customs House Building olarak bilinen sekiz katlı DTM binasından dumanlar geldiği görülüyordu. O sırada sokak seviyesinde herhangi bir çarpma benzeri olay olmamıştı. Duman erken gerçekleştirilmiş bir patlamadan mı kaynaklanıyordu?

Sonradan yapılan bir yayına göre dumanın tam olarak ne zaman gelmeye başladığına dair bazı belirsizlikler vardı. CNN'in halkla ilişkiler departmanı yer seviyesinde bir patlamaya dair bir yayının saat 9.04'te, 175 numaralı uçağın güney kulesine çarpmasından bir dakika sonra ve diğer kulenin çöküşünden çok önce yapıldığını teyid etti.

CNN arşiv görevlisine videoda görülen dumana neyin sebep olduğu sorulduğunda görevli "Biz de bulamıyoruz" dedi.

Haberlere göre DTM trajedisini araştırmak için toplanan FEMA

mühendisler takımının Custom House Building'e girmesine izin verilmedi. FEMA görevlileri yapıya girmenin "çok tehlikeli" olması dolayısıyla oradan hiçbir bilgi toplayamadıklarını belirtti. Buna rağmen hazırladıkları raporda "Beş numaralı bina gözleme müsait olan tek binaydı... yapılan gözlemlerin ve bulguların diğerleri için de geçerli olacağı düşünüldü." denildi.

Birleşik Devletler İhracat-İthalat Bankası sözcüsü 9.04'ün patlamanın zamanı olduğunu doğruladı. Fakat Customs House çalışanı olan 800 kadar çalışanın kuzey kulesinin çöküşünden sonra tahliye edildiğini söyledi.

Binanın Müşteri Servisi, Ticaret, Çalışma, Kültür Departmanları ve Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu dahil diğer çalışanları Custom House'a hasar verenin önceki patlama mı yoksa saldırılar mı olduğunu açıklamayı reddettiler. Sonradan da bu patlamayla veya patlamanın yol açtığı hasarla ilgili bir açıklama yapılmadı.

Fakat eğer binada bombalar vardıysa oraya nasıl girmişlerdi?

Binaların küllere boğulması ve metal yığının da hemen toplanması yüzünden hiç kimse bu sorunun cevabını net olarak veremez fakat ilginç teoriler ortaya atıldı. Bunlardan bir tanesi; o malzemelerin binanın yapımı esnasında 9/11 gibi bir durum olduğunda patlatılarak binaların komşu yapılar üzerine yıkılmasını önlemek amacıyla yerleştirildiğiydi. Buna dair hiçbir kanıt bulunamadı. Patlayıcı uzmanları patlayıcıların bir süre sonra etkilerini kaybedeceklerini söyleyerek bu teoriyi geçersiz kıldılar. Benzer bir başka teori de patlayıcıların yukarıda belirtilen nedenden dolayı 1993 bombalama olayından sonra yerleştirildiği şeklindeydi.

Güney kulesinin 47. katında finansal analiz uzmanı olarak görev yapan Ben Fountain People Dergisi'ne, 9/11'den önceki haftalarda daha önceden duyurulmayan ve alışılmışın dışında bazı talimlerin yapıldığını, 7 numaralı binanın "güvenlik nedenleriyle" birkaç

kere boşaltıldığını söyledi.[4] Bu talimler patlayıcıları yerleştiren insanlar için mükemmel kamuflajlar olabilirdi.

Birileri insanlar binayı boşaltmaya çalışırken hoparlörlerden şu anonsların yapıldığını söyledi: "Sakin olun. Hasar 1 numaralı binada, masalarınıza geri dönün." Birçok insan bu duyurular yüzünden hayatını kaybetti. Dakikalar sonra beklenmedik şekilde binalar çöktü.

New York Belediye Başkanı Rudolph Giuliani olanlarla ilgili bir şey söylememişti. Ertesi gün ABC'den Peter Jennings'e 75 Barkley Caddesi'ndeki geçici kumanda merkezinde olduğunu söyledi. "DTM'nin yıkılacağını duyduğumuzda orada çalışıyorduk, biz olay yerine gelmeden bina çöktü" dedi.[5]

DİPNOTLAR

1 Olivier Uyttebrouck, "Explosives Planted in Towers, N. M. Tech Expert Says", Alberquerque Journal, 11 Eylül 2001.

2 John Fleck, "Fire, Not Extra Explosives, Doomed Buildings, Expert Says", Alberquerque Journal, 21 Eylül 2001.

3 Christopher Bollyn, "New York Firefighters Final Words Fuel Burning Questions about 9/11", American Free Press, 19 Ağustos 2002.

4 http://www.unityinamerica.com/stories/survivorStorie.asp; www.prisonplanet.com/011904wct7.html.

5 http://www.prisonplanet.com/eye_witness_account_from_new_york.html.

11. İtfaiyeciler Yangının Kontrol Edilebileceğini Düşündüler

New York itfaiyecilerinin olay yerindeki görüntülerini içeren, 2002 ortalarına kadar yayınlanmayan bir kaset, itfaiye yetkililerinin güney kulesinin 78. katına kadar ulaştıklarını ve yangının kontrol altına alınabileceğine ikna olduklarını gösteriyor. New York Times kasetten açıkça bahsetti fakat kaset "yirminci terörist" Zacarias Moussaoi'nin davasında kullanılabileceği öne sürülerek ABD Adalet Departmanı tarafından halktan saklandı. Halbuki Maoussaoi saldırılar esnasında hapisteydi.

Kaset 11 Eylül sabahındaki radyo kayıtlarından elde edilmişti ve olaydan iki üç hafta sonra DTM 5. binasındaki New York ve New Jersey liman idarelerinin ofisinde bulundu. Öyle görünüyor ki liman idaresi personeli New York İtfaiye Departmanı kanalını görüntülüyor ve kaydediyordu.

Kasette adı geçen iki itfaiye görevlisi Battalion Şefi Orio J. Palmer ve Ronald P. Bucca idi.[1] İki görevli de içindeki 343 itfaiye görevlisi ile birlikte çöken güney kulesinde hayatlarını kaybettiler, yani tarihte bir seferde en çok itfaiyecinin öldüğü kazada.

Times'ta yayınlanan bir makaleye göre itfaiyecilerin hiçbiri "olayların kontrolleri dışında gelişmesinden dolayı bir panik belirtisi göstermediler. O noktada yangın içinde bulundukları binanın yapısına zarar verdiği için bina güç kaybediyordu. O durumda bile şef Palmer iki alev kümesi gördü ve onları söndürmeleri için görevlileri çağırdı."

İnternette bu açıklamanın transkriptleri yayınlandı; "Battalion Yedi... iki izole yangın kümesine ulaştık. İki hatla söndürmemiz gerek."[2]

Muhabir Christopher Bollyn'in bildirdiği gibi, "Tecrübeli itfaiyecilerin iki yangın kümesini söndürmek için uygun bir planları olması onların alevlerle baş edebileceklerini düşündüklerini gösteriyor. Olay yerinden verilen bu raporlar hükümetin hızla yanan çeliğin erimesinin binanın çökmesine sebep olduğu yönündeki iddialarını çürütmek için çok önemli birer kanıt oluyorlar."

DTM yıkıntılarını ortadan kaldırma hareketine danışmanlık yapan Phoenix, Arizona Kontrollü Yıkım Merkezi Başkanı Mark Loizeaux'a göre çökmeden beş hafta sonra moloz yığınları asansör şaftının yedi kat altından çıkarıldığında erimiş çelik parçaları ortaya çıktı. Loizeaux çeliği eriten yangının, bina zeminle bir olduğunda kağıt, halı ve diğer tutuşabilir maddelerin asansör şaftıyla birleşmesiyle oluştuğunu söyledi. Yapı çeliğinin erime derecesi 2800 derece olduğu için diğer uzmanlar bu görüşü reddetti ve enkazın oksijen eksikliğine bağlı olarak yalnızca için için yanan kümeler olacağını iddia ettiler.

Loizeaux American Free Press'e "Binaları ben yıkacak olsaydım yapının çökmesini kolaylaştırmak amacıyla binanın ağırlığını almak için zemine patlayıcılar yerleştirirdim" dedi. Öyleyse gizli patlayıcılar molozların altında bulunan sıcak bölgeleri açıklayabilir.

Toplam yıkımı, itfaiyecileri, olaydan sağ kurtulanları ve çökme-

den önceki sismik şokları göz önüne alan birçok insan Loizeaux'un yaptığı tarifin 11 Eylül 2001'de gerçekleşen olayın ta kendisi olduğunu düşündü.

Bu arada Kontrollü Yıkım Merkezi'nin 1996'da Oklohoma City'deki Murrah Federal Binası'ndaki patlamadan sonra enkazı apar topar kaldıran firmayla aynı olduğunu hatırlamakta da fayda vardır. Orada da DTM'nde de herhangi bir bağımsız araştırma veya inceleme yapılmadan önemli yapısal kanıtlar ortadan kaldırıldı.

DTM'nin çökmesine yol açan yerdeki patlamalara yönelik sağlam kanıtlar DTM'nin 21 mil uzağındaki Columbia Üniversitesi Lamont Doherty Yer Gözlem Merkezi'nden geldi. İkiz kulelerin yıkılmasından hemen önce sismik techizat, DTM'nin altındaki zemini sallayan geniş miktarda enerji açığa çıktığını gösteren iki "ani yükselme" çizgisi kaydetti.[3]

Columbia'nın sismik ekipmanı, güney kulesinin 10 saniyelik çöküşü esnasında 2.1 çapında bir yer şoku, kuzey kulesinin sekiz saniyelik çöküşünde ise 2.3 büyüklüğünde bir sallantı kaydetti. Fakat en kuvvetli şoklar kule çökmeye başlarken, henüz metal yere çarpmadan oluştu. Bu şoklar binaların çökmesleri esnasında oluşan şoklardan yirmi kat daha büyüktü. Bir sismolog DTM'ndeki 1993 bombalamasının sismograflarda görünmediğini, ana patlamanın saptanabilir şok dalgaları göndermediğini söyledi.

Columbia Hazards and Risk Research Center'ın Direktörü Sismolog Arthur Lerner-Lam "Çökme esnasında enkazın açığa çıkardığı enerjinin çoğu kuleleri ve komşu yapıları moloz ve toza boğarak onlar tarafından emildi ve önemli bir yer sallantısı meydana getirmedi" diyerek bu düşünceye katıldı. Kendisine alışılmadık o iki şok sorulduğunda Lerner-Lam yorum yapmamayı tercih etti; "Bu şu anki tartışmanın ve araştırmanın konusu. Konu hâlâ inceleniyor." dedi.[4]

Böylece halka yanan jet yakıtlarının yüksek ısılı yangınlar çıkararak çeliği erittiğine ve kulelerin yıkılmasına sebep olduğuna dair yapılan resmi açıklamadan başka inanacak bir şey kalmadı. Kimse FEMA'nın mühendislerinin enkazı kaldırmadan önce çeliği test edip etmediklerine veya araştırdıklarına emin olamayacak. FEMA mühendis ekibinin lideri Dr. W. Gene Corley "Ben bir metalurjist değilim" dedi.

FEMA'nın "Bina Performans Değerlendirmesi"ne göre olay yerindeki sıcaklık, yani Şef Palmer ve Marshal Bucca'nın yalnızca iki kat yukarısındaki sıcaklık- 1700-2000 Fahrenheit kadar vardı, bu nedenle binanın çelik giydirme kirişlerini eritebildi.

"Eğer FEMA'nın ısı değerlendirmesi doğruysa, kulelerin iç dekorasyonu alüminyum ve cam sırlayabilen birer fırın olmalıydı" dedi araştırmacı yazar Eric Hufschmid. Buna rağmen itfaiyeciler olayın çok yakınında uzun bir süre çalışmayı başardılar ve karşılarına çıkan yangını söndürebileceklerine inandılar. Dahası, kuzey kulesi yıkılmadan önce binadaki keskin yarığı gösteren fotoğrafik patlamalar kurtulanların uçağın açtığı delikten dışarıya baktıklarını gösteriyor.

"Kulelerin yıkılmadan önce çekilen resimlerindeki kara duman ve kara delikler fotoğraf hatası olamayacağı gibi yangının yarattığı ilginç şekiller olarak da görülemez" dedi Hufschmid. "Bu delikler şunun işaretidir; hava akımı öylesine sıkışmış ki kaydedeğer tek yangın kırılan pencerelerin kenarındaymış. Her iki kuledeki yangınlar da kolonları yüksek ısıyla ısıtmak yerine muhtemelen kolonları kurumla kaplıyormuş."

Philadelphia Meridian Plaza'da 1991'de çıkan benzer bir yangını işaret eden Hufschmid, "Meridian Plaza yangını çok daha büyüktü fakat binanın çökmesine sebep olmadı. Güney kulesindeki yangın kuzey kulesindeki ve Meridian Plaza'dakiyle karşılaştırıldığında çok önemsizdi. Nasıl çok daha büyük bir yangın Meridian Plaza'yı

ortadan ikiye bile bölmezken Güney kulesindeki o küçük yangın tüm yapıyı elli altı dakika içinde toz eder?" Başka hiçbir büyük binanın daha o boyutta bir yangınla bir saatten az bir zamanda çökmediği gerçeği bugün hâlen geçerli.

Her iki kulenin de on beş saniye içinde serbest düşme hızıyla çökmeleri de tuhaf değil mi? Alt katların yalnızca anlık da olsa ağırlığı tutmaları gerekmez miydi?

Massachusetts Institute of Technology Materials Profesörü Thomas Eager'ın PBS'ten NOVA'ya söylediğine göre DTM yangınları o kadar büyüktü ki 47 adet güçlendirilmiş esas çelik kolonun ve 236 dış kolonun çökmesine sebep oldular. "Eğer yangın bir çöp kutusunun tutuşması gibi yalnızca küçük bir köşede olsaydı gider o köşeyi söndürürdünüz fakat bütün bina yıkılmazdı" dedi. "Problem yangının çok fazla yayılmış ve domino etkisi yapmış olmasıydı" diye açıkladı Eager.

Bu domino etkisinin de kat kirişlerini iç kolonlar ve dış kolonlar arasında tutacak köşe klipslerinin ve çelik desteklerin başarısız olmasından kaynaklandığını söyledi. "Bir kez köşe klipslerinden biri çökmeye başladığında diğerlerinin üzerine yük bindirdi ve bir iki saniyede o katın çevresindeki destekler çözüldü."

Eager'in açıklaması iki noktayı atlıyor ki kulelerin ikisinde de yangın tüm katı sarmamıştı ve çapraz katların köşe klipslerinin çözülmesini engellemesi, en azından yavaşlatması gerekirdi. Açıklaması aynı zamanda kulelerin çöküş hızını hesaba katmıyor. Her katın üzerindeki katların çöküşünü engelleyemeyeceği kabul edilebilir olsa da dış duvarları ve iç kolonları neyin parçaladığının ve enkazı binalardan yüzlerce feet öteye attığının bir açıklaması yoktur.

Kuzey kulesinin sekiz saniyede çöktüğünü belirten Hufschmid şöyle sorar; "Enkaz objeleri havaya uçuracak kadar yüksek bir hızla yıkılırken yüz adet çelik katı nasıl çökertti?"

Daha da garip olan şey, yalnızca çöken binaların yarattığı küçük yangından hasar gören 7 numaralı DTM binasının ani ve açıklanamaz şekilde yıkılışıdır.

DİPNOTLAR

1 Bollyn, "New York Firefighters' Final Words Fuel Burning Questions about 9/11", American Free Press, 19 Ağustos 2002.
2 http://www.prisonplanet.com/eye_witness_account_from_ new_york.html.
3 Christopher Bollyn, "Seismic Data Refuses Official Explanation", American Free Press, 9 Eylül 2002.
4 Eric Hufschmidt, "Painful Questions", Ebdpoint Software, Goleta, CA, 2002.

12. 7 Numaralı Binanın Yıkılmasına Ne Sebep Oldu?

47 katlı 7. binanın yapımından önce orada bulunan iki New York elektrik güç istasyonunu içinde bulundurması başlangıç olarak garip bir durumdur. Bu güç istasyonlarının 35-40 feet arası genişlikte 10 adet dönüştürücüsü vardı. Bunun yanında Vali Giuliani'nin Acil Durum Kumanda Merkezi de orada bulunuyordu ve merkezin de üç adet 500 kw'lık jeneratörü vardı. Kumanda merkezi ve binadaki diğer güç kaynaklarının toplam 42.000 galon dizel yakıtı mevcuttu. Bu kaynakların bir kısmının, hepsinin de 7 numaralı binada ofisleri bulunan CIA, Savunma Bakanlığı ve gizli servis tarafından kullanıldığı biliniyordu.

11 Eylül'de saat 16.00'dan sonra, yani güney kulesinin yıkılmasından altı saat sonra birileri bina 7'deki küçük yangınları haber verince itfaiyeciler dikkatlerini oraya yönelttiler. Fakat hiçbir itfaiyecinin binaya girmesine izin verilmedi. Saat 17.25'te 47 katlı bina kendi kendine yıkıldı.

Yıkılma hakkında doğru dürüst bir açıklama yapmak yerine küçük yangınların büyüyerek depolanan yakıta ulaştığı ve binanın çelik yapısını eriterek yıkılmasına sebep olduğu bildirildi. Hufsch-

mid bu versiyonla aynı fikirde değildi, "7. binanın çekilen bütün fotoğraflarında yalnızca birkaç pencereden görülen küçük alevler ve biraz duman vardı. Çeliği eritecek kadar büyük bir yangının ofislerdeki mobilyaları, halıları ve diğer yanabilecek maddeleri tutuşturmasını beklerdim. Bu da pencerelerden görülebilecek kadar büyük alevler yaratırdı. Bunun dışında o kadar büyük bir yangın pencereleri de patlatmalıydı. Nasıl o kadar büyük bir yangının alevleri ve çıkardığı duman çekilen resimlerde görülmez?"

7. bina, yukarıdan aşağı doğru çöken kulelerin aksine klasik bir bina yıkım sürecinde olduğu gibi tabandan başlayarak çöktü. Gerçek mesele de bu zaten.

2002'nin Eylül'ünde "Amerika Yeniden İnşa Ediliyor" adlı bir PBS belgeselinde, DTM kiracılarından Larry Silverstein 7. bina ile ilgili şunları söyledi; "Acil yangın departmanı kumandanından yangını kontrol altına alabileceklerinden emin olmadıklarına dair bir telefon aldım. Çok fazla hayat kaybettik belki de en iyisi binayı yıkmaktır diye düşündüm ve onlar da yıkma kararı aldılar. Sonra da binanın çöküşünü izledik."[1]

47 katlı, çelikten yapılma modern bir binanın yangın nedeniyle çökmesi normal mantık sınırlarının dışında bir şey olmasına rağmen hâlâ konuyla ilgili ciddi bir araştırma yapılmadı. Eğer 7. bina patlatma yöntemiyle yıkıldıysa neden kulelerin de bu yolla yıkıldıklarına inanmak akıldışı olsun? Belki modern binaların çökerek birer toz kümesi hâline gelmelerinin başka bir açıklaması vardır fakat araştırma yetersizliği ve kanıtların yok edilmesi nedeniyle kimse bunu kesin olarak bilemeyecek.

DİPNOTLAR

1 Editors, "America Rebuilds", PBS-TV, Eylül 2002.

13. FEMA'nın Raporu: DTM Kulelerinin Yıkılma Sebebi Bilinmiyor

Eğer New York Polis Departmanı'nın ve New York İtfaiye Departmanı'nın işlerini yapmalarına izin verilseydi halk DTM'ne gerçekten ne olduğu hakkında daha fazla bilgi sahibi olabilirdi. Fakat JFK suikastında olduğu gibi konu federaller tarafından polis ve itfaiyenin ellerinden alındı ve kapalı kapılar arkasına taşındı. Olay yerinin fotoğraflarını çektikleri için tutuklanan insanlar bile oldu.

FEMA (Federal Emergency Management Agency) ikiz kulelerin çökme sebebini araştırma sorumluluğunu alırken FBI da suçluların araştırılması işini üzerine aldı. FEMA kapsamlı bir araştırma yapılmadan enkazın kaldırılmasına izin verdi. 125 yıllık itfaiyecilik yayını "Fire Engineering"in editörü Bill Manning kanıtların bu şekilde ortadan kaldırılmasının sebebini sordu. "Üç ay boyunca DTM'den arta kalan çelik parçalara ayrıldı" diye yazdı Manning. "Binanın dizaynı hakkında birçok sorunun cevabı ve yangın altındaki performansının anahtarı olabilecek parçalar şu an bir botla belki de siz bir sonraki arabanızı alana kadar Amerika'ya hiç dönmemek üzere Çin'e gidiyor."[1]

İkiz kulelerin çarpan uçaklar ve yangın yüzünden yıkıldığı teorisine karşı çıkan Manning "Fire Engineering"in, FEMA'nın yürüttüğü ve ASCE (American Society of Sivil Engineers) tarafından desteklenen resmi incelemenin, birincil çıkarları herşeyin üzerini kapatmak olan politik güçler tarafından kumanda edilen yarım yamalak bir hareket olduğuna inanmak için sağlam kanıtları vardır."

"ASCE inceleme komitesinin kanıt alanı etrafında -yakın bir kaynak tarafından 'turist gezintisi' olarak adlandırılan- üç günlük bir gezintiye çıkmaktan elde ettiği marjinal kâr dışında kimse herhangi bir amaçla kanıtları araştırmadı." Kanıtların taşınması ve ortadan kaldırılması hemen durdurulmalıdır" diye yazdı Manning.

New York İtfaiye departamanının emekli yardımcı şeflerinden birisinin de dahil olduğu belli sayıda itfaiye görevlisi de FEMA'yı DTM faciasının tüm yönlerini hakkında tam bir görüş ortaya çıkarmak için acilen bir "Dünya Ticaret Merkezi Felaket İnceleme Paneli" düzenlemeye çağırdı.

Bu itfaiye memurları DTM felaketinin bir seferde en çok itfaiyecinin hayatını kaybettiği; Amerikan topraklarının en büyük ikinci can kaybının yaşandığı; ABD tarihinde yangın yüzünden çöken en büyük binaların görüldüğü; kayıtlı tarihte görülen en geniş yapısal çöküşün yaşandığı olay olduğunu bildirdiler.

"Şimdi, bütün bunları göz önününe aldığınızda bizim dünya tarihindeki en büyük yangın araştırmasını başlattığımızı düşünürsünüz öyle değil mi?"diye sordular. "Ama yanılıyorsunuz. Onun yerine bir dizi koordinesiz, dağınık bir soruşturma yürüttük. Ne ironiktir ki uçakların uğradığı hasar hakkında binaların uğradığı hasardan daha fazla bilgimiz var. Olay yerinde bulunan çeliği yaşamsal yangın yeri kanıtı gibi değil kelimenin tam anlamıyla bir çöp gibi ortadan kaldırdık."[2]

Mühendislerin federal araştırma ekibinden gelen şikayetler de

bu suçlamaları doğruluyordu. DTM kulelerinin yıkılışını araştırmak için görevlendirilen 26 kişilik mühendis ekibi federal ajansların yarattığı gecikmelerden ve eksik bilgilerden şikayet ettiler fakat sonunda 296 sayfalık raporlarını 2002'nin mayısında teslim ettiler.

Raporda belirtilmesinin yanında, takım lideri ve yapısal mühendis olan Dr. Gene Corley Kongre'ye hâlâ cevaplanmamış sorular olduğunu bildirdi.

"Gereken zamana ve kaynaklara sahip değildik" dedi Corley. Ekibinin veri eksikliği yüzünden uçakların sebep olduğu hasarın bilgisayarda modelini hazırlayamadığı gibi yangının yayılma planını da çıkaramadıklarını belirtti. Ekip federal ajanların ekibin bulgularına ve rapor edecekleri isimlere karşı bir tepki duyduklarını da ekledi.

Mühendislerin binaların yıkılmasından hemen önce neler olduğunun anlaşılmasına yardım edebilecek. 911 acil durum telefon kayıtlarına ulaşmalarına izin verilmemişti. Mühendisler yapıdan kalan çeliğin yeterince incelemelerine fırsat verilmeden parçalanıp satılmak üzere olay yerinden alındığını da doğruladılar.

Ekip 2002'nin ortalarına kadar binanın tam bir planını bile elde edemedi. Ayrıca, desteklerin ufak civatalarla duvarlara tutturulmuş olduğuna dair yaygın kanının aksine bu kat desteklerinin dış duvarlara sağlam kaynaklarla yapıştırılmış olduğunu da ortaya çıkardılar.

FEMA soruşturmasının aceleci ve yüzeysel çalışmaları raporun sonuç kısmında belirtildi; "Uygun görülen zaman ve bilgilerle her iki kulenin de çökmesine neden olan olaylar tespit edilemedi."

Corley bu araştırmanın sonucunda ekibinin öğrendiği tek şeyin gelecekte teröristlerin hedefi olabilecek bu tür binaların yapımında kullanılacak koruyucu ölçütlerin tespit edilmesi için daha fazla cevaba gerek duyulması olduğunu belirtti.

Corley'in daha fazla cevap istemesi kongrenin öfkesine neden oldu ve önüne çıkarılan engellere rağmen Başkan Bush National Institute of Standarts and Technology'ye (Ulusal Standartlar ve Teknoloji Enstitüsü, NIST) ek araştırma için 16 milyon dolar ödemek zorunda kaldı.

NIST'in ekibi bir yıl kadar yönetim ve organizasyon aktivitesinden sonra 2004'ün başlarında DTM felaketi ile ilgili raporun "gerçekçi ve eksiksiz" bir şekilde ancak o yılın sonunda hazır olacağını bildirdi.

NIST takımının önemli bir kısmı 20 Şubat 2003'te Rhode Island West Warwick'ye çıkan ve 100 kişinin hayatına mâl olan gece kulübü yangınını araşttırmaya gitti ve 16 milyon dolarlık bütçe tüketildi. 2003'ün aralığında Kongre'ye sunulan bir raporda ekip gerekli testlerin yapılması ve araştırmanın yürütülmesi için personellerinin yetersiz olduğunu belirtti. "DTM felaketinin derecesi ve karmaşıklığı NIST'in kaynaklarını zorladı" şeklinde bir rapor sundular.[3]

Buna rağmen 2 milyon dolarlık bir "NIST Building and Fire Research Laboratory" (NIST Bina ve yangın Araştırma Laboratuarı) kurulmasını ve diğer bir 2 milyon dolara da bir araştırma güvenlik ekibinin kurulmasını önerdiler ve "binalardaki acil durumlarda insanların karar vermelerini ve değerlendirme yapmalarını araştıracak bir program" ileri sürdüler.

Rapor, grubun karşısına çıkan en büyük zorluğun veri eksikliği ve gelecekteki olaylarda hemen olay yerinden fiziksel kanıt ve görgü tanığı toplayacak güvenlik ekibine yönelik ihtiyaç olduğunu söyleyen FEMA mühendislerinin tepkisine yol açtı.

Geçen süre ve kanıt eksikliği düşünüldüğünde birçok araştırmacının gerçek cevapları aynı hararetle beklediği söylenemez. Daha önce söylediğimiz gibi yetersiz resmi kayıtların DTM kulelerinin çö-

küşüne dair bıraktıkları boşlukları başkaları doldurdu. Belki de şu an sahip olduğumuz en sağlıklı bilgiler bağımsız araştırmacılardan, en önemlisi Jim Hoffman'ın ayrıntılı web sitesi "911research.wtc.net"ten geldi. Hoffman 9/11 gerçeğinin büyümesindeki lider analizci olarak kabul edildi.

Gözlemciler iki kulenin de yıkılış özelliklerinin hemen hemen aynı olduğunu belirttiler. Bu, Hoffman ve diğer araştırmacıların iki kulenin de yıkılma prensiplerini açıklayan aşağıdaki listeyi hazırlamalarına yardım etti.

Bu gözlemler resmi açıklamaların tersine, kurtulabilen kanıtlar üzerindeki bağımsız araştırmalara dayanmaktadır. Çoğunlukla kanıtların yok edilmesine ve yapılan araştırmalar için yeterli fon bulunamamasına bağlı olarak kulelerin yıkılmasıyla ilgili gizemin hâlen mevcut olduğu görülebilir.

1. Kulelerin parçaları yok edilmiş ve çevre duvarlar parça parça olmuştu. Hoffman'a göre, "kuleleri tutan büyük kolonların komple derecelendirilmesine neden olabilecek muhtemel bir patlama ya da ağırlıktan dolayı yıkılma senaryosu" olamazdı. Fakat eğer öyle değilse hangi senaryo ortadaki durumu açıklayabilir?
2. Neredeyse bütün beton toz hâline gelmiş ve Manhattan'ın alçak kısımlarını toza boğmuştu. Hoffman'a göre, "ağırlıktan kaynaklanan bir çökmede beton yere çarpana kadar tuz buz olmasını sağlayacak kadar enerji açığa çıkamazdı." Bu gözleme göre, esas cevapsız soru ortaya çıkar: Binanın metal olmayan bileşenleri nasıl toz hâline dönüştü ve dahası binaların çöküşünde etrafa saçıldı? Hoffman'ın öne sürdüğü bir belgede bağımsız bilim adamları bu kadar fazla miktarda betonun ufalanması için gereken enerji "her kulenin ağırlıksal potansiyel enerjisinin 100 katı daha fazla" idi.

3. Kulelerin parçaları 500 feet öteye savruldu. Hoffman: "Ağırlık kaynaklı bir çökmenin düşen kuvveti, parçaların enerji püskürmesine neden olamaz" dedi. Öyleyse hangi kuvvet bu parçaların püskürmesine yol açtı?
4. Birçok kat çökmeden önce yaşanan patlamalar dışarıdan görülüyordu. Hoffman: "Güney kulesinin tepesinde kule çökmeden önce enerjetik toz püskürmeleri görüldü." dedi. Binalardaki patlamaları gören çeşitli sayıda görgü tanığımız da var.
5. Kulelerin tepeleri binaların orijinal hacimlerinden daha geniş toz bulutlarının içine gömülerek mantar şeklini aldı. Hoffman, "Çökmenin kendisinin yarattığı basıncın da ötesinde ek kaynakların etkisi olmasaydı düşen binanın enkazı yıkılmayan ile aynı hacimde olurdu" dedi.
6. Binaların tepeleri 15 saniyeden az bir sürede serbest düşüş hızı ile çöktü. Bunu daha önce incelemiştik. Hoffman'ın teknik açıklamasına göre düşüşün bu şaşılacak hızı kulelerin tepelerinin düşüş ivmesinin kalan kısımdan önde olduğunu gösterir.

İlgili bir meslek sahibi olmayan bir insan bile yangınlara temellendirilen serbest düşüş senaryosunun mantıklı bir açıklama olmadığını görebilir.

DİPNOTLAR

1 Bill Manning, "Selling Out the Investigation", Fire Engineering, Ocak 2002.

2 Francis Brannigan, "WTC 'Investigation'? A Call to Action", Fire Engineering, Ocak 2002.

3 http://www.nist.gov/public_affairs/rreleases/ncst_first_report.htm.

14. Ön Bilgiye Sahip Olunduğunun İzleri Ortaya Çıktı

Yıkıcı 9/11 saldırılarından sonra ABD liderleri suçlayacak birisini aramaktan kaçınmamız gerektiğini söylediler. Halbuki önceden yapılan uyarılar aksini yapmak için fazla çeşitli ve barizdi.

2001 yılı boyunca Birleşik Devletler istihbarat için 30 milyar dolar, özellikle terörizm için ise 12 milyar dolar harcadı.[1] Toplamdaki bu 42 milyar doların çoğu ulusun toplam ulusal üretimini geçecek miktarda olmasına rağmen Amerikalılara sahip oldukları iki düzineden fazla istihbarat servisinin saldırıların gerçekleşeceği hakkında önceden hiçbir bilgi edinemediği söylendi.

Bugün elde edilen bilgiler bu iddiaya ters düşüyor. Aslında saldırılardan yalnızca günler sonra bile hükümet içindeki ve dışındaki insanların gayretleri sonucu iddianın doğru olmadığı anlaşıldı. Neden daha önce uyarı alınmadığına dair sorular birbiri ardına gelmeye başladı. Congressional Research Center (Kongre Araştırma Merkezi) anti-terörizm uzmanı Kenneth Katzman'ın "Nasıl önceden hiç haber alınamadığı beni aşıyor" dediği nakledildi.[2]

Fakat bir şekilde haber alınmış olmalı. Öyle olmasa devletin Eylül'de verdiği şu beyanat nasıl açıklanabilir; "Amerikalılar Usame bin Ladin'in El Kaide organizasyonu ile bağlantılı bazı terörist grupların saldırısına uğrayabilir. Bu kişiler resmi ve sivil hedefler arasında ayrım yapmazlar. Her zamanki gibi biz bilgiyi ciddiye alırız. Dünya çapındaki ABD hükümet kaynakları alarmda kalacak."

Federal hükümete bağlı insanların uçakların binalara çarpacağına dair terörist saldırılardan haberdar edildikleri inkar edilemez bir şekilde ortya çıkana kadar aylar boyunca kanıt toplandı.

Saldırılardan bir yıl sonra alışılmadık şekilde Senato İnceleme Komitesi'ne ABD istihbarat ajanslarının teröristlerden gelecek saldırılara dair en az on iki uyarı aldığına dair ifadeler geldi.

2002'nin Nisan'ında resmi açıklamaları zedeleyen medya yayınları ve halkın 9/11'in araştırılması yönündeki baskısı kongre liderlerini Senato ve Beyaz Saray İstihbarat komitelerinin yapacağı bir araştırmayı onaylamaya zorladı. Bu sınırlı araştırmanın yapacağı yalnızca istihbarat başarısızlıklarını ortaya çıkarmak ve yapılması gerekenler konusunda önerilerde bulunmaktı. Emekli CIA Müfettişi Britt Snider'ın, CIA Direktörü George Tenet ile yakın ilişkisinin tarafsız bir araştırma yapılmasına engel olacağına inanan komite üyeleri tarafından istifaya zorlanmasıyla araştırma zorlu bir başlangıç yaptı.

Saldırıları incelemek için yapılanlar federal bürokrasinin tembelliğini ve beceriksizliğini açığa çıkardı.

Los Angeles Times'a göre, "Araştırmacıların küçük grupları Adalet Departmanı ve CIA'de belge toplamak ve röportajlar yapmak için gittiler. İlerlemelerini yavaşlatmak için uygulanan taktikler ve belgeler ile potansiyel kaynaklara ulaşmalarını engellemek için yapılanlarla ilgili bir dolu şikayetle geri geldiler.

Bu duyumlar ortada dolaşırken 1998'den bu yana CIA'in de

FBI'ın da El Kaide'nin uçaklarla ABD binalarına yapacakları saldırılar hakkında uyarılar aldıkları öğrenildi. Bu resmi ön bilgilerin ciddiyetine rağmen Bush yönetimi Kongre araştırmasını yavaşlatmak ve baltalamak için elinden geleni yaptı, soruşturmayı yürütenler hakkında soruşturmalar bile başlattı.

2002'nin Temmuz'unda 10 Eylül 2001'de Ulusal Güvenlik Servisi tarafından Arapça bağlantının elde edildiğinin halka yansıması üzerine FBI harekete geçti. Ele geçirilen cümleler şu şekildeydi; "Yarın 0. saat" ve "Maç başlamak üzere."

Fakat ön bilgiye işaret eden notları yazanların peşinden gitmek yerine komiteden bilgiyi sızdıran kişilerin peşine düştüler. Beyaz Saray Sözcüsü Ari Fleischer notları "Alarma geçirecek kadar belirgin" olarak tanımlasa da büro ajanları komite üyelerinin sızıntıları sağlayan kişileri bulmak için yalan makinesine bağlanmalarını sağlamaya çalışmakla meşgul oluyorlardı. Washington Post komitenin yaklaşık 37 üyesinin sorgulandığını belirtti. Bazıları testlerin güvenilir olmadığını söyeyerek yalan makinesine bağlanmayı reddettiler.

Danışma Kurulu ve Senato İstihbarat Komitesi Personel Direktörü Eleanor Hill saldırılar hakkındaki uyarıların liderlere iletildiğini söyledi. Hill, Haziran 2001'de kıdemli senato üyelerinin yapılan bir brifingle Usame bin Ladin'in "gelecek haftalarda ABD veya İsrail'e yönelik terörist bir saldırıda bulunacağından" haberdar edildiklerini belirtti. "Saldırıların çok büyük olacağı ve ABD yapılarına veya vatandaşlarına olağanüstü zarar vereceği söylendi. Saldırı hazırlıkları yapılmıştı, hiçbir uyarı olmadan veya çok hafif bir uyarıyla başlayacaktı."[3]

Hill, Başkan Bush'un uçakların uçan bombalar olarak kullanılacağından haberdar olup olmadığının bilinmediğini, çünkü CIA direktörünün bilgiyi ilan etmediğini söyledi. Temmuz 2002'de de bazı duyumlar alındı fakat Eylül'e ertelendiler. "İhtiyacımız olan işbir-

liğini gördük mü? Kesinlikle hayır" dedi Alabama'dan Cumhuriyetçi Senatör Richard Shelby.

Florida'dan Demokratik Senatör Bob Graham Shelby'nin şikayetine katıldı ve Bush yönetiminin onlara "yalnızca piramidin tepesindekilerle konuşmalısınız" dediğini söyledi.

"Problem şu ki piramidin tepesindekiler organizasyonda neler olduğu hakkında genel bir fikre sahipler fakat mesela neden Malezyalı entrikacıların bir gözetim listesine alınmadığını sorsanız bilmezler, bu tür kararların verildiği seviyeden birileriyle konuşmanız gerekir." Graham, Hill'in uçak kaçırma olayı şüphelilerinden iki kişinin -Halid al-Mihdar ve Navaf al-Hazmi- terörist olduğu bilinen kişilerle Malezya'da bir toplantıya katıldıkları belirlendikten sonra bile alenen San Diego'da yaşamaya devam ettiğini bildiren raporunu referans gösterdi. Bush ve Cheney, güvenlik boşluklarını açığa çıkarmak ve savaşta gerekli personeli meşgul etmek suretiyle terörizmle savaşı engelleyeceğini söyleyerek 9/11 saldırılarıyla ilgili yapılmak istenen her türlü bağımsız araştırmaya karşı çıktılar.

Fakat 2002'nin bahar ve yaz aylarında hükümet araştırmalarındaki düzensizlikler ortaya çıkınca Kongre sonunda harekete geçti. "11 Eylül saldırıları... Amerika'ya karşı amansız bir düşmanlık besleyen küresel terör şebekesindeki gelişmelere karşılık vermekte başarısız olan bir ulusal politika izlendiğini ortaya çıkarttı" dedi Senatör Joseph Lieberman ile birlikte vize prosedürlerinden havayolu güvenliğine kadar her şeyi araştıracak bir komisyon kurulmasını destekleyen Senatör John McCain. Senato, mahkeme celbi çıkarma hakkı olan on kişilik bir grup ve 3 milyon dolarlık bütçeye sahip bir araştırma komisyonunun kurulmasını 2002 Eylül'ünde doksana sekiz oyla kabul etti.

Hill'in başlangıç niteliğindeki raporu 400.000 hükümet belgesine ve kapalı kapılar ardında konuşulanlardan alınan dört aylık du-

yumlara dayanıyordu. Hill, soruşturmacıların 9/11 ile alakalı spesifik bir ön uyarı bulamadılarını belirtmelerine rağmen, uyarıların devamlı surette tek bir önemli temaya vurgu yaptıklarını söyledi: "Usame bin Ladin'in Birleşik Devletler'e yönelik bir terörist saldırı yapmak niyetinde olduğu."

Rapor, teröristlerin kaçırdıkları uçakların uçan bombalar olarak kullanılacağının bilinmesinin yanında, "Önemli ABD yetkililerinin" saldırılardan iki ay önce bin Ladin'in büyük bir operasyon planladığına dair de uyarılar aldıklarını belirtiyor. Illionis Cumhuriyetçi Temsilcisi Ray Lahood ABD istihbarat ajanslarının saldırıları önleyebilecek kadar bilgiye sahip olmalarının imkan dahilinde olduğunu fakat bunun bir "garantisi" olmadığını söyledi.

Aslında ülkeye yönelik bir saldırı olacağı uyarıları 11 Eylül'e doğru gittikçe artan bir şekilde geliyordu.

Aralık 2000'de Congressional Advisory Panel (Kongre Danışma Kurulu) bir rapor hazırladı. Rapor, "Sınırlarımız içinde terörist bir saldırı gerçekleşeceği kaçınılmazdır" diyordu.

Saldırılardan sekiz yıl önce ABD House Task Force on Terrorism and Unconventional Warfare Direktörü Yossef Bodansky'nin yazdığı kitapta açık bir uyarı yer alıyordu. "Target America: Terrorism in the US Today" (Hedef Amerika: Günümüz ABD'sinde Terörizm) adlı kitapta Bodansky İran ve Kuzey Kore'de müslüman teröristlerin eğitim aldığı hava sahalarının ayrıntılarını bildiriyor ve, "Wakilan'daki eski bir öğrenciye göre buradaki İslami Cihad müfrezelerinden bir tanesinin bir taşıma uçağı vardı. Eğitim alan hava personeli uçağı yolcularıyla birlikte seçilen bir hedefe doğru uçurarak çarptıracaktı."

2000 yılında İtalya'daki El Kaide teröristlerinin gizli bir konuşmasından ABD'de uçaklarla bir saldırı gerçekleştirileceği öğrenilmişti. "Bu asla unutulmayacak saldırılardan biri olacak" şeklinde

bir yorum yapmıştı İtalya'daki El Kaide'nin bir üyesi olmakla suçlanan bir Mısırlı olan Abdulkadir Mahmud Es Said. 1997'de Luxor'da elli sekiz teröristin katliamından mahkum edilen Es Said havaalanları ve uçuşların tehlikede olduğunu da belirtti. 24 Ocak 2001'de kaydedilen başka bir görüşme kaydında da Tunuslu bir teröristin Es Said ile sahte pasaportlarla ilgili görüştüğü görülüyordu, terörist, "Bunları Birleşik Devletler'e gidecek olan kardeşlerimiz mi kullanacak" diye sormuştu. Es Said İslam'ın düşmanlarına karşı yürütülen savaşla ilgili olarak, "Uçakları kullanarak her şekilde onlarla çarpışabiliriz. En güçlü silahlarını kullansalaar dahi bizi durduramazlar" demişti.

Los Angeles Times'a göre bazı devlet yetkilileri bu kayıtlardan haberleri olmadığını söylemişti, Adalet Departmanı'ndan bir yetkiliye göre de ABD istihbarat ajanlarından bir grup bu bilgileri gizli tutmuş olabilirdi. Ortaya çıkan bu İtalyan teyp kayıtlarının bir ön bilgi sayılmadığı gerçektir -kati birer uyarı sayılmak için çok belirsizdirler- fakat birçok yabancı istihbarat ajanslarının El Kaide faaliyetlerini takip ettiğini ortaya koymaları ve ABD'ye yönelik saldırılar olacağı yönünde alarm vermeleri açısından önemlidirler.

2001 yılının Ağustos ayında Londra'da bulunan kimliği belirsiz bir kişinin Madrid'deki terörist birimin lideri ile konuştuğu kaydedilmişti. Bu kişi havacılık alanında faaliyete başlayacağını, uçuş dersleri alacağını söylüyordu.

MSNBC'de yayınlanan bir habere göre 9/11 saldırılarından iki hafta önce Cayman Adaları'nda bir radyo istasyonuna ABD'ye uçaklar kullanılarak bir terörist saldırı yapılacağına dair imzasız bir mektup gelmişti. ABD hükümet yetkililerinin bu olayı araştırmak için gittikleri fakat daha fazla bilgi edinemedikleri belirtiliyordu. İleriki bölümlerde görüleceği gibi Cayman Adaları CIA ve uluslararası bankacılar dahil bazı gruplar için bir offshore bankacılık limanıydı.

Öyle görünüyor ki en çok hor görülen Taliban bile bizi uyarmaya çalışmıştı.[4] Independent Digital'e 7 Eylül 2002'de gönderilen bir hikayeye göre Taliban'ın Dış İşleri Bakanı Vekil Ahmed Mütevekkil'in yardımcısı saldırılardan haftalar önce ABD otoritelerini uyarmaya çalışmıştı. Afganistan'daki yabancı Arap militanlarının fazlalığından şikayetçi olan Mütevekkil yardımcısına ABD askeri biriminin ülkesine yönelik bir hareket düzenleyeceğinden endişe duyduğunu söylemişti. Mütevekkil'in, "Misafirler misafirhaneyi harap edecekler" dediği nakledildi.

Kendi iyiliği için İngiliz basınının ismini yayınlamadığı Dış İşleri Bakanlığı çalışanı, Mütevekkil'in 2001'in yazında, fundamentalist İslamcı lider Tahir Yıldaş'tan, terörist bir saldırı olacağını öğrendiğinde şok olduğunu iletti. "Başlangıçta Mütevekkil neden bu kadar altüst olduğunu açıklamadı" dedi yardımcı. "Sonradan ortaya çıktı. Yıldaş, ABD'ye yönelik terörist bir saldırı gerçekleştirecek olanın Usame bin Ladin olduğunu söylemişti. Saldırı çok yakında yapılacaktı. Yıldaş, Usame'nin binlerce insanı öldürmeyi umduğunu söylemişti."

Aynı kişi, ilk kez Temmuz 2001'de Amerikan Başkonsolosu David Katz ile buluşmak için Pakistan sınırları dışına çıktığını bildirdi. "Katz, sonradan Indepent'e buluşmanın gerçekleştiğini doğrulayacak olan eski bir mücahid liderin evinde buluşmayı gerçekleştirmişti." David Katz bu mesele hakkında konuşmayı reddetti.

Sonra bu yardımcı Mütevekkil tarafından Birleşmiş Milletler'in kabul ofisine gönderildi ve uyarıyı tekrarladı.

Görünen o ki, Dış İşleri Bakanlığı çalışanı, Mütevekkil tarafından gönderildiğini tam olarak açıklamayınca Amerikalı yetkililer ve Birleşmiş Milletler bunun Afganistan'daki hizipçi grupların bir propagandası olduğunu düşündüler ve bu konuda hiçbir şey yapmadılar.

Benzer uyarılar Uzak Doğu'dan da geldi. 1995'te Manila otoriteleri sonradan bomba hazırlayıcı malzemeler bulacakları bir ev ile ilgili bir alarm aldılar. Malzemeler, sonradan 1993 DTM bombalamasındaki rolü yüzünden tutuklanan Remzi Yusuf'a aitti. Yusuf kaçmayı başardı fakat başka bir şüpheli El Kaide üyesi olan Abdulhakim Murad göz altına alındı.

Murad sorguculara Remzi'nin ABD'de ticari bir uçağı kaçırarak CIA ve Pentagon'un merkezlerine düşürmeyi planladığını söyledi. Filipinli müfettişler de "Bojinka Projesi" kod adlı planın Beyaz Saray, Chicago'daki Sears Kuleleri, San Francisco Tranamerica kulesi ve DTM'yi de hedef aldığını ortaya çıkardılar.

Öyle görünüyor ki Müslüman fanatikler Remzi'nin planını çoktan uygulamaya koymuşlardı. 1994'te yılbaşı öncesi bin Ladin'in terörist saldırılarıyla bağlantıları olduğu düşünülen dört adam Cezayir'den Paris'e giden 8969 numaralı Air France uçağını kaçırmışlardı. Uçak Marsailles'e indi, teröristler burada ekstra yakıt ve patlayıcı madde talep ettiler. Belli ki planları uçağı Eyfel Kulesi'ne çarptırmaktı fakat komandolar uçağı ele geçirip dört teröristi de öldürünce gerçekleştirilemedi.

Filipinlerden terörist bir aktivite olacağına dair uyarılar gelmeye devam etti. Manila Times'a göre Filipin savunma ve polis istihbarat memurları Amerikan yetkililerini oradaki Ebu Sayyaf ve El Kaide güçleri arasında anlaşmazlık olduğuna dair uyarmıştı. Gazete Amerikalı yetkililerin 11 Eylül 2001'e kadar uyarıları dikkate almadıklarını yazdı.

Rapor, ASG kurucularından Edwin Angeles, DTM bombalama olayının başındaki Remzi Yusuf ve Oklohama City bombalama olaylarının suçlularından Terry Nichols arasında yapılan 1994 tarihli bir toplantıdan bahsediyordu. Toplantının konusu terörist saldırıların hedefleriydi. Konuşmalarda, Oklohama City'deki Murrah

Federal Binası DTM saldırılarına dahil edilecek bir hedef olarak geçiyordu.

Öyle görünüyor ki Çin'den kendi FBI ajanlarımıza kadar herkes Washington'ı bir saldırıcı olacağına dair uyarmaya çalışıyordu, buna rağmen hiçbir şey yapılmadı.

Çin askeri yetkilileri 11 Eylül'den üç yıl önce böyle bir saldırıdan bahsetmişlerdi. "Unrestricted Warfare" adlı askeri bir kitapçıkta People's Liberation Army albayları Qiao Liang ve Wang Xiangsui şöyle yazdılar: "Hackerların saldırısı veya bin Ladin'in DTM'yi bombalaması da Amerikan Ordusu tarafından önceden anlaşılacaktır."[5]

Bu Çin kitapçığının CIA'in yaptığı bir tercümesi 11 Eylül 2002'de saldırıların birinci yıldönümünde yayınlandı. Kitapçık özetle ortodoks olmayan toplumların Amerika'ya nasıl boyun eğdiğini anlatıyordu. Amerika'nın sosyal, politik ve ekonomik sistemlerine bilgisayar hackerlığı, yasadışı göçmenler, hisse manipülasyonları ve hatta kitle imha silahları kullanılarak nasıl saldırılabileceğini gösteriyordu.

Çin liderleri ve askeri şefleri çok uzun bir süredir Birleşik Devletler'i baş düşmanları olarak görüyor, bu gerçek de ABD Kongresi ve medya tarafından biliniyordu.

9/11 saldırılarından bir ay sonra Çin 15 yıllık pazarlık sonunda sessizce Dünya Ticaret Organizasyonu'na dahil edildi. Bu, Asya ulusunun insan hakları yönetmelikleri doğrultusunda protesto edilen bir hareketiydi. Bu kez, saldırıların şokunu henüz üzerinden atamamış olan Amerikalılar olayın tam anlamıyla farkında değillerdi.

Saldırılara bağlı olarak arttırılan güvenlik önlemleri nedeniyle DTM olayına karşılık olarak gerçekleştirilebilecek saldırılara hiçbir fırsat bırakılmamıştı. CNN'e göre, İran Körfez devleri Katar'da bir araya gelen DTM yetkilileri bir ABD helikopteri ve askeri gemilerle korundular ve 2000'den fazla ABD deniz birliğinin bulunduğu bir kordonla çevrildiler.

Olaya Amerikan medyasında fazla yer verilmemesine rağmen, DTM Direktörü General Mike Moore Çin'in ticaret birliğine girmesini "büyük bir tarihi olay" olarak değerlendirdi. Ruslar bile büyük bir olayın yaklaştığını sezmişlerdi.

Rus Askeri ve Ekonomik Gelişme Departmanı Makroekonomik Araştırma Merkezi araştırmacılarından biri olan Başkan Putin'e yakınlığıyla bilinen Dr. Tatyana Koryagina 2001'in Ağustos ayı sonlarında ABD'de büyük bir felaket olacağı tahminininde bulundu. Tahmini, 12 Temmuz 2001'de yayınlanan Pravda'da yer aldı.

"ABD finansal bir saldırının merkezi olarak seçildi çünkü gezegenimizin finans merkezi orada bulunuyor. Saldırının etkisi çok büyük olacak. Ekonomik kriz dalgaları dünyanın her yerine yayılacak ve devasa bir nükleer bombanınkine eş bir sarsıntı yaratacak."

Başka bir röportajda kendisine saldırının tarihi sorulan Koryagina şöyle bir cevap verdi; "Bu konuda ciddi bir hata yapmadım. 15-20 Ağustos tarihleri arasında ABD ve ekonomi hakkında yayılan söylentilerin baskısıyla dolar değişken olmaya başladı. Zaten bu olaydan sonraki haftalarda da Manhattan'daki gökdelenler saldırıya uğradı. Sonuçta dünya finansal şebekesinin önemli bir kısmı felce uğradı. Saldırı Amerika'nın ve milyonlarca dolarlık bütçelere sahip ülkelerin yıkımını ve istikrarsızlaştırılmasını amaçlıyordu." Koryogina Rus vatandaşlarına paralarını Amerikan dolarına yatırmamalarını önerdi. Dr. Tatyana, 9/11 saldırılarının 19 adet teröristin işi olmadığını, dünyayı şekillendirmeye çalışan çok güçlü kişilerden oluşan bir grubun işi olduğunu söyledi. Söylediğine göre bu grubun 300 trilyon dolarlık bir sermayesi vardı ve bu parayı güçlerini arttırmak ve yeni bir dünya hükümeti kurmak için kullanmayı hedefliyorlardı. Dr. Koryagina'nın mesleki kimliğini ve Rusya'nın yakın ilişkilere sahip olduğu ve terörle alakaları olduğu düşünülen I-

rak, İran, Suriye, Libya ve Kuzey Kore gibi devletlere yönelik bilgi birikimini göz önünde bulunduran çoğu insan onun bu yorumlarını ciddiye aldı.

Washington Times'ın 28 Eylül 2001'de bildirdiğine bakılırsa, ABD istihbarat servisleri, Rusya'nın kimyasal, biyolojik ve nükleer silahlar için işbirliği yapmak karşılığında terörist grupları ve Usame bin Ladin'i desteklediğini saklıyorlardı.

Arap kaynakları bile bin Ladin'in büyük bir saldırı planladığını sezmişlerdi. 2002 yılınınn ortalarında Mısır Prensi Hüsnü Mübarak ülkesinin isatihbarat servisinin saldırılardan bir hafta önce Usame bin Ladin'in Amerika'ya karşı yapmayı planladığı terörist saldırı hazırlıklarının son aşamasında olduğuna dair ABD yetkililerini uyardığını açıkladı.

Mübarek, kendi istihbarat şeflerinin isimsiz bir ajanı El Kaide'ye sokarak saldırıları önlemeye çalıştıklarını fakat başarısız olduklarını, fakat bu şekilde elde ettikleri bilgileri Mart-Mayıs 2001 tarihleri arasında ABD istihbarat servisine ilettiklerini söyledi.

Bir Amerikan istihbarat yetkilisi New York Times'a böyle bir uyarı almadıklarını, sadece Mübarek'in Kahire'deki ABD konsolosluğu güvenlik sorumlularının saldırılardan önce çok gergin olduklarını söylediği açıklamasını yaptı. Mübarek'in Times ile yaptığı röportajda ilk kez yabancı bir lider istihbarat için ajanlarını El Kaide'ye sızdırdığını itiraf ediyordu.

Times şu şekilde kuru bir ifade kullandı; "Mübarek'in açıklamaları başarısız olan ABD istihbarat ajanslarına potansiyel bir saldırı olacağı yönünde uyarıda bulunan dış kaynaklara en azından bir tanesini daha ekledi."

Saldırılardan sonraki saatlerde Londra gazetesi "Al-Quds al-Arabi"nin editörü Abdel-Barri Atwan Reuters Haber Servisi'ne şöyle bir açıklama yaptı; "Usame bin Ladin üç hafta önce Amerika'ya ani

bir saldırı yapacağını söyledi, saldırı çok büyük olacaktı... Biz bu bilgiyi ciddiye almadık. Bundan daha sonra bu yönde başka uyarılar da geldi."[6]

Atwan bunları ciddiye almadığı için otoriteleri uyarmadığını söylüyor. Buradan şöyle bir soru çıkartabiliriz: Eğer saldırılar hakkında bir Londra gazetesi bile önceden bilgi edinebiliyorsa, neden Amerikan istihbarat servisleri edinemesin?

Airjet Airline World'da yayınlanan 23 Haziran 2001 tarihli bir makale bir Arap kaynağın gelecek haftalarda "büyük bir sürpriz" yaşanacağını söylediğini yazdı. Arap uydu televizyonu MBC'nin yakın zamanda bin Ladin'le görüştüğü söylenen bir muhabirinin, "ABD ve İsrail'de dev patlamalar olacak... Usame bin Ladin güçleri arasında bir seferberlik yaşanıyor. Öyle görünüyor ki kimin daha önce saldıracağına dair bir yarış var. Bu Birleşik Devletler mi olacak, yoksa bin Ladin mi?" dediğini bildirdi.[7]

Başka bir bilgi kaynağı da 9/11 saldırıları esnasında Almanya'da tutulan bir İranlıdır. Alman gazetesi Neue Presse'ye göre saldırılardan hemen önce bu kişi Amerikan yetkililerini uyarmak için onlarla bir telefon görüşmesi ayarlanmasını istemişti. Telefonda gizli servis yetkililerine kendisinin Almanya'dan sınırdışı edilmek üzere olduğunu söylediğinde yetkililer telefonu adamın suratına kapatmışlardı. Nihayet 14 Eylül'de ABD istihbarat ajanları adamı sorguya çekmeyi akıl etmişlerdi.

New York Times'a gönderilen 1993 tarihli bir mektuba göre o yıl DTM'yi bombalayan Orta Doğulular bunu tekrar denemeyi düşünüyorlardı. Mektup şu şekildeydi;

> "Biz, ÖZGÜRLÜK ORDUSU'nun beşinci taburu, binadaki patlamaların sorumluluğunu üzerimize alıyoruz. Bu saldırı Amerika'nın terörizm devleti İsrail'e ve bölgedeki diğer diktatör devletlere sağladığı politik, ekonomik ve askeri desteğe bir cevaptır. Taleplerimiz;

1. İsrail'e yaptığınız tüm askeri, ekonomik ve politik yardımı durdurun.

2. İsrail'le aranızdaki tüm diplomatik ilişkileri kesin.

3. Orta Doğu'daki hiçbir devletin içişlerine karışmayın.

Eğer taleplerimiz yerine getirilmezse ordudaki tüm gruplarımızn Birleşik Devletler'in içinde ve dışındaki sivil hedeflere karşı harekatlar düzenlemeye devam edecekler.

Bilginiz olsun, ordumuzda işini yapmaya hazır olan yüz elliden fazla intihar komandosu vardır. İsrail'in yarattığı terör benzer bir karşılık bulmalıdır. Amerika'nın desteklediği diktatörlük ve terörizmi kendi insanlarına karşı uygulayan ülkeler de terörizmle yüzleşmelidir.

Amerikalılar bilmelidir ki kaybettikleri siviller Amerikan silahları ve Amerikan desteğiyle öldürülen insanlardan daha üstün değildirler.

Amerikalılar kendi hükümetlerinin yaptıklarından sorumludurlar ve devletlerinin diğer insanlara yaptığı zulmü sorgulamalıdırlar. Aksi takdirde insan sayılarını azaltacak operasyonlarımızın hedefi olacaklardır."

Kompolocular, Ayyad'ın ofisindeki bir bilgisayar diskinden silindiği ortaya çıkan ikinci bir mektup daha yazdılar. Postalanmayan bu mektuba göre DTM bombalaması istedikleri kadar zarar vermemişti çünkü hesapları tam olarak doğru çıkmamıştı. Bu nedenle gelecekte daha kusursuz çalışacaklar ve talepleri yerine getirilmezse DTM'yi hedef almaya devam edeceklerdi.

Remzi Yusuf tutuklandıktan sonra daha spesifik konuştu. Suikastçıların kulelerin birini çökertip, çökerken bir diğerine çarpıp onu da yıkmasını ve çeyrek milyon insan öldürmesini planladıklarını açıkça ifade etti.

Şimdi FBI'a gelen yaklaşmakta olan tehikeye dair uyarılar daha net hâle geldi ki, bunu ileriki bölümlerde göreceğiz.

DİPNOTLAR

1 Editors, "The Road to September 11", Newsweek.
2 http://www.washingtonpost.com/wo-dyn/articles/A14120-2001Sep11.html.
3 Editors, "US Failed to Heed Terror Warnings", BBC News, 18 Eylül 2002.
4 Kate Clark, "Revealed: The Taliban Minister, the US Envoy and the Warning of September 11 that Was Ignored", The Independent, 7 Eylül 2002.
5 http://www.newsmaxstore.com/nms/showdetl.cfm?&DID=6&Product_ID=886&CATID=9&GroupID=12.
6 Editors, "Expert: Bin Laden Warned of 'Unprecedented' US Attack", Reuters News Service, 11 Eylül 2001.
7 Editors, "US Airlines May Be A Terror Risk Over Next Three Days", Airjet Airline World News, 23 Haziran 2001.

15. FBI Boşlukları Dolduramazdı Ya Da Doldurmazdı

Carnivore isimli bir elektronik dinleme sistemine sahip olmalarına rağmen, FBI'ın üst rütbeli çalışanları Orta Doğulu teröristlerin ABD'ye karşı bir saldırı düzenlediklerini öğrenebilecekleri herhangi bir kişiye bile ulaşacak kadar bilgiyi bir araya getiremediler.[1]

9/11 trajedisinden altı gün sonra FBI Direktörü Robert Mueller, "Ülkede bu şekilde bir operasyon olduğuna dair benim haberdar olduğum hiçbir uyarı işareti yoktu" dedi.

Carnivore elektronik görüntüleme sistemi bireysel haklar ve mahremiyete önem veren kişiler tarafından korkuyla karşılanmıştı. Sistem, büronun şüpheli bir terörist hakkında bilgi edinmesini engellemişti.

The Electronic Privacy Information Center, 2002'nin Mayıs ayında Bilgi Özgürlüğü yasasına dayanarak FBI kayıtlarını istedi. Bu kayıtlara göre 2000 adet telefon dinleme kaydı isimsiz bir şüpheliye yönelikti ve bunlara ulaşılamıyordu çünkü alt rütbelerden bir teknik FBI çalışanı kayıtları yok etmişti.

Merkezin genel danışmanı David Sobel'e göre FBI'ın bilgisayar programı yalnızca FBI'ın elektronik gözetimi altındaki hedefin maillerini almıyor, aynı zamanda gizli olmayan hedeflerin maillerini de görebiliyordu. Elde edilen kayıtlardan biri, bir FBI süpervizörünün "FBI teknik elemanı mailleri yok ettiği için çok üzgün" dediğini gösteriyor.

FBI Carnivore'nin yalnızca mahkeme emriyle onaylanan dar bir alandaki bilgileri elde edeceğini garantilemişti. "Bu, FBI'ın Carnivore'nin yalnızca izin verilen bilgileri toplayabildiğine dair Kongre'yi ve halkı yanlış yönlendirdiğini gösteriyor" dedi Sobel.

Yabancı İstihbarat Gözetim Mahkemesi Başyargıcı Royce Lamberth, FBI'ın 2000'de dinleme operasyonlarını yanlış aktardığını fark ettiğinde birçok FBI dinleme cihazını kapatmaya zorlayan bir soruşturma başlatıldı.

Carnivore sistemi ile ilgili problemlerine rağmen bürodaki çoğu ajan aktif olarak terörizm sorunu üzerinde çalışıyordu.

Orta Doğu terörizmi ve Usame bin Ladin hakkında çalışan belki de en tanınmış kişi FBI'dan John O'Neill'di. O'Neill 1995'te FBI'ın anti-terörizm bölümünün başına getirilmiş ve FBI merkez bürosunun dışında çalışmaya başlamıştı. İlk başarısı 1993 DTM bombalamasının zanlılarından Remzi Yusuf'un yakalanmasıydı.

The New Yorker yazarı Lawrence Wright'ın yazdığına göre 1990'ların sonunda O'Neill Usame bin Ladin ve El Kaide'nin bürodaki en yakın izleyicisi hâline gelmişti. Fakat şeflerinin terörizme karşı kendisiyle aynı bakış açısını paylaşmadıklarını fark etti. "John'un bürokrasiyle benimle aynı problemleri vardı" dedi Richard A. Clarke 2002 tarihli bir dergi röportajında. Clarke, 1980'lerdeki Bush yönetiminden itibaren Beyaz Saray anti-terörizm koordinatörü olarak çalıştı. "Olayları anlamayanlarla uğraşmaya devam ettikçe bizdeki sabırsızlık artmaya başladı" dedi Clarke.

Uzun dönem El Kaide üyesi olmuş Cemal Ahmed el-Fadl'ın 1996'da CIA ve FBI'a yaptığı itiraflara ve verdiği ayrıntılı bilgilere rağmen devlet El Kaide terör şebekesinin listesini açıklamayı reddetti.

O'Neill, yüksek otoritelerin teröristlere gösterdiği müsamahaya duyduğu öfkeye rağmen New York'taki Ulusal Güvenlik Departmanı'nda ajan olmayı kabul etti. Orada özel bir "El Kaide" masası oluşturdu ve Usame bin Ladin'i yakalamak için çalıştı. FBI'daki terör uzmanları arasında en üst seviyede bulunan O'Neill kime ve neye karşı mücadele ettiğini çok iyi biliyordu.

O'Neill 1997'de Chicago'da yaptığı konuşmada; "Bugün hemen hemen bütün terörist gruplar isedikleri takdirde, bizi burada, Birleşik Devletler'de vurmayı başarabilir" dedi.

2001'in yazında O'Neill artık şefleriyle terörizm konusunda tartışmaktan yorgun düşmüştü. Hayal kırıklığına rağmen, patlayıcılarla dolu bir bot ve iki intihar bombacısı tarafından patlatılan Destroyer Cole için bir soruşturma yönetmeye çalışıyordu.

O'Neill yaklaşık üç yüz ağır silahlı FBI ajanını yönetttiği bu araştırmada Yemen Başkanı Ali Abdullah Saleh'ten ABD Konsolosu Barbara Bodine'ye kadar birçok kişi tarafından engellenmeye çalışıldı. FBI güçleri böyle bir soruşturmayı yürütmek için gerekli izne sahip olmadıklarını gördüler.

"O'Neill kendi devletinin desteği olmadan terörizmle savaştığını düşünüyordu" yazdı The New Yorker'da Wright. 2001'in başında Yemen'e dönmek istediğinde gördü ki girişi yasaklanmıştı.

"Yaşamının son iki yılında iyice paranoyaklaşmıştı" diye devam etti Wright. "Onu yakalamaya çalışan insanlar olduğunu düşünüyordu."

2001 yazında olaylar iyice tırmanmıştı. Birileri O'Neill'in bürosundan bilgi kaçırdı ve New York Times'a sızdırdı. "Çok büyük bir şey olacak" dedi O'Neill yakın bir arkadaşına.

"Hepsi Haziran'ın üçüncü haftası oldu" diye anımsadı Clarke. "CIA gelecek haftalarda büyük bir terörist saldırı olacağı görüşündeydi." Fakat O'Neill yeterince çalışmış, yapacağını yapmıştı. 23 Ağustos'ta FBI'dan emekli oldu ve DTM'nin güvenlik şefi olarak FBI'daki ücretinin iki katını alarak çalışmaya başladı.

İlk kuleye çarpıldığında O'Neill binanın boşaltılmasını emretti fakat kuzey kulesindekilere yardım etmek için kendisi içeride kaldı. Cep telefonundan yakınlarını arayarak iyi olduğunu söyledi. En son güney kulesine giden tünelde yürürken görüldü.

John O'Neill gelen uyarıları gören tek FBI ajanı değildi.

On iki yıllık FBI çalışanı Robert G. Wright Jr. da 2002 ortalarında büronun teröre karşı verdiği savaşın yetersiz olduğu ve Amerikan halkını koruyamadığı suçlamalarında bulundu. Daha da ileri giden Wright FBI şeflerinin 9/11'i önleyebilecek araştırmaları engellediklerini söyleyerek, büronun DTM'nin muhtemel hedef olduğunu önceden anlayacak kadar kanıta sahip olduğunu iddia etti.

9 Mayıs 2002'de Chicago dışında çalışan Wright, FBI Direktörü Robert Mueller'ın kendisine evde kalmasını ve konuşmamasını emretmesine rağmen, Washington'da bir basın toplantısı yaparak halkın önünde büroyu Amerika'daki teröristleri doğru dürüst araştırmamakla suçladı. Ayrıca kendisinin FBI'ın yanlışlarını açıklamak için konuşmasını yasaklaması dolayısıyla haklarına saldırıldığı gerekçesiyle FBI'a dava açtı.

Üst mertebeli yetkilileri teröristlerin saptanmasını bilinçli olarak engellemekle ve operasyonları sonlandıracak dosyaların doldurulmasını önlemekle suçladı.

Wright'in davası, Kongre'nin, FBI'ın Phoenix ofisinin Orta Doğuluların uçuş eğitimi alıp almadıklarını kontrol etmesi için havacılık okullarını araştırması yönünde Temmuz 2001'deki emrini he-

men yerine getirmemesinden dolayı suçladığı günün hemen ertesinde açılmıştı.

Phoenix'teki anti-terörizm uzmanları bazı Orta Doğuluların hava operasyonları, güvenlik ve uçuş eğitimi almaya çalıştıklarını bildirdi. Birisi Washington'a "FBIHQ'dan bu olayı değerlendirmelerini ve Phoenix'in şüphelerini destekleyecek bilgi toplamak için adam görevlendirmelerini" isteyen bir yazı yazdı.

Yazı özel ajan Kenneth J. Williams tarafından yazılmıştı ve "Usame bin Ladin ve Al-Muhjiro'nun yandaşları Arizona'da sivil havacılık kursuna gidiyorlar" diyordu. FBI memurları bu yazıyı aldılar ve "analiz" etmek için sıraya koydular.[2]

FBI ile ilgili bir başka olay da aralarında eski ve yeni ajanlar da bulunan beş kişinin Mayıs 2002'de hisse fiyatlarını manipule etmek ve para sızdırmak suçuyla tutuklanmasıyla ortaya çıktı.[3]

Buna göre Brooklyn, San Diego hisse danışmanı Amr İbrahim Elgindy FBI ajanı Jeffrey A. Royer'a ticaret firmalarıyla ilgili bilgi sağlaması için rüşvet vermişti. 1996-2000 tarihleri arasında FBI'da çalışan Royer sonunda bürodan ayrıldı ve Elgindy'nin şirketi Pacific Equity Investigations için çalışmaya başladı. Başka bir FBI ajanı Lynn Wingate ise Royer'a bilgi aktarmak ve FBI bilgisayarlarıyla Elgindy'nin yatırımlarına yardım etmekle suçlandı. Elgindy Kosova'daki müslüman mültecileri destekliyordu.

Avukat yardımcısı Kenneth Breen'e göre, Elgindy 10 Eylül 2001'de 300.000 dolar hisse satmaya çalışmış ve brokerına piyasanın düşmek üzere olduğunu söylemişti. Otoriteler Elgindy'nin 9/11 olaylarını önceden bilme olasılığını araştırıyorlar. Bir FBI sözcüsü büronun adaletin engellenmesi, para sızdırma, şantaj gibi suçlamalardan dolayı "stres altında" olduğunu söyledi.

"Amerika'yı sevdiğim gibi FBI'ı da seviyorum, bu amaç ve misyonum" dedi Ajan Wright birçok FBI personelinin duygularını ses-

lendirerek. "Fakat misyon Amerikan vatandaşlarının gereksiz yere hayatlarını kaybettiği noktada daha fazla tehlikeli hâle gelmeye başladı. Şu ana kadar bildiklerim doğrultusunda, soruşturmanın sorumluluğu FBI'dan alınmadığı sürece güvende hissetmeyeceğim."[4]

Eski FBI ajanı Gary Aldrich büronun üst yönetimini "yetersiz kafalar" olarak tanımladı. Aldrich de saldırıları durudrmak için ellerine geçen birçok fırsatı kaçırdıklarını söyledi.

Aldrich diğer federal ajanların yanında Bill ve Hillary Clinton'u da suçladı ve Clinton'ların ulusal güvenlik prosedürlerini önemsemelerinin devleti zayıflattığını, Clintonlar'ın yabancı düşmanlarla ilgilenmek yerine politik ortaklarla meşgul olduklarını söyledi.

Birçok FBI kaynağına göre Clinton yönetimi geldiğinde büronun anti-terörizm üzerindeki faaiyetleri milis kuvvetlerine, beyaz taraftarlarına, kürtaj karşıtı gruplara veya diğer "sağ-kanattan" radikallere kaydı.

"1998'de FBI'dan ayrıldığımda ülke içi terörizm bir numaralı öncelikti" dedi emekli ajan, FBI'ın Ulusal Güvenlik kısmının analiz, bütçe ve eğitim departmanlarının başkanı Ivan C. Smith. "Bildiğim kadarıyla 11 Eylül'de de hâlâ terörizmden yüksek önceliğe sahip bir noktaydı."[5]

Clinton'ların gelişiyle FBI araştırmaları yabancı teröristler dışında her konuya dağılmıştı. Emekli ajanlar 1993 DTM bombalaması olayında ele geçirilen kırk kutu kanıtın hiçbir zaman incelenmediğini, bu kanıtların arasında araştırmanın Philippinne tarafından da on kutu malzeme de vardı.

Clinton döneminin terördeki pasifliği FBI ile sınırlı kalmadı. Ticaret Departmanı memurları muhabir Paul Sperry'ye kendilerinden bir Y2K anti-terörizm raporundan İslami tehditlerle alakalı kısımların çıkarılarak raporun sıhhi hâle getirilmesinin istendiğini söylediler. Raporda yalnızca sağ kanattan gruplar ifadesi kalmıştı.

Fakat 23 Mart 2004'te Richard A. Clarke, CNN'in "Inside Politics" programına Clinton yönetiminin anti-terörizm stratejisiyle alakalı başka bir hikaye anlattı. "Aslında Clinton yönetiminin 11 Eylül öncesinde iyi iş çıkardığını söyleyebilirim. Bush yönetiminin mensupları ofise geldiklerinde benim biraz çatlak olduğumu, şu küçük terörist bin Ladin ile ilgili saplantılarım olduğunu düşündüler. Neden Irak kaynaklı terörizmle ilgilenmediğimi anlayamadılar." 2004'ün Mart ayındaki 9/11 Komisyonu'ndan önce Clarke ve Clinton döneminin çalışanları Clinton'ın El Kaide ile ilgili çalışmalarını savundular ve topu elden düşürenin Bush yönetimi ve Bush döneminin FBI'ı ile CIA'yi olduğunu söylediler.

2002'nin ortalarında FBI Direktörü Robert Mueller bile FBI'ın, içinde Oklohama City ofisinden gelen Phoenix raporunun da bulunduğu bazı uyarı işaretlerini kaçırdığını kabul etmek zorunda kaldı. Raporda ajanlar ve bir FBI pilotu çok sayıda Orta Doğulunun yerel havalanlarında uçuş eğitimi aldığını bildiriyor ve bu aktivitenin planlanan terörist saldırıyla alakası olabileceğini söylüyorlardı.

FBI'ın görevini yerine getirememesi 2002'nin Mart'ında alışılmadık şekilde iki saatlik bir basın toplantısı düzenlenmesine yol açtı. Mueller toplantıda, "Belli bir günde belli bir saldırı yapılacağına dair spesifik bir uyarı yoktu. Fakat bu hiç uyarı olmadığı anlamına gelmiyor, sadece bizi muhtemel sonuca götürecek bir bütünlük yoktu" dedi. Mueller 2001'in sonbaharında saldırı öncesinde hiçbir uyarı yapılmadığını söyleyerek hata yaptığını bile itiraf etti.

Mueller, ajanları uyuşturucuyla savaş departmanlarından terörizmle savaş departmanlarına kaydırmak ve bir CIA analisti tarafından yönetilecek yeni bir istihbarat ofisi kurmak suretiyle FBI'ı yeniden organize edeceğini açıkladı. Birçok kişi bu planı FBI ve CIA'in Washington'a daha fazla otorite kazandıracak, terörizm karşıtı bir birlik içinde birleşeceğinin göstergesi olarak değerlendirdiler. Aynı

plan Homeland Security Department (Yurt Güvenliği Departmanı) tarafından da teklif edildi.

Florida'lı bir muhbir olan Randy Glass büro için iki yıldan fazla çalıştığını ve DTM'nin ikiz kulelerinin hedef olacağını öğrendiğini söyledi.

Glass 1998'de federal ajanlarla bağlantı kurdu ve yasadışı işlerle ilgilenebileceğini söyledi. Emekli Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ajanı Dick Soltz tarafından yardım gören Glass FBI için çeşitli insanlarla görüşmeler ayarlamaya başladı. Glass, Stinger ver TOW füzeleri gibi ağır silahların askeri tesislerden çalındığını öğrendiğini söyledi.

İşler iyiydi fakat görüşmelerin hiç birisinden sonuç çıkmadı, ta ki Glass Pakistan doğumlu New Jersey'de oturan bir dükkan sahibiyle bağlantı kurana kadar. Bu adam Pakistan istihbaratıyla, Taliban'la ve hatta Usame bin Ladin'le bağlantıları olduğunu iddia eden kişilerle silah anlaşmları yapılmasına aracılık ediyordu. Yapılan buluşmalar tepylere kaydedildi.

Fakat, 2001'in başlarında finans ayarlamaları için yapılan manevrada Pakistanlılar durumdan şüphelendiler ve ülkeyi terk ettiler. Yalnızca dükkan sahibi olan adam ve diğeri yakalandı. Diğer adam silah satmaktan suçlu bulundu ve otuz ay hapse mahkum edildi. Dükkan sahibi ise serbest bırakıldı ve mahkeme kayıtları halktan saklandı.

ATF ajanı Stoltz'a karşı açılan davalara mani olunmuştu çünkü savcılar diplomatik ilişkilerden dolayı Pakistan mahkemelerine referans iletmek zorundaydı.

Glass muabirlere 1999'da Manhattan'daki Tribeca Grill'de Pakistanlılardan biriyle buluştuğunu söyledi. "Buluşmada adam Amerikalıların düşman olduğunu ve bu restorantın tümünü havaya uçurmakta tereddüd etmeyeceğini çünkü restorantın Amerikalılarla dolu olduğunu söyledi" dedi Glass, "Restoranttan çıktığımızda dön-

dü ve 'şu kuleler yıkılacak' dedi" diye devam etti. Adam DTM'ni işaret ediyordu. [6]

Devletin önceden bilgisi olduğuna dair belki de en provokatif kanıt Bill Clinton'un suçlandığı davanın savcısından geldi. Chicago savcısı David Schippers 2001'in Ekim ayında 9/11'den bir ay önce FBI ajanlarının kendisine geldiğini söyledi. Ajanlar Manhattan'ın uçakları uçan bomba olarak kullanacak teröristlerin saldırısına uğrayacağını bildiklerini ve bunu önlemek istediklerini söylemişlerdi.

Yasal danışmanlık istiyorlardı çünkü FBI'daki amirleri dosyayı kapatmalarını söylemiş ve Ulusal Güvenlik Yasası ile tehdit etmişlerdi. Schrippers kendisinin de başsavcı John Ashcroft'u uyardığını söyledi.

"John Ashcroft'a ulaşmak için kişisel arkadaşlarını kullandım. İçlerinden birisi beni aradı ve 'tamam onunla konuştum, yarın seni arayacak' dedi. Bu, bombalamalardan yaklaşık bir ay önceydi. Ertesi sabah bir telefon aldım, Ashcroft'tan değildi. Adalet Departmanı'ndan birisi arıyordu. Bana dedi ki 'Biz araştırmalarımıza üstten başlamayız. Bırak olaya bakayım ve sana döneyim.' Ondan sonra bu kişiden hiç haber almadım."

Schippers terörizm ile ilgili resmi hükümet araştırmalarında anlaşmazlığın ilk kez yaşanmadığını söyledi. 1995'in Şubat ayında terörizmi araştırmayan sivil bir grubun Amerika'nın kalbindeki bir federal binanın teröristlere hedef olacağına dair bir uyarı gördüğünü belirtti. Hükümet yetkilileri uyarıyı görmezden geldiler, ta ki 19 Nisan 1995'te Oklohama City'de Murrah Federal Binası'nın bombalanmasına kadar.

Savcı Ajan Aldrich'in Clinton'lara yaptığı suçlamaları destekledi. Otoriteleri uyarmak için bulunduğu girişimler hakkında, "Beyaz Saray'ı Senato'yu, Adalet Departmanı'nı denedim. FBI'a gitmedim çünkü orada engeller olduğunu biliyordum. Ashcroft girene kadar

Adalet Departmanı'na da gitmedim, orası için de aynı şey geçerliydi. Oralarda Clinton döneminde teröristlere saldırılmasını engelleyen aynı kişiler var, hâlâ oradalar."

"Bir insanın, eski bir savcı, bir avukat ve Birleşik Devletler'in her yerindeki polisi ve ajanları temsil eden birisi olarak Washington'daki bürokratların kendi amaçları için olaylara sırtını döndüklerine ikna olamıyorum, ama tabii kesin olarak bilemem" diye sözlerini bitirdi Schippers.

Hem büro hem de Bush yönetimi aleyhinde başka bir suçlama da 2004'te en gizli konularda tercüman olarak FBI'ın kiraladığı bir kadının İngiliz muhabirlerine ABD üst rütbeli yetkililerinin El Kaide'nin uçaklarla binalara saldırma planlarını 9/11'den önce bildiklerini söylemesiyle ortaya çıktı. FBI'dan haberler veren Sibel Edmonds'un olayına kitabın ilerleyen bölümlerinde değineceğim.

Büro çalışanlarının da üst makamlara uyarılar göndermeye çalıştığı fakat bir yere ulaşamadıkları açıktı. 2001 yılının Ağustos ayında Minnesota uçuş okulu Zacarias Moussaoui adlı kişinin uçakları binalara saplamaya kalkışacak tipte bir kişi olduğunu bildirmesi üzerine FBI Moussaoui'yi tutukladı. İsmi belirsiz bir FBI ajanı, Moussaoui'nin bir Fransız vatandaşı olduğuna, uçakları uçurup binalara, belki de DTM'ne çaptıracak bir adam olduğuna dair birden fazla rapor yazdı. Moussaoui'nin bir uçuş öğretmeninden bir Boeing 747'i yalnızca uçurmayı öğrenmek istediğini, nasıl indirileceğiyle ilgilenmediği de raporda yazılıydı.

Bu raporlar medyanın ilgisini çekse ve onlara bu kişinin 11 Eylül ile bağlantısı olduğunu düşündürse de, 22 Mayıs 2002 tarihli New York Times Gazetesi Ulaştırma Bakanlığı Sekreteri Norman Mineta'nın bunların doğru olmadığını söylediğini yazdı. Bu hikaye nerden çıkmıştı ve neden medyanın bu kadar ilgisini çekmişti? 9/11 ile ilgili yayınlanan medya haberlerinin kaç tanesi yalan haberdi?

"FBI'da El Kaide'nin buralarda dolaşmadığına dair bir inanış vardı. Bunun aksine inanan yalnızca O'Neill'di" dedi Beyaz Saray terörizm koordinatörü Clarke.

2002'nin sonbaharında Başkan Clinton'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Samuel R. Berger askeri komiteye FBI'ın Clinton yönetimine sürekli El Kaide'nin Amerikan topraklarında bir saldırı yapabilecek kapasitede olmadığı garantisini verdiğini söyledi.

CBS'nin "60 Minutes II" adlı programında 8 Mayıs 2002'de aktarıldığına göre Fransız bir hukukçu ve terörizm uzmanı Moussaoui hakkında 9/11'den haftalar önce FBI'a bir rapor göndermişti.

ABD otoriteleri raporda onları alarma geçirecek bir şey olmadığını iddia ettiler. Hatta bir FBI süpervizörü Fransa'da kaç tane Zacarias Moussaoui yaşadığının bilinmediğini bile söyledi. Araştırıldığında yalnızca bir tane Paris'te yaşayan bu isimde vatandaş listelendi. Bu arada FBI savcıları ajanlarının Moussaoui'nin yaşadığı yerin ve bilgisayarının araştırılması konusundaki teleplerini reddettiler.

Sonuç olarak Moussaoui 9/11 geçene kadar göçmen bürosunda tutuldu, ancak olaydan sonra ajanlar araştırmalarını yapabildiler. Araştırmalarında Moussaoui'yi El Kaide'ye bağlayan finansal kayıtlar, uçuş simülatörleri buldular.

Davası 2003'e kadar ertelenen Moussaoui kamuoyunda "20. terörist" olarak tanındı. Bu teoriye göre Moussaoui Muhammed Atta'nın eski oda arkadaşı olan Ramzi bin El Şibh ile yer değiştirecekti, El-Şibh'in Moussaoui'ye 14.000 dolar gönderdiği söyleniyordu. Birleşik Devletler'e girişine izin verilmeyen El Şibh 2002'nin sonlarında Pakistan'da yakalandı. O ve Moussaoui olaylara dışarıdan karıştıkları bilinen tek insanlar.

Moussaoui'nin Fransız vatandaşı olması hemen karşımıza nasıl yabancı bir ülkenin vatandaşının bir Amerikan mahkemesinde yargılanabileceği sorusunu çıkarıyor. Daha çok kafa karıştıran şey

2002'nin Eylül'ünde Arap televizyonu El-Cezire'nin Moussaoui ile Şibh arasındaki konuşmaların kayıtlarını yayınlaması. Yine El Şibh ile Atta arasındaki bir mailleşmede de Atta'nın "ilk sömestr üç hafta içinde başlıyor" dediği görülüyor. "Değişen bir şey yok, herşey yolunda. Bu yaz çok sıcak olacak. Özel çalışmalar için on dokuz sertifika ve dört tane sınav" diye devam ediyor. Bunlar savcıların hazırlamaya çalıştıkları ölüm cezası için delil olarak kullanılacak sözlere pek benzemiyor.

Devlet savcıları 2002'de kırk sekiz düzenli dosya ve FBI'ın Moussaoui ile yaptığı konuşmaların özetlerini bıraktığında federaller zor durumda kaldılar. Moussaoui davası ile ilgili olarak üst makamlarda yaşanan anlaşmazlıklar, FBI özel ajanı ve Minneapolis Şefi Bölümü Danışmanı Coleen M. Rowley'in Direktör Robert Mueller'e yazdığı on üç sayfalık mektubu yayınlandığında iyice gün yüzüne çıktı. 21 Mayıs'taki mektubunda büronun 21 yıllık çalışanı Rowley, FBI yönetiminin, kendi kariyerlerini gerçeğin üzerinde tutan "sokak ajanları" ve "kariyer peşinde koşanlar" tarafından tam bir muamma hâline geldiğini yazdı.

"Biliyorum bu konuda ciddiyetsiz davranmamalıyım, fakat etrafta kilit noktadaki FBIHQ personelinin Usame bin Ladin için çalışan Robert Hanssen gibi köstebek olduğuna dair şakalar yapılıyordu.."

"Siz ve FBI'ın en üst makamlarında olan diğerleri tarafından olayların nazikçe üzerinin kapatıldığına dair endişelerim var. Bunu FBI'ın kamuoyunda başarısız gösterilmesini önlemek için, hatta belki de tamamen politik sebeplerle yapıyorsunuz. FBIHQ personeli tarafından çözülmüş herhangi bir dava ismi bulmakta zorlanıyorum. Fakat FBI'ın batırdığı bir sürü dava sayabilirim!"

Rowley, Mueller'in kamuoyunda sürekli önceden uyarılsaydık gerekli önlemleri alırdık türünden açıklamalar yaptığını duyduktan

sonra, insanları Minneapolis dosyalarında yatan bilgilerden haberdar etmeye karar verdi. Bu inkarlar devam ettiği için kendisinin ve diğer ajanların Mueller'i bilgilendirmek için bu girişimde bulunduklarını belirtti.[7]

"Sonunda, haftalar sonra bile aynı yorumların yapıldığını duyduğumuzda işaretlerin bir kişiyi gösterdiği gerçeğini gördük, muhtemelen sizin emrinizle FBI'ı ve belirli çalışanlarını bozgundan kurtarmak için çalışan bir kişiyi" dedi Rowley direktöre.

Rowley, FBI üst rütbelilerinin saha ajanlarından daha az şey bildikleri gerçeğine dikkati çekmeye çalışan birçok insandan biriydi. Buna rağmen, "Görevi terörizmle ilgili araştırma yapan saha ajanlarına yardım ve asistanlık etmek olan kilit noktadaki FBIHQ personeli araştırmaları engellemek ve Mineapolis'i baltalamak için elinden geleni yaptı" dedi.

9/11 saldırıları başladıktan sonra bile yüksek otoritelerin tutumlarını değiştirmediklerini söyleyen Rowley, saldırılar başladıktan sonra bürodan birinden bir telefon aldığında ona Moussaoui bu olayların içinde değilse çok büyük tesadüf olur dedi. Telefondaki amiri Rowley'e tesadüfün doğru kelime olduğunu, Minneapolis ofisinin bu konuda bir şey yapmamasını çünkü ülkenin başka bir yerinde gelişen başka bir olayı "mahvedebileceklerini" söyledi.

Rowley'in FBI'ın yetersizliğiyle ilgili yazdığı yazı medyada büyük yankı uyandırdı. Bir internet yazarı, Rowley'in mektubunun Bush yönetimi tarafından 1960'larda birçok FBI çalışanı tarafından kötüye kullanılan köstebeklikle ilgili yetersiz kanunların yön değiştirmesi için kullanıldığını söyledi.

İki haftada bir yayınlanan Counterpunch adlı gazetenin yazarı Steve Perry Bush ekibinin Rowley'in açığa çıkardıklarının etkilerini tüm istihbarat organizasyonlarını yeniden düzenleyeceklerini açıklayarak yatıştırdıklarını yazdı. Böyle bir hareket zaman kazandıra-

cak ve daha fazla hazırlık yapılmasına yardımcı olacaktı, hükümet bu proje için fon istememişti bile. Perry'e göre bu zamanlama taktiği Rowley'in suçlamalarını bastırmak için kullanılmıştı.

FBI'ın alt kademelerindeki ajanların en ufak hatalarının bile hoş görülmediğini unutmamak gerekir. 2001'in Ağustos ayında açıkça uyuşturucu ve pornografiye karşı kaybedilen savaşla daha çok ilgilenen Başsavcı Ashcroft, büronun anti-terörizm çalışmalarını kuvvetlendirmesi için bürodan yapılan 50 milyon dolarlık teklifi geri çevirdi.[8] FBI ile ilgili tüm bilgiler Direktör Mueller ve patronu Ashcroft'ta bitiyordu ki ikisinin de Başkan Bush ile iyi ilişkileri olduğunu biliyoruz.

DİPNOTLAR

1 Editors, " FBI 'Carnicore' Glitch Hurt Al Queda Probe", Reuters, 29 Mayıs, 2002.

2 Richard Behar, "FBI'S Phoenix Memo Unmasked", Fortune.com, 22 Mayıs 2002.

3 Alex Berenson, "Five Including FBI Agents, Are Named in a Conspiracy", New York Times, 23 Mayıs 2002.

4 http://www.newsmaxstore.com.

5 Paul Sperry, "Why FBI Missed Islamic Threat Agents: Clinton Shifted Counterterror Efforts to Fighting 'Right-Wing' Groups", Worldnetdaily, 25 Temmuz 2002.

6 John Mintz, "US Reopens Arms Case in Probe of Taliban Role", The Washington Post, 2 Ağustos 2002; Wanda J. DeMaarzo, "Feds Reopen Probe of Florida Arms Deal", The Miami Herald, 2 Ağustos 2002.

7 Steve Perry, "How All The President's Men Buried Coleen Rowley", Counterpunch, 13 Haziran 2002.

8 Julian Borger, "Bush Held Up Plan to Hit Bin Laden", The Guardian, 5 Ağustos 2002.

16. CIA'de Kaçırılan Fırsatlar

CIA de saldırılardan önce bir hayli uyarı almıştı. FBI gibi o da kendi elektronik haberalma uydu ve bilgisayar sistemlerine sahip, ismi Echelon. Bu sistem dünyanın her yerindeki uluslararası telefon konuşmalarını, faksları, e-mailleri kaydedebiliyor. 2001'e kadar öylesine gizliydi ki hükümet varlığını ne inkar ediyor ne de kabul ediyordu. Avrupa Birliği'nin yaptığı bir çalışmaya göre Echelon büyük bilgisayar data banklarıyla anahtar arama sözcükleri kullanarak bir vakum gibi tüm elektronik gönderileri topluyor.[1]

Fort Meade, Maryland'deki National Security Agency'de yer alan Echelon sistemi birok ulusun protestosuna maruz kalırken, Birleşik Devletler'in bu konuyla ilgili çok az şey bilen vatandaşları herhangi bir protestoda bulunmadılar.

2000'de Fransız Savcı Jean-Pierre Dintilhac ülkesindeki istihbarat örgütüne Echeleon'un yabancı iş sırlarını çalmak, vatandaşları gözetlemek gibi şeyler için kullanılıp kullanılmadığını, ulusun yaşamsal haklarına zarar verip vermediğini araştırma emri verdi. İtalyan parlementosu da "Cihaz askeri amaçlı değil" diyerek olaya tepki

verdi. Bir Alman gazetesine göre, Echelon sistemi Amerika ve İsrail'in herhangi bir terörist saldırıdan en az üç ay önce haberdar olmalarını sağlıyor diye yorum yaptı. Gazete, 120 uyduya sahip Echelon'un İsrail istihbaratı tarafından Arap teröristleri takip etmek için kullanıldığını belirtti.

Amerikan basınında pek yer almayan bir hikaye Usame bin Ladin'in üvey annesine 9 Eylül 2001'de "İki gün sonra büyük bir olay olduğunu duyacaksın ve bir süre benden haber alamayacaksın" dediği kaydedilmişti.[2] Bu telefon görüşmesinin kaynağının "yabancı bir istihbarat servisi" olduğu söylense de kuşkusuz bu Echelon'un işiydi. Buna rağmen Amerika'da hiç kimse Ladin'in "büyük olay"ına tepki vermedi.

CIA'in deposunda bir tane daha yüksek teknoloji ürünü silahı vardır. Bir yok edici, insansız çalışan bir uçak olan bu silah Clinton yönetimi devrinde Usame bin Ladin'i izlemek için kullanıldı. Uçağı El Kaide liderinin üzerine misilli bombalar bırakmak için kullanma ihtimali üzerinde konuşmalar bile yapıldı. Fakat Donald Rumsfeld, Savunma Bakanı olduğunda bu şekilde bir hamle yapmamayı seçti.

CIA ve Usame bin Ladin arasında CIA'in kuruluş günlerine ve Afganistan'da Sovyetlere karşı asker yetiştirdiği dönemlere dayanan bağlar olduğuna dair ilginç kanıtlar bugün mevcuttur. Sovyetler'in Afganistan'ı istilası esnasında CIA'in El Kaide'nin kurulmasına yardım ettiği bilinmesine rağmen, CIA bin Ladin'le direk bağlantısı olduğunu inkar etmektedir.

İnternet kaynakları 1986'nın baharında bin Ladin'in Tim Osman adıyla California'daki Hilton Oteli'nde yapılan hükümet ajanları toplantısına getirildiğini iddia etmişlerdir. Eski FBI ajanı Ted L. Gunderson bu toplantıyı doğruladı ve kendisinin de katılımcılardan birisi olduğunu söyledi.[3]

Gunderson, Reagon yönetiminden üst mevkiili birisinin kendi-

siyle bağlantı kurduğunu ve "onlar için ne yapabileceğimizi" kararlaştırmak için Afgan asileriyle yapılacak bir toplantıya katılmasını istediğini söyledi. Gunderson'a göre toplantıdaki dört kişi, kendisi, sessiz Tim Osman (bin Ladin), Michael Riconosciuto (CIA bilimsel ekibinden olduğu söylenen biri) ve Ralph Pilberg ismiyle tanınan, Afgan mücahidleri için silah satın alan bir adamdı.

Gunderson bir buçuk saatlik toplantıda konuşmanın çoğunun Olberg ve Riconosciuto arasında geçerken, Ladin'in odanın bir köşesinde sessizce oturduğunu söyledi. Konuşmada neyin anlaşmasının yapıldığından habersiz gibi görülüyordu fakat Gunderson'a göre o konuşma Ladin'e ve Arap savaşçılara silah sağlamak için yapılıyordu.

Cumhuriyetçi senatör David Durenberger'in eski çalışanlarından birisine göre Olberg Reagan yıllarında sürekli senatörün ofisine gidip gelen biriydi ve Afganlarla ilgili konuşmalar yapıyordu.

Cumhuriyetçi kodamanlarla iyi ilişkileri olan Riconosciuto da teröristlere ve suçlulara karşı kullanılacak PROMIS programının geliştirilmesi projesinde yer almıştı.

1990'ların ortalarına doğru Sovyetler Afganistan'dan çıkmışlardı ve Suudiler bizim petrol kardeşlerimizdi, belirli anti-terörizm birimleri dışında kimse Usame bin Ladin'i dikkate almıyordu. CIA de FBI gibi alt mertebelerden gelen ipuçlarına, işaretlere ve uyarılara kayıtsız kalıyordu. Bu birimlerde çalışanlar amirlerinden aldıkları emir üzerine terörizmi ciddiye almıyorlardı.

Yapılan uyarıların hepsi boşa çıkmıyordu aslında. 1998'de Kenya ve Tazmanya konsolosluklarının bombalanmasından bir yıl önce bir El Kaide üyesi CIA yetkililerini uyarmıştı. Bu asinin verdiği bilgiler gerçekçi bulunmadı ve bir şey yapılmadı.

Belirsiz olduğu kabul edilse bile National Intelligence Counsil (NIC)'in (Ulusal İstihbarat Konseyi) 1999 yılının Eylül ayında hazır-

ladığı, "Terörizmin Sosyolojisi ve Psikolojisi: Kim terörist olur ve neden?" adlı raporunda bir uyarı olduğu kesindi. NIC bir düzine üst düzey istihbarat yetkilisinden oluşur ve CIA'ye bağlıdır. "El Kaide'nin Şehitlik Müfrezesi'ne bağlı suikast bombacıları patlayıcılarla dolu bir uçak ile Pentagon'a veya Beyaz Saray'a çarpabilir" diyordu rapor.

"Bu bilgi orada, burnumuzun dibindeydi" dedi Federal Araştırma Bölümü Şefi Robert L. Worden.

2000'in Ocak ayında Malezyalı güvenlik ajanları El Kaide operatörlerinin CIA'in emriyle Kuala Lumpur'da buluştuklarını gözlemlediler. Operatörlerden birisi Halid el Midhar'dı. Al-Midhar'ın Birleşik Devletler'e birden fazla kez girip çıktığı belirlendi.

CIA ajanları el Midhar'ın Navaf el Hazmi isimli bir Suudi ile birlikte seyehat ettiğini de ortaya çıkardılar. İki adam da 23 Ağustos 2002'ye kadar devletin arama listesinde değildi. Bu tarihte listeye alınsalar da 9/11 saldırılarını önlemek için çok geçti.

CIA'in beceriksizliğine başka bir örnek de Abu Zübeyde'nin 2002'deki kaçırılmasından bu yana El Kaide'nin en önemli üyelerinden biri ve 9/11'i planlayanlardan biri kabul edilen Halid Şeyh Muhammed"in davasıdır.

Muhammed, 2002'de Kongre Komitesi istihbarat hatalarını araştırırken bin Ladin'in organizasyonuna dahil edildi ve farkına varıldı. Adam 1995 yılında teröristlerin şefi ilan edilmiş olmasına rağmen kilit El Kaide üyelerinden biri olması dışında hakkında bir bilgi edinilemedi.

Komite CIA'in olayı ele alış şekline baktı ve Muhammed üzerine çok az vurgu yapıldığını, ciddiye alınmadığını tespit etti. Bir ABD istihbarat yetkilisi bu suçlamayı kabul etmedi ve bir New York Times muhabirine "Biz 11 Eylül'den önce onun El Kaide'nin en önemli liderlerinden biri olduğunu saptamıştık" dedi.

Bu şekilde anlaşmazlıklar Muhammed'in 1 Mart 2003'te, Pakistan'da ele geçirilmesine kadar devam etti. ABD yetkilileri bu tutuklamadan dolayı sevinç gösterilerinde bulundular fakat üst üste gelen sorular üzerine bu neşeleri yavaş yavaş kayboldu. Tanıkların Muhammed'in yakalandığına, yanlış kimlik tespit edildiğine, daha önce öldürüldüğüne veya hâlâ yakalanamadığına dair iddiaları birbirini tutmuyordu.

Uçağı kaçıranların lideri Muhammed Atta'nın 2000'in başlarında beş ay boyunca ABD istihbarat birimleri tarafından izlendiği rapor ediliyordu.

Alman dergisi Focus ABD'nin FBI ve CIA ajanlarının Atta'yı 2000'in Mayıs ayında büyük miktarda kimyasal satın aldığı tespit edilmesi üzerine izlenmeye başladığını yazdı. Makaleye göre ABD ajanları Alman otoritelerini Atta'nın varlığından veya onunla ilgili şüphelerden haberdar etmemişlerdi.

CIA'in 11 Eylül saldırılarından önce gerçekleştirdiği en tuhaf davranışlardan birisi Usame bin Ladin ile igiliydi. Saldırılardan bir ay sonra Fransız Le Figaro gazetesi, bin Ladin'in Temmuz 2001'de Dubai'deki Arap Emirlikleri'nde bir Amerikan hastanesinde yattığını ve orada yerel bir CIA ajanı tarafından ziyaret edildiğine dair bir haber yayınladı.[4] Bu habere göre bin Ladin Pakistan'dan Dubai'ye uçakla getirilmiş ve Al-Garhoud ve El Maktum köprüleri arasında bulunan Amerikan hastanesine yerleştirilmiş, bir böbrek enfeksiyonundan dolayı üroloji departmanına yatırılmıştı. Makale bin Ladin'in Pakistan'daki barınağında bir mobil böbrek dializ ekipmanı bulunduğunu da bildiriyordu.

Dahası makale, Ladin hastanede kalırken 4 Temmuz-14 Temmuz arası ailesi ve bazı meşhur Suudiler tarafından ziyaret edildiğini ekliyor, "Hastanede kaldığı süre içinde yerel CIA ajanı bin Ladin'in odasına giderken görüldü" yazıyordu. "Birkaç gün sonra CIA

birkaç arkadaşına bin Ladin'i ziyaret ettiğini söyledi. Yetkili kaynaklar 15 Temmuz'da, Ladin Quetta'ya döndükten sonra CIA ajanı merkeze çağırıldı."

Kellesine ödül koyulan bin Ladin hiçbir mani olmadan özel bir jetle 14 Temmuzda Dubai'ye uçmuştu.

Makaleye göre Ağustos'un sonlarına doğru Amerikan ve Fransız yetkilileri Djamel Beghal'in Dubai gümrük ajanları tarafından yakalandığından haberdar edilmişlerdi. Beghal, sorguda Afganstan'dak, El Kaide ideri Ebu Zübeyde'den Paris'teki ABD konsolosluğunu bombalama emri aldığını açıkladı. "Arap diplomatik kaynaklarına ve Fransız istihbaratına göre CIA'ye Amerika'ya yapılacak saldırılar hakkında spesifik bilgiler gönderildi" yazdı Fransız gazetesi. Bu hikaye Avrupa basınında yankılanırken ABD'den yalnızca birkaç internet raporu geldi. Avrupa'daki CIA ajanları ise olayı inkar ettiler.

Doğru ya da yanlış. Eğer yanlışsa Amerikan halkının bunu bilmeye ihtiyacı var ki terörizme karşı savaşımızda böyle asılsız hikayelerle uğraşmayalım. Eğer doğruysa Amerikan halkı bilmeli ki kendi CIA'yi saldırılardan iki ay önce en çok aranan adamın gözünün önünden yürüyüp gitmesine izin verdi. Bugün hâlâ hiçbir Amerikalı medya organizasyonu Dubai'ye gidip hastane personeliyle konuşup hikayeyi doğrulayacak bir elemanını Dubai'ye gönderemedi.

CIA ve bin Ladin'in Dubai'deki hikayesi 29 Aralık 2001'de Washington Post'ta yayınlanan bir yazıyla daha da önem kazanıyor. Buna göre CIA bir Afgan ajan ekibini bin Ladin'in ülkelerindeki hareketlerini izlemeleri için 1998'de işe almıştı. Bu izleme 11 Eylül 2001'de de devam ediyordu.

Gazeteye göre, bu ajanlar CIA'ye günlük raporlarını gönderiyor fakat CIA bunları çoğu zaman diğer istihbarat kaynaklarından gelen bilgilerle çakıştığı için dikkate almıyordu.

CIA'in önceden bilgi sahibi olduğu kendi başkan vekili James

Pavitt tarafından 2002'de açıkça kabul edildi. Pavitt Duke Üniversitesi Hukuk Bölümü'nde verdiği bir konferansta servisi 9/11'i önlemekte başarısız olduğu için sürekli özür diledi. "El Kaide organizasyonunun genel yapısı ve stratejileri hakkında gerçekten çok sağlam bilgilerimiz vardı. Örgütün büyük bir saldırı planladığını biliyorduk." dedi Pavitt dinleyicilerine. Daha sonra bu konuşması CIA'in web sitesine gönderildi. Bunlara rağmen Pavitt yine de yönetimin 9/11'i engelleyecek kadar spesifik istihbarat olmadığı yönündeki iddialarını tekrarlamayı da ihmal etmedi. Saldırılardan hemen sonraki günlerde CIA operatörlerinin Afganistan'da çalışmaya başladığını da ekledi. "Bunların hiçbirisi kolay olmadı. Afganistan'daki aşiretçiliğin, bölgeciliğin ve hizipçiliğin ne kadar karışık olduğunu bir gazeteyi elinize alıp göz gezdirerek veya bu konuda bir kitap okuyarak anlayamazsınız. Benim adamlarım bunu yıllar süren çalışmalar ve egzersizlerle, çoğunlukla zor şartlar altında düşmanlık içinde, Afganistan topraklarında çalışarak öğrendiler" diye açıkladı Pavitt ve devam etti: "Eğer CIA Sovyetler gittikten sonra Afganistan'ı terk etti, hiç ilgilenmedi diyen birisi varsa ben de ona Sovyetler gittiğinden günümüze kadar gelen süre içinde yapılanları nasıl başardık o hâlde diye sorarım. Kime yaklaşacağımızı, hangi operasyonları yapacağımızı, kimi destekleyip hangi bilgileri toplayacağımızı nereden bildik o hâlde? Çok basit bir yanıtı var, bildik çünkü 11 Eylül'den önce biz oradaydık."

Ön bilgiyle ilgili araştırmalarda ortaya çıkan çok ilginç bir durum var. O da Kanada'da hapiste bulunan ve aslında bir istihbarat ajanı olduğunu ve otoriteleri saldırılardan bir ay önce uyarmaya çalıştığını iddia eden bir adam. [5] Delmart "Mike" Vreeland bir ABD deniz subayı olduğunu, Kanada'da 2000 yılında yakalandığında bu görevini yaparken Rusya'dan dönmek üzere yolda olduğunu iddia ediyor. Kanada yetkilileri Vreeland'i kredi kartı dolandırıcılığından tutuklamış ve Michigan'a iade etmek üzere içeride tutmaya başlamış.

Birtakım mahkemelerden sonra Vreeland hakkındaki tüm suçlamalar düşmüş ve Kanada'da politk mülteci statüsüne geçirilmiş. Kanada mahkeme kayıtlarına göre Vreeland 2000 yılının Aralık ayında Moskova'dan 10.000 sayfa istihbarat dökümanı getirmiş. Yetkililere kendisinin kurye olduğunu ve dökümanları Toronto'da birisine vereceğini fakat adamın gelmediğini söylemiş. "Buluşma planladığım gibi olmadı. Durum pek hoşuma gitmemişti, ben de elimdeki herşeyin bir kopyasını aldım, hepsini açtım" şeklinde konuşmuş Vreeland 5 Haziran 2002'deki bir radyo programında. Zaten ikinci buluşma için olay yerine gittiğinde de tutuklanmış.

Vreeland'e göre belgeler Rusça yazılıydı fakat 9/11/01 şeklinde Arapça sayılarla tutulmuş notlar da vardı. Tutuklanmasından önce Vreeland belgeleri tercüme ettirmiş ve bir tanesinin açıkça 11 Eylül saldırılarından bahsettiğini görmüştü.

"Nihai saldırı kader kardeşlerimiz tarafından 9/11/01'de başlayacak" yazıyordu diye aktardı Vreeland. "Three Mile Island ve Pentagon da saldırımızın hedefleri arasında olacak. Eğer herşey planlandığı gibi giderse saldırı gerçekleşecek. Eğer Amerikalılılar saldırıların arkasında Usame bin Ladin olduğuna ikna olursa ve o gruba karşı savaşa girişirse Rusya bu savaşın meyvelerini toplayacak ve Amerikalıların kendisine vaad ettiği parayı alacak."

Vreeland hapisteyken bildiklerini yazarak göndermeye çalışmış fakat mektup 9/11'den üç gün sonra açılmış ve Ottowa'daki yetkililere iletilmişti. Aynı zamanda saldırılardan bir ay önce tutuklanmadan da aynı şeyi yapmaya çalışmıştı. "İki memur ABD ve Ottowa'ya hemen bilgileri geçtiler... Kanadalılar yapmaları gerekeni yaptılar, bilgileri aktardılar. Fakat sanırım ABD hükümeti onları susturdu. Bunu FBI'ın ve Savunma Bakanlığı'nın yaptığını biliyorum" diye ekledi Vreeland.

Belgeler mahkeme kayıtlarına da geçti, saldırılardan bahsedildi-

ği bu belgelerde açıkça görülüyordu. Kanada'dan yapılan bir telefon görüşmesinde Vreeland 93 nolu uçağın hedefinin Three Mile Adası olduğunu fakat jetin hedefine ulaşamadan Amerikan jetleri tarafından vurulduğunu söyledi.

Bu inanılmaz hikayenin ilginç olan başka bir kısmı da Vreeland'in elindeki dökümanlarda bulunan bir cümleydi: "Bir tanesinin yapmasına izin verin, diğerlerini durdurun." Vreeland bu ifadenin ABD hükümetinin El Kaide şebekesinin içine girdiğini ve operasyonu kendisinin yaptığına dair kuşkularını arttırdığını söyledi.

ABD otoriteleri Vreeland'in anlattıklarını kısa bir beyanatla cevapladı. Buna göre Vreeland 1986'da yetersiz görüldüğü için donanmadan atılmış basit bir suçluydu.

Bir Toronto gazetesi Vreeland'in 1984'te Amerikan donanmasına katıldığını, sonradan uyuşturucu kaçaklarına karşı yapılan özel bir operasyona dahil olduğunu yazdı. 2 Ekim 1986 tarihinde Los Angeles Times'ta yayınlanan bir makalede Vreeland, ABD istihbarat ajanlarıyla çalıştığı bilinen LAPD tarafından gerçekleştirilen büyük bir kokain operasyonunun tanıklarından biri olarak yer alıyordu.

Eski LAPD çalışanı ve araştırmacı Michael Ruppert, "Vreeland'in geçmişinde objektif olarak değerlendirilmesi ve sorgulanması gereken birçok şey var" dedi. "Fakat ele alabileceğimiz en kötü senaryoda bile gerçekleşmeden önce saldırılarla ilgili detaylı bir uyarı mektubunun nasıl yazabildiğini ve ABD ve Kanada yetkililerinin nasıl bunları görmezden geldiğini açıklayabilecek bir şey yok."

Vreeland'in avukatlarından biri olan Rocco Galati Toronto Star gazetesine, "Ne ben ne de diğer avukat olan Paul Slansky Bay Vreeland'in anlattıklarında absürd olacak kadar açıklanamayacak veya sıradışı bir şey göremedik" dedi.

Vreeland'in Rusya'dan saldırılarla ilgili uyarılar geldiğine dair hikayesi Rus gazetesi Izvestia tarafından desteklendi. Gazete Rus is-

tihbarat servisinden birisinin CIA başkan vekili ile görüştüğünü ve Washington ve New York'a yapılacak saldırılardan bahseden döküman ve ses kayıtlarını ilettiğini yazdı.

Ön bilgiye işaret eden başka bir olay da kayıtlı "internet domain name"le ilgiliydi.[6]

Saldırılardan bir yıl önce iki adet imalı kullanıcı adı alınmıştı. Bunlar; "attackontwintowers.com" ve "worldtradetowerattack.com" adresleriydi. Adreslerin bu şekilde alınmasına izin verildi fakat bunları kimin aldığı bilinmiyor.

Global Options LLC isimli bir Washington araştırma ve terörizm karşıtı şirketinin başkanı olan Neil Livingston, "Kayıt şirketinin bu isimlere onay vermesi inanılmaz bir şey. Bunu FBI'a bildirmiş olmalılar, eğer bildirdiyseler ve FBI herhangi bir şey yapmadıysa bu daha da inanılmaz" dedi.

9/11'den önce alınan başka kullanıcı isimleri de vardı; "attackamerica.com", "horrorinamerica.com", "nycterroriststrike.com", "pearlharborinmanhattan.com", vs..

Eski bir New York polisi olan Russ Kick tarafından bildirildiği gibi New York'ta yaşayan Arap Amerikalılar saldırıları önceden duymuşlardı.[7] Kick'e göre söylentiler o kadar fazlaydı ki kimin haberi ikinci el kaynaktan duyduğunu, kimin bizzat katılımcı olacak birinden duyduğunu saptamak zordu. Brooklynli bir dedektifin, "neden o kadar fazla Ortadoğulunun 11 Eylül sabahı işe gelmediğine yönelik bir araştırma yapılmalı" dediği kaydedilmişti.

Okul çocukları bile olaydan haberdar gibiydi. Kick A. Dallas isimli bir beşinci sınıf öğrencisi saldırılardan bir gün önce öğretmenine, "Yarın III. Dünya savaşı başlayacak. ABD'de başlayacak ve ABD savaşı kaybedecek" dedi.

Jesey'deki başka bir okul çocuğu da arkadaşlarına 11 Eylül sabahı Manhattan'dan uzak durmalarını söylemişti. Yine saldırılardan

bir gün önce Brooklyn'de okuyan bir birinci sınıf öğrencisinin DTM kulelerini işaret ederek sınıf arkadaşlarına, "Şu kuleleri görüyor musunuz? Yarın sabah bunlar yerinde olmayacak" dediği duyulmuştu.

Bazı meşhur politikacıların ve ABD hükümet görevlilerinin olayları önceden bildiğine dair halk arasında bile dedikodular dolaşıyordu.

San Fransisco Valisi Wilie Brown 11 Eylül sabahı New York'a uçmak için program yapmıştı. Fakat bir önceki gün sabah saatlerinde evine bir telefon açıldı ve o gün havayolunu kullanmaması konusunda vali uyarıldı. "Arayanlar havaalanındaki güvenliktendi ve mesaj açıktı; havayolunu kullanma." Brown, "Telefon hiç de bir alarm mahiyetinde değildi, bu nedenle kimseyi alarma geçirmedim" dedi.

San Fransisco yetkililerinden biri FAA'nın normalde rutin olarak güvenlik prosedürlerini yerine getirdiğini, fakat 11 Eylül öncesindeki günlerde hiçbirinin yapılmadığını belirtti. Bugün hâlâ kimin Brown'a telefon açıp onu uyardığı bilinmiyor.

Newsweek 24 Eylül 2001 günü, bir gün önce Pentagon'un üst düzey yetkililerinden bir grubun aniden 11 Eylül sabahındaki uçuşlarını iptal ettiklerini yazdı.[8]

28 Haziran 2001'de Başsavcı John Ashcroft Missouri'ye gitmek için Washington'dan ayrıldı, fakat bunu ticari bir uçakla yapmadı. CBS haber muhabiri Jim Stewart Ashcroft'un aniden FI'dan gelen bir "tehdit unsuru" tanımlaması yüzünden hükümetin jetleriyle uçmaya başladığını yazdı. Ashcroft'a o dönemin sonuna kadar yalnızca FBI koruması altındaki özel jetlerle uçması tavsiye edilmişti.

Eski Başsavcı Janet Reno ve Bush yönetiminin tüm enerji çalışanları ticari uçaklarla uçuyorlardı. Ashcroft'a bu ani değişiklik sorulduğunda, başsavcı, "Ben kendi kendime tehdit unsurları belirlemem, bu konuda özellikle FBI'a güvenirim. Ve bana tavsiye ettikleri güvenlik çemberi içinde kalmaya çalışıyorum" dedi.

Bunlardan daha sıradışı bir yorum Kongre ile ilgiliydi. 9/11 saldırılarının canlı olarak yayınlanması esnasında Ulusal Radyo Kongre muhabiri David Welna Capitol'ün tahliye edilişini anlatıyordu. Şöyle dedi: "Kongre'den Missouri'den bir demokrat olan Ike Shelton ile konuştum, kendisi CIA direktörünün kendilerini daha yeni bir saldırı olabileceği hususunda uyardığını bu nedenle böyle bir şey beklediklerini söyledi."

Bu aktarılanların hepsi Bush yönetiminin sürekli tekrarlayıp durduğu hükümettten kimsenin 9/11 saldırıları gibi bir şey beklemediği açıklamalarıyla çatışıyor. Savunma Bakanı Donald Rumsfeld de Parade Dergisi ile yaptığı röportajda bir sürü işaret olduğunu kabul etmişti. Bu röportajın bir transkripti Savunma Bakanlığı tarafından 12 Ekim 2001'de yayınlandı.

Rumsfeld saldırıları önleyememenin suçunu yerel yetkililere atmaya çalışıyordu, "Bize gelen istihbarat bazen bir hafta içinde parça parça gelir bazen de haftada yüzlerce alarm gelir. Dünya çapındaki haberlere baktığınızda binlercesi olduğunu görürsünüz. Ve göreviniz içinden sizi ilgilendirenleri aramaktır. Bunları bulduğunuzda kanunları uygulamaya koyan yetkililer FBI'dır. FBI bir polis teşkilatı değil bir araştırma servisidir. Buna göre sorumlulukları vardır. Fakat şimdi devlet ve kanuni yetkililer bu tür konulardan sorumlu tutulmaya çalışılıyor."[9]

Tabii ki yerel otoritelerin normalde CIA ve FBI'ın bilgilerine ulaşma izinleri yoktur. Dahası, askeriyede, bir istihbarat servisinde çalışan herkes bilir ki bilgi yalnızca yukarı doğru gider, aşağıya doru yayıldığı çok nadirdir. Bu nedenle alt seviyede çalışan ajanlar resmin tamamını görerek boşlukları tamamlayamadıkları için mazur görülebilirler. Asıl dikkatlice tahkik edilmesi gereken onların amirleri hatta onun adına çalıştıkları ulusal liderlerdir.

2001 yılının Temmuz ayında hükümet yetkilileri Usame bin

Ladin ile ilgili şu raporu aldılar: "Beş aydan bu yana tüm kaynaklardan derlenen bilgiler ışığında bin Ladin'in ABD veya İsrail'e karşı çok büyük bir terörist saldırı gerçekleştireceğine inandık. Saldırı devasa olacak ve ABD topraklarındaki devasa merkezleri yok etmeye yönelik olacak. Saldırıdan önce hiçbir uyarı yapılmayacak veya çok ufak bir uyarı geçilecek."

5 Temmuz 2001'de Başkan Bush'un Teksas'daki çiftliğinde kaçırılan bir uçağın terörist bir silah olarak kullanılmasının tartışıldığı bir brifing yapıldı. Bu bilgi saldırıların üzerinden dokuz ay geçinceye kadar halka verilmedi.

Evet, dört adet uçak 11 Eylül sabahında kaçırıldığında, tüm bu uyarılara rağmen seri olarak tepki verilemedi. 9/11 Komisyonu Başkanı Thomas H. Kean 2004'ün başlarında saldırıların önlenme ihtimalinin olduğunu fakat önceden elde edilen bilgilerin değerlendirildiğine dair hiçbir işaret göremediğini söyledi. "O insanların ülkeye nasıl girdiklerinden istihbarat sisteminden nasıl kaçtıklarına dair her türlü bilgi mevcuttu" dedi Kean.

Şişirilmiş bütçelerin ve daha fazla insan gücünün gerçek ulusal korumanın sağlanması için yapacağı hiçbir şey yok, ta ki zirvedeki liderler bu sorumluluğu üstlenene kadar.

DİPNOTLAR

1 Ned Stafford, "Newspaper: Echelon Gave Authorities Warning of Attacks", Newsbytes.com, 13 Eylül 2001.

2 Warren P. Strobel, "A Fine Whine From France", US News&World Report, 17 Temmuz 2000.

3 Mike Blair, "Public Enemy No.1 Was Guest of Central Intelligence Agency", American Free Press, 7&14 Ocak 2002.

4 Alexandra Richard, çeviri Tiphaine Dickson, "The CIA Met Bin Laden

while Undergoing Treatment at an American Hospital Last July in Dubai", Le Figaro, 11 Ekim 2001.

5 http://www.fromthewilderness.com/free/ww3/index.html#vree.80.

6 Jeff Johnson, "Internet Domain Names May Have Warned of Attacks", Cybercast News Service, 19 Eylül 2001.

7 Russ Kick, "September 11, 2001: No Surprise", Everything You Know Is Wrong, The Disinformation Company, New York, 2002.

8 Evan Thomas and Mark Hosenball, "Bush: 'We're At War'", Newsweek, 24 Eylül 2001.

9 http://www.defenselink.mil/news/Nov2001/t11182001_t1012pm.html.

17- Teminatsız Hisse Satmak Ön Bilginin Varlığına İşaret Eder

Ön bilgiyle alakalı informasyonu daha kötü hâle getiren şey, eski ve yeni Amerikalı politik liderlerin, zengin Orta Doğulularla başlarını derde sokan iş muameleleri ve 11 Eylül saldırılarından yalnızca günler sonra FBI'ın 11 Eylül'den önceki hava yolları ve sigorta hisselerinin açığa satışlarının (hisse senetlerinin düşük fiyatla geri satın alınması) araştırılmasını istemesiydi. Birçok insanın bu saldırılar hakkında ön bilgiye sahip olduğu yönündeki kanıtlar arttığı gibi, birilerinin bu bilgiyi kâr amaçlı kullandığına dair göstergeler de vardır. Ve bu kişiler El-Kaide terör örgütünün üyeleri değildirler.

Açığa hisse satmak, brokerınızın sizin haberiniz bile olmayan hisseleri satması, bunları daha sonradan düşük bir fiyata alabileceğinizi garanti etmesi ve hisseleri alıcı için belirlenen kısa bir sürede hazır hâle getirmesinden oluşur. Eğer doğru "bahse oynarsanız" aradaki fiyat farkı sizin kârınız olur. Bu oyunda kaybedebilirsiniz fakat aynı zamanda çok yüksek miktarlar da kazanabilirsiniz. Tarihi olarak, eğer bu durum sarsıcı bir olaydan önce gerçekleşirse, bu, ön

bilgi olduğunu gösterir. CIA'in muhtemel bir terörist saldırıyı veya şüpheli bir ekonomik hareketi görüntülemek amacıyla hisse alışverişini izlemek için "Promis" bilgisayar yazılımını kullandığı bilinen bir gerçektir.

Eski İsrailli memurları da kapsayan bir anti-terörizm danışma komitesi olan Bilimler Merkezi tarafından, içeridekilerin, uçakları kaçırılan iki havayolu American ve United Airlines'ın ve Dünya Ticaret Merkezi'nde yirmi iki katın sahibi olan Morgan Stenley yatırım firmasının hisselerinin açığa satışından yaklaşık 16 milyon dolar kâr elde ettikleri rapor edildi.[1] Diğer kaynaklara göre de bu teminatsız satışlardan elde edilen kârlar, dünya çapında toplamda 15 milyon doları buldu.

11 Eylül saldırılarından bir hafta sonra, London Times gazetesi, CIA'in milyonlarca hisse senedinin satışının terörist saldırılardan hemen önce gerçekleştirilmiş olması dolayısıyla şüphelenilen satışları araştırması için Londra'daki Financial Services Authority'den (Finansal Servisler Uzmanı) regülatörler istediğini yazdı. İş kağıtlarının takibinin teröristlere götüreceği umut ediliyordu. Times, Almanya, Japonya ve Birleşik Devletler'deki piyasa regülatörlerinin sigorta, hava yolları ve silah şirketlerinin, saldırılardan sonra hızla değeri düşen hisselerinin açığa satışları hakkında bilgi sahibi olduklarını yazdı.

Londra şehri brokeri ve analizci Richard Crossley birilerinin, DTM ve Pentagon'a yapılan saldırılardan üç hafta öncesinden başlayarak alışılmadık ölçüde büyük miktarlarda hisseler sattığını belirtti. Crossley, saldırılardan önceki Cuma günü on milyondan fazla hissenin ABD Merrill Lynch Yatırım Bankası'nda satıldığını, normal bir ticari günde satılan hissenin ise dört milyon olduğunu ifade etti. Bunu, birilerinin saldırılar hakkında ön bilgiye sahip olduğunun kanıtı olarak gördüğünü söyledi.

"Birinin Batı finansal piyasalarının kalbine bir hançer saplamasından daha berbat ne olabilir?" diye ekledi. "Fakat bundan kâr etmek? Sözcükler bana yardım edemiyor."

Almanya'daki hisse piyasası regülatörleri de 11 Eylül'den önce gerçekleşen şüpheli teminatsız satışlardan bahsettiler.

Birleşik Devletler'de, 11 Eylül öncesinde alışılmadık oranda yüksek bir beş yıllık ABD Hazine Bonosu satışı yapıldı. Wall Street Journal 2 Ekim 2001'de "Beş yıllık hazine bonosu bir dünya krizi, özellikle ABD'yi vuracak bir kriz durumunda yapılacak en iyi yatırımlar arasında bulunuyor" diye yazdı.

"Bu, pekala hayatınızda görebileceğiniz en kötü, en korkunç içeriden alışveriş olabilir, ya da eğer bu bir tesadüf olsaydı, insanlık tarihindeki en sıradışı tesadüflerden bir olurdu" dedi Bloomberg Business News Gazetesi yazarı Dylan Ratigan.

11 Eylül saldırılarından hemen önce AMR Corp. ve UAL Corp.'un, yani American ve United Airlines'ın hâmi firmalarının hisseleri için satın alınan alışılmadık sayıda fazla satış opsiyonu vardı. "Satış" opsiyonu hâmi firmaya belirli bir tarihten önce, belirli bir fiyata hisse satma hakkı verir. Aynı teminatsız satış gibi, bir satış opsiyonu yerleştirmek de hissenin fiyatının düşeceğine dair iddiaya girmektir.

Araştırmacı ve eski Los Angeles polisi Michael Ruppert'a göre 6-7 Eylül 2001 tarihleri arasında Chicago Hisse Değişimi Kurulu, UAL'da 4744 satış opsiyonu ve yalnızca 396 alış opsiyonu rapor etti. 10 Eylül'de Amerikan Havayolları'nda 4516 satış opsiyonuna karşılık 748 alış opsiyonu vardı. Amerikan Havayolları'nın yüzde 6000'i saldırılardan bir gün önce satış opsiyonuna geçti.

"Kara perşembeden önceki günlerde Chicago Borsası'nda başka hiçbir havayolunda benzer alışverişler olmadı" dedi Ruppert Ekim 2001 tarihli bir röportajda.[2] "Bu, birilerinin, yalnızca bu iki havayo-

lunun hisselerinin ters bir şekilde etkileneceğine dair ön bilgisi olduğunu gösterir." Eğer endüstri genelinde bir düşüş olsaydı aynı tür bir hareket bütün havayolllarında olurdu, yalnızca bu ikisinde değil."

9/11'den hemen önce yapılan başka sorgulanabilir hisse senedi satışları da var. Ruppert'a göre, DTM'de yirmi ikinci katı işgal eden Morgan Stanley Dean Witter& Co., 9/11 saldırılarından üç iş günü önce, 6 Eylül'den 27 gün öncesiyle karşılaştırıldığında 2,157 satış opsiyonunun satışına tanık oldu. 22. katta ofisi olan Meryll Lynch&Co'nun da normal bir günde 252 sözleşme yaparken, 9/11 saldırılarından 4 gün öncesinde 12,215 adet bir aylık satış opsiyonu alındı.

Kanada Yatırım Satıcıları Birliği Başkan Yardımcısı Alex Popovic, Ekim 2001'de ABD Güvenlik ve Kambiyo Komisyonu'nun tetkik için otuz sekiz şirketin bir listesini elde ettiğini fakat görüşlerinin yalnızca listelenen şirketlerle sınırlı kalmayacağını söylediğini doğruladı. "Bu tür şeylere bakarken at gözlüğü takmamalısınız" dedi Popovic Associated Press'e.[3]

Bu şekilde ucu açık bir soruşturmaya dair bir söz, ajansının "1 numaralı önceliğinin" teröristlerle ticari bağlantıları olan insanları takip etmek olduğunu belirten, SEC başkanı Harvey Pitt'ten gelmişti. İlginç bir şekilde otuz sekiz şirketten biri; 2001'de Dünya Ticaret Merkezi kompleksini sahibi olan New York Liman İdaresi'nden emlakçı Larry A. Silverstein'a kiralama hususundaki bir bahsi kaybeden, New Jersey menşeili bir firma olan Vornado Emlak Şirketi'ydi. 2003'ün başlarında Silverstein hâlâ mahkemede DTM'ne iki ayrı saldırı olup olmadığı hususunda sigortacılarla tartışıyordu. Kiracı Silverstein, her saldırı için 3.55 milyar dolar olmak üzere kendisine toplamda 71 milyar dolara mâl olan iki ayrı saldırı olduğunu iddia ediyordu.

Fakat yıl sonunda terörizmden kâr etme hikayesi ortadan kalktı. Görünen oydu ki şüpheli ticari hareketlerden hiçbiri bin Ladin'e işaret etmiyordu, bu nedenle bu yeni mesele sessizce gündemden kayboldu. Fakat, eğer şüpheli ticari ilişkiler bin Ladin ile bağlantılandırılamıyorsa, araştırmanın sürdüğü izin ucunda kim vardı?

Çoğu insan bu izin Amerikan firmalarına veya haber ajanslarına uzanıp uzanmadığını merak etti. Durum bu gibi görünüyor.

San Francisco Chronicle'a göre "Birleşik Devletler Piyasası'na aşina olan bir kaynak, dev Alman Deutsche Bank'ın Amerikan yatırım bankacılığı kolu Deutsche Bank Alex Brown'un bu opsiyonlardan en azından bir kaçını satın almaya alışık olduğunu bildirdi."

Michael Ruppert, Herzliya'da konumlanan, dünya çapında terörizm olaylarını araştıran bir İsrail kurumu olan Anti-Terörizm için Uluslararası Politika Enstitüsü ve Avrupalı yatırımcıların, UAL satış opsiyonlarının izini Deutsche Bank Alex'e kadar sürdüklerini söyledi. Alman Merkezi Bankası'nın Alex Brown ile birleşerek kurdukları bir firma olan Brown, Birleşik Devletler'in en eski yatırım bankacılığı firmasıydı.

1998'e kadar A. B. Brown'un başkanı, 26 Mart 2001'de CIA'e yetkili müdür olarak atanan A. B. "Buzzy" Krongard idi.[4] Krongard, 1998'de başlayarak CIA Direktörü George Tenet'e danışmanlık yaptı.

Krongard, finans dünyasıyla uzun süreli ve yakın bağlantıları olan bir kişidir. B. Brown'un mevkilerinde yükselen Krongard, 1991'de şirketin genel müdürü, 1994'te de kurulun başkanı seçildi. 1997'de A. B. Brown ve Bankers Trust Corp.'un birleşmesiyle birlikte, CIA'e katılana kadar kurulun başkan yardımcısı olarak görev yaptı. Bankers Trust 1999'da Deutsche Bank tarafından ele geçirildi ve Avrupa'nın en büyük bankası hâline geldi.

Krongard, Güvenlik Endüstrisi Birliği'nin başkanı olarak da görev yaptı. Baltimore'lu olan Krongard, Princeton Üniversitesi ve

Maryland Hukuk Okulu'ndan dereceyle mezun oldu ve deniz kuvvetlerinde piyade olarak görev yaptı.

"CIA ile bankacılık ve komisyon dünyası arasındaki ilişkileri anlamak, bu kavramların zaten korkutucu olan anlamlarını kavramak için elzemdir" diye açıkladı Ruppert.

Aslında Krongard hem CIA hem de Wall Street'in gücüyle ilişkileri olan ünlü Amerikalıların arasına katıldı. Bunların arasında; Clark Clifford (skandalla kapanan bir banka olan BCCI'nın meşruiyet kazanmasında kilit rol oynamıştı), John Foster Dulles ve Allen Dulles (Allen başarısız olan Domuzlar Koyu hareketini yönetti ve Warren Commission'a üye oldu, Dulles kardeşlerin ikisi de daha sonra ayrıntıları verilecek olan Bush-Nazi bağlantısınına karıştılar), William Casey (Güvenlik ve Kambiyo Komisyonu başkanlığı yaptıktan sonra ajansa geçti), David Doherty (eski CIA avukatı, şimdiki New York Menkul Kıymetler Borsası Başkan Yardımcısı), eski Başkan George Herbert Walker Bush (şimdi müşteri listesinde bin Ladin'i de bulunduran Uluslarası Carlyle Grubu'nun ücretli danışmanı), John M. Deutch ve Nora Slatkin (Alman, eski CIA Direktörü ve eski direktörü Slatkin şu anda Citibank ve Citigrup ile bağlantılılar), Hank Grrenburg (bir kez CIA direktörlüğüne aday gösterilmişti, şimdi, dünyadaki en geniş üçüncü yatırım havuzunun temsilcisi AIG Sigorta'nın başkanı).

Önceki kitabım "Gizli Dünya İmparatorluğu"nda ayrıntılarıyla anlattığım gibi, CIA'in global gündemlerini ilerletmek isteyen Wall Street elitlerinin üyeleriyle tarihi bağları vardır. Kendileri hisse senetleri ve bonolarla ilgilenen birçok paravan şirketi de yönetmektedirler.

CIA'in dünya hisse piyasasındaki hareketleri izlemek için kullandığı bilgisayar programı "Promis" CIA'i tüm bu alışılmadık hisse alışverişinden, hatta belki de 9/11 saldırılarından haberdar etmiş olmalıdır.

Fox Haber'in bildirdiği gibi, eski FBI çalışanı ve çifte ajan Robert Hansen çalınan bilgisayar programı Promis'in güncellenen versiyonunu, onu bin Ladin'e ulaştıran Rusların eline geçmesini sağladı mı? Hanssen'ın casus olarak tutuklanmasından bir önceki işi FBI'ın bilgisayar istihbarat sistemini upgrade etmekti.

Promis programı, yalnızca Başkan Ronald Reagan'ın avukatı Ed Meese tarafından çalınan sofistike programını almak karşılığında kendi programını devlete vermeyi kabul eden Bill Hamilton isimli bir bilgisayar programcısı tarafından geliştirildi. Suçluları ve yasadışı parayı yakalamayı vaat eden bir silah olan bu program, dünyadaki tüm veri tabanlarını birleştirerek sahibine tüm bilgisayar kayıtlarına hemen hemen sınırsız giriş izni veren Orwellci bir programa çevirildi.

"Merkezi İstihbarat Ajansı'nın Wall Street ile arasındaki uzun ve yakın ilişkinin geçmişinden dolayı temel fonksiyonlarından biri; ABD Hazinesi'ni etkileyebilecek dünya çapındaki finans piyasalarını takip etmek ve görüntülemek -ekonomik mücadelenin veya akışının veya spekülasyonun göstergesi olabilecek anormal alışverişleri incelemek- veya 11 Eylül saldırılarında olduğu gibi saldırı öncesi ön bilgiye işaret eden alışverişleri araştırmaktır" dedi Ruppert 12 Ekim 2001'de OnLine Journal'a. "Merkezi İstihbarat Ajansı'nın saldırılardan zamanına ve yerine kadar tam ve mükemmel şekilde bilgi sahibi olduğuna kesinlikle ikna olmuş durumdayım" diye ekledi.

Hisse opsiyonları ve vadeli işlemler alanında uzman olan yazar Don Radlauer, şüpheli hisse alışverişlerine işaret etti ve "Belli ki saldırılar olmadan onlar hakkında ayrıntılı bilgi sahibi olan kişiler en azından o planların suç ortaklarıdırlar ve kuvvetle muhtemel alışverişler yalnızca saldırıları planlayan kişiler tarafından yapılmıştır."

Kim olabilir bu kişiler?

Hammadde dağıtım danışmanı ve Dünya Ticaret Merkezi'nin

eski kiracısı Walter Burien'e göre ABD devletinin kendisi, uluslararası ve ulusal "kısa" pozisyonların çoğunluğunu elinde tutuyordu,. Ona göre hükümetin para yöneticileri trilyon dolarlık uluslararası vadeli işlem piyasasının başlıca oyuncularıydılar. "Vadeli bir işlem sizin, hisseye, metaya, paraya, bonoya vs. sahip olmasanız bile kağıt üzerinde "teminatsız satış" yapabilmenizi sağlar" diye açıkladı Burien. "Hükümet yatırım uzmanları son otuz yılda, her yıl milyonlarca doları cebe indirmek için bu taktiği uyguluyorlar."

Ekonomik raporları, basın yayınlarını ve parayı kontrol eden hükümetin, herkes iflasa giden yolda yaslanacak omuz ararken, bunları manipule edebilecek ve mâli gelirleri güvence altına alabilecek bir pozisyonu var. 9/11 den üç ay önce ve sonrasında hükümet yatırım fonları sahip oldukları kısa pozisyonları, şimdiye kadar sahip olduklarının en genişine yükselltti... Havayollarının bahsedilen hisse opsiyonu işlemleri bununla kıyaslandığında çok küçük kalıyor."

Chicago Avukatı David Schippers'a göre Birleşik Devletler'deki tek düzgün şüpheli işlem araştırması ve belirlemesi Chicago'da, terörist örgüt Hamas'a para verilmeye çalışılan paranın, bir FBI ajanının dosyaladığı bir dava ile durdurulduğu yerde yapıldı.

Ekim 2001'deki bir röportajda, Schippers, "Bu ajan Chicago'da, paranın gittiği yönü, kimin tarafından alındığını, nasıl Orta Doğu'dan Chicago'ya geldiğini ve nasıl üzerinin örtüldüğünü, faillerinin nasıl gizlendiğini, paranın nasıl geri transfer edildiğini ve buraya gelene kadar nerede tutulduğunu açıklayan bir yeminli ifade verdi. Ve bu ifade yaklaşık otuz sayfa tuttu. Bu ajan Washington'da dünyada cehenneme gitmiş gibi oldu, bir kaplan gibi dövüşmek zorunda kaldı -kendi bürosundakiler ve Adalet Departmanı'ndakiler de ona karşıydılar- ve hâlâ öyleler."

9/11 saldırıları hakkında ön bilgiye sahip olunduğunu gösteren şüpheli hisse senedi işlemleri yalnızca yüksek mevkideki insanların

Eylül 2001'de neyin yaklaşmakta olduğunu bildikleri yönünde bir kanıt sağladı.

Hükümet ajanslarına gelen uyarılardan bahseden eski Dış İşleri Bakanlığı Terörizm Uzmanı Jerry Bremer, "Tüm bunları tahmin ettik. Stratejik uyarılar aldık. Bu, analistlerin gözden kaçırdığı bir şey değil" dedi.[5]

İnternetteki ve yabancı basındaki bilgi yağmuruna rağmen, kitle iletişim kurumları 2002 yılı ortalarına, CIA ve FBI ajanlarından ve Kongre üyelerinden gelen şikayetler görmezden gelinemeyecek hâle gelene kadar cevap veremediler. O zaman bile kaçırılan ipuçları konusunun etrafında dönüp durdular.

"Bush saldırılar hakkında bilgisi olmadığında ısrar ettiği için, 2002'deki açıklamalar, skandaldan mahrum kalmış bir başkentte yaşanan medya bozgununu ateşledi. Ulusun popüler savaş başkanının 11 Eylül'den bir ay önce uyarılmış olabileceği gerçeği -Bushların bundan kimsye bahsetmemiş olduğu yönündeki varsayımlar- ilk kez teröre karşı açılan savaşa karşı ciddi bir güvenlik boşluğu açtı." şeklinde yazdı Newsweek yazarları Michael Hirsch ve Michael Isikoff.

DİPNOTLAR

1 Christopher Bollyn, "Revealing 9/11 Stock Trades Could Expose the Terrorist Masterminds", American Free Press, 13 Mayıs 2002.

2 Kellia Ramares and Bonnie Faulkner, "The CIA'S Wall Street Connections", Onine Journal, 12 Ekim 2001.

3 Marcy Gordon, "SEC Investigating Trading in Shares of 38 Companies: Asks Brokerages to Review Records", Associated Press, 2 Ekim 2001.

4 http://www.cia.gov/cia/information/krongard.htm.

5 Elizabeth Neuffer, "Officials Aware in 1998 of Training", Boston Globe, 15 Eylül 2001.

18. İsrailliler Biliyor muydu?

11 Eylül saldırılarından bu yana çeşitli medya mensupları terörizmden en çok kâr edenlerin Bush yönetimi ve İsrail olduğunu yazıyorlar. İsrail Filistinlilere karşı kullandığı askeri güç için provokasyon yaparken Bush da ekonomideki kötüye gidiş haberlerinden ve kendi azalan popülaritesinden sıyrılmış oldu.

İsrailli birinin önceden saldırılardan haberdar olduğuna dair işaretler bugün görülebiliyor. 11 Eylül'de ölen İsrail vatandaşlarının sayısı hakkında sorular da gündemi meşgul ediyor.

Önemli bir Alman gazetesi olan Frankfurter Allegemeine Zeitung, 19 Eylül 2001'de Alman istihbarat kaynaklarının Amerikalıların ve İsraillilerin Echelon sistemiyle saldırlardan önceden haberdar olduklarını belirtti. Makale, kaçırılan uçakların Batı'ya karşı birer silah olarak kullanılacağının en az üç ay önce öğrenildiğini belirtti.[1]

New York'taki acil mesaj şirketi Odigo ile ilgili bir teori de anlatıldı.[2] Odigo yetkilileri saldırılardan hemen sonra İsrail'de çalışan iki görevlilerinin uçaklar DTM'ne çarpmadan iki saat önce bu konuda uyarı metinleri elde ettiklerini bildirdi.

Odigo'nun Satış ve Pazarlama Başkan Yardımcısı Alex Diamandis şirketin İsrail'deki araştırma ve geliştirme departmanı çalışanlarının kimliği belirsiz bir Odigo kullanıcısından bu mesajları elde ettiğini söyledi. Bu mesajlar hemen hükümete gönderilmiş ve FBI'ın konuyla ilgileneceği söylenmişti.

Odigo'nun CEO'su Micha Macover şirketin kayıtlı kullanıcılarının özel dosyalarını koruduğunu, bu olayda ise FBI'ya mesajları gönderenin internet adresini verdiklerini, böylece büronun internet servis sağlayıcısından mesajların kaynağını bulabileceğini söyledi. Fakat FBI'dan hiç haber çıkmamıştı.

Diamandis, Odigo'nun kullanıcılarına, ortak konularla ilgilenenlerin birbirleriyle bağlantı kurabilmeleri için bir "kişi bulucu" sistemi sağladığını belirtti. Buna göre diğer Odigo kullanıcılarının da mesajı almış olması muhtemeldi fakat şirkete diğer üyelerden bu konuyla alakalı hiçbir haber gelmemişti.

İsrail'le yakın bağlantıları olduğu bilinen bir şirketle ilgili haberler de vardı. American Free Press Zim American İsraeli Shipping Co. adlı şirketin DTM'nde kiraladığı iki katı Eylül 2001'de boşaltması üzerine kira sözleşmesi iptal edilmişti. Şirketin sahibi dünyanın en büyük nakliye firmalarından biri olan Zim Israel Navigation Co. idi. Onun sahibi de İsrail Devleti ve İsrail Corp. idi.

Zim'in bu geri çekilişi ile ilgili soruşturma araştırmacıları DTM işletmecisi Silverstein Properties'e götürüyordu. Silverstein Properties kendisine sorulan soruları halkla ilişkileriyle ilgilenen Howard Rubinstein'e yönlendirmişti ki Rubinstein aynı zamanda İsrail'in de temsilcisiydi.

Rubenstein'in sözcüsü kira meselesiyle ilgili bir bilgileri olmadığını söyledi.

12 Eylül 2002'de Jerusalem Post gazetesi "DTM ve Pentagon civarında binlerce İsrailli öldü" şeklinde bir başlık attı.[3] Haber, Ku-

düs'teki dışişleri bakanının 4000 İsraillinin saldırılar esnasında DTM ve Pentagon çevresinde olduğunun tespit edildiğini söylediğini belirtti. Bu listeye arkadaşları ve ailesiyle henüz bağlantı kurmamış insanların isimleri de eklenmişti.

Bu 4000 kişiden ne Amerikan ne de Arap basını bahsetmemişti. Bir hafta sonra bir Beyrut TV kanalı DTM'nde çalışan 4000 İsraillinin saldırı günü işyerlerinde olmadığını, bunun saldırının önceden bilinmesiyle ilgili olabileceğini bildirdi. Bu bilgi internete de yayıldı fakat hemen arkasından yalan haber olduğu duyuruldu.

19 Eylül'de Washington Post DTM'nde çalışan 113 İsraillinin kayıp olduğu haberini yayınlarken, bir sonraki gün Başkan Bush 130'dan fazla İsraillinin kurban olduğunu bildirdi.

Sonunda 22 Eylül'de New York Times ilginç bir şekilde saldırıda yalnızca bir İsraillinin öldüğünü yazdı. "Toplamda üç İsrailli ölmüştü, bunların ikisi kaçırılan uçaklarda bulunurken, bir tanesi de DTM'ni iş için ziyarete gelmişti. Üçü de kimlikleri tanımlandıktan sonra gömüldüler.

Fakat Birleşik Devletler'in İsrail gibi sadık bir dostu müttefikine zarar verir miydi?

Saldırıların olduğu gün beş İsraillinin çalıştıkları binanın çatısından kulelerin çöküşünü kameraya alırken dans edip şarkılar söyledikleri için tutuklandıklarını unutmamalıyız. Oded Ellner, Ömer Marmari, Yaron Shmuel, Siven ve Paul Kurzberg adlı bu beş kişi komşuları tarafından saldırıları kaydedip dans ederken görülmüş ve trajediyi destekledikleri düşünülmüştü. [4] Polis daha sonra bu kişilerin şirketin ismi olan Urban Moving yazısını taşıyan minibüslerini durdurduğunda içeride 4. 000 dolar nakit ve bir kutu açacağı bulmuştu. Bir araştırmacı Bergen Record'a 12 Eylül günü "Arabada belirli yerleri işaretlenmiş şehir haritaları vardı. Bu işe karışmış gibiydiler. Neler olacağını önceden biliyor gibiydiler" dedi. ABC Haber

bir İsraillinin "Bizim amacımız sadece olayı kaydetmekti" dediğini bildirdi.

Bu beş kişiden ikisinin ismi CIA-FBI yabancı istihbarat ajanları veri tabanında bulununca FBI yabancı istihbaratlararası bir araştırma başlattı.[5] Bu araştırma büronun yüksek seviyelerinde sessizce yürütülecekti. Adamlardan birinin avukatı olan Steven Gordon "FBI'dan istihbaratlarası çalışan memurların olaya karıştıklarını" doğruladı.

New Jersey'de Weehawken adlı bir şirketin sahibi olan Dominick Suter FBI ajanları tarafından sorgulandı. Ajanlar Suter'den belgelerini ve bilgisayar disklerini almış ve Suter'i serbest bırakmışlardı. Birkaç gün sonra Suter ABD'yi terk ederek İsrail'e gitti.

Kasım sonlarında beş kişi sessizce tahliye edilerek İsrail'e gönderildiler. Ülkelerine döndükten sonra Amerikalıların kendilerine türlü işkenceler yaptıklarını söylediler.

İsrail Dış İşleri Bakanlığı sözcülerinden Irit Stoffer bu kişilerin ajan olduğunu inkar etti ve yalnızca aksattıkları vize işlemleri için göz altında tutulduklarını söyledi.

Boston'daki Politik Araştırmalar Merkezi analistlerinden Chip Berlet, "Müttefikler arasında şöyle bir anlaşma var; ajanlarından birisi yakalanırsa ve çok fazla zarar vermemişse ülkesine geri yollanır ve problemin vize işlemleri olduğuna dair bir resmi açıklama yapılır. Bu hep böyledir" dedi.

Gerçekten fazla zarar verilmemiş miydi? Bu olay saldırılarla alakalı gerçekten ilginç hikayelerden birisi. Fakat buraya kadar olanlar yalnızca buzdağının suyun üzerinde görünen parçası. Asıl hikaye 2002 yılının başında Drug Enforcement Agency (Uyuşturucuyla Mücadele Ajansı) (DEA)'nın gizli bir raporu Avrupa medyasına sızdığında başladı. Rapor Ekstazi ilacının dağıtımının çoğunun "Batı Avrupa, Rusya ve İsrail'deki organize şebekeler" tarafından gerçek-

leştirildiğini bildiriyordu. Rapora göre Ekstazi ile ilgili yapılan bir DEA araştırması bazı İsrail vatandaşlarının ABD'de bu işi yaptığını ortaya çıkardı.

"Rapor bu gizli şebekenin çeşitli istihbarat ajanlarıyla ilişkisi olduğunu gösteriyor. Bu, uzun dönemli bir proje" dedi Intelligence Online'nın editörü Guilliaume Dasquie.[6] Fransız websitesi eğer ABD ve İsrailli yetkililer bu olayın varlığını inkar ederse raporu internette yayınlayacağına dair tehditlerde bulundu. Rapor Florida, Teksas ve Kaliforniya'da faaliyet gösteren casusluk faaliyetlerini ve sanat eğitimi alan öğrenciler gibi görünen casuslardan bahsediyordu.

2002'nin başlarında Fox haber muhabiri Carl Cameron, ABD'nin yabancı askeri ve istihbarat organizasyonlarıyla bağlantıları olan yüzden fazla İsrailliyi tuttuğu hakkında bir hikaye yayınladı. Bir büro sözcüsü bu konuda konuşmadı fakat olayı inkar da etmedi. Bunun yerine muhabirleri FBI'ın Ulusal Güvenlik Bölümü'ne yönlendirdi.

Cameron bu konuda bilgi edinmesinin engellendiğini de söyledi. "Bu çok büyük bir haber. Açıkça belli ki bu konuda toplanacak çok malzeme var" dedi. Cameron'a göre soruşturmacıların kendisiyle paylaştıkları en büyük sorun bu İsraillilerin nasıl bilinmediğiydi.

2002'nin yazında tutulan İsraillilerin sayısı iki yüze çıkmasına rağmen olay hâlâ Amerikan basınına yansıtılmıyordu. Eğer Irak'la bir casusluk bağlantısı olduğu ortaya çıksa gazete manşetlerinin ve TV haber başlıklarının nasıl olacağını bir düşünsenize.

Belirtildiğine göre bu İsraillilerin çoğunun 9/11 teröristleriyle yakınlıkları vardı, bu da İsrail'in resmi olarak açıklanandan çok daha fazla ön bilgiye sahip olduğunu gösteriyor. Sınırdışı edilen 120 İsraillinin üçte birinden fazlası Florida'da yaşıyordu ki burası aynı zamanda 19 teröristten 10'unun da yuvasıydı. En az beş tanesi Hollywood'da, Muhammed Atta ve diğer üç teröristin evine yakın

yerlerde yaşıyorlardı. İkisi de yine teröristlerin de kaldığı Delray Beach'de kalıyordu. Le Monde İsraillilerden altısının eski İsrail konsolos yardımcısına ait cep telefonu hatları kullandıklarını yazdı.

Dahası, bu "sanat öğrencisi skandalına" karışan kişilerin çoğu ABD askeri üslerinin ve hükümet yetkililerin oturduğu yerlerin çevrelerinde gezinip, fotoğraflar çekerken görülmüşlerdi.

2001 yılının Mart ayında National Counterintelligence Center (NCIC, Ulusal İstihbaratlararası Merkez), "geçen altı haftada federal büro çalışanlarının kendilerini sanat eserleri satan öğrenciler olarak tanıtan şüpheli kişilerin varlığına dair raporlar teslim ettiklerini" bildirdi.

Paul Rodriguez Inside Dergisi'nde "Federal hukuk uygulamalarının yanında DEA birimilerinde de çeşitli askeri üslere öğrenciler tarafından izinsiz giriş yapıldığına dair haberler vardı" dedi. Askeri sahaların ve petrol depoları gibi sivil endüstri komplekslerinin izinsiz fotoğraflarının çekildiği DEA'ya bildirilmişti.

Bu genç insanlarının çoğunun İsrail askeri ve istihbarat organizasyonlarla ilişkileri olduğu biliniyordu. Hatta bazıları İsrail ordusunda elektronik sinyal durdurma birimlerinde çalışmışlardı.

Çoğu İsrail Bezalel Akademisi veya Jerussalem Üniversitesi'nde öğrenci olduğu iddia ediyordu. Fakat Jerusalem diye bir üniversite yok ve Bezalel Akademisi'nin veri tabanında bu kişilerin isimlerine rastlanamadı.

Prestijli bir Fransız gazetesi olan Le Monde'a göre öğrencilerin sanat eserleri satması hadisesi yalnızca İsrail kökenli casusluk ağının Amerikan hükümetine haber vermeden El Kaide'ye Amerika'da saldırmak için yaptığı çalışmalar için bir örtüydü. Gazete bunun Amerika'da 1984'ten beri yapılan en büyük casusluk faaliyeti olduğunu yazdı. [7]

Alman gazetesi Die Zeit 2002'nin sonlarında CIA'in Amerika'da Mossad tarafından gerçekleştirilen fakat bilgi eksiklikleri olan tüm

terörist faaliyetlerin bir raporunu elde ettiğini yazdı.[8] BBC habere göre, gazete Amerika'da Mossad için faaliyet gösteren ve sanat öğrencisi olarak bilinen 120 adet İsrailliden oluşan bir casusluk zincirini ortaya çıkarmıştı. Zincire aralarında uçak kaçıran ekibin lideri Muhammed Atta bulunan dört kişi de dahildi. Fakat İsrailli ajanlar Amerikan ortakları tarafından yarı yolda bırakılmış ve sınırdışı edilmişlerdi. ABD otoriteleri bu kişilerin vize geçerlilik tarihleri dolan öğrenciler olduğunu açıkladılar.

Gazete eğer CIA yetkilileri saldırıların kilit isimlerinden Remzi bin el Şibh'in de Malezya'da yapılan El Kaide üyeleri toplantısına katıldığını Alman otoritelerine bildirseydi Almanların bu kişinin Almanya'ya girişini engelleyerek örgütün 9/11'i planlayan Hamburg şubesiyle bağlantı kurmasını engelleyebilirdi şeklinde bir ifadeye yer verdi.

ABD'de faaliyet gösteren bu casus zincirle ilgili bir gerçek vardı ki o da, FBI'ın bu zincirle bağlantılı olarak görüştüğü iki kişinin ABD'deki tüm resmi kayıt dinleme işlerini gerçekleştiren İsrailli yüksek teknoloji şirketlerinin çalışanları olmalarıydı. Bu kayıtlar Communications for Law Enforcement Act (CALEA) tarafından otorize ediliyordu. Aslında gizli kayıt dinleme terimi bugün yanlış kullanılmaktadır çünkü bugünkü iletişim sistemlerine fiziksel kayıtlar yerine elektronik sinyallerle de girilmektedir.

Bu kayıt işlerini gerçekleştiren iki şirket Amdocs Ltd. ve Comverse Infosys'dir. Fox Haber bu iki şirketin de İsrailli telekomünikasyon şirketleri olduğunu bildirmiştir. Amdocs ABD'de yapılan her türlü cep telefonu kayıtlarını oluşturur. Comverse ise ABD'li yatırımcıların ABD telefon sistemlerinin verilerini kayıt etmelerini ve saklamalarını sağlayacak bilgisayar programları ve yazılım sunar.

NewsMax.com muhabiri Charles R. Smith'e göre, "Bu casus zinciri, suçlulara ABD istihbaratı ve kanun uygulamalarına karşı

kullanacakları tersine çevirilmiş kayıtlar sağlıyordu. Casusların yasadışı bir şekilde elde ettikleri bilgiler birçok muhbirin ölümüne ve uyuşturucu ve suç örgütlerine yapılacak baskınların bozulmasına neden oldu."

Amdocs ve Comverse yetkilileri İsrail casus zinciriyle alakalı tüm bilgileri inkar ettiler. Comverse Sözcüsü Paul Baker, "Bu şirketlerle diğer yan kuruluşların operasyonları diğer Comverse şirketlerinden tamamen ayrı tutulmuştur ve herhangi bir dış etkiden izole edilmiştir" dedi.

Casusluk ve 11 Eylül öncesi bilgi edinme ile ilgili tüm iddialara verilen resmi cevaplar şiddetle bu iddiaları reddetme yönündeydi. Jewish World Review adlı gazetedeki bir makalesinde Daniel Pipes casusluk iddialarını bir komplo teorisi olarak tanımlayaak iddiaların gerçeklere değil kaynaksız suçlamalara ve söylentilere dayandığını yazdı. Middle East Forum'un direktörü ve "Conspiracy: How the Paranoid Style Flourishes and Where It Comes From" adlı kitabın yazarı olan Pipes, komplo teorisi olarak adlandırdığı olayla ilgili çelişkili cümleler kuruyor. Washington DC'deki bir Siyonist toplantıda İsrail'de barışı tesis etmenin tek yolunun İsraillilerin Filistinliler üzerinde zafer kazanması olduğunu söylemişti.

Insight Dergisi muhabiri Paul Rodriguez bir adalet departmanı yetkilisinin kendisine, "Burada kötü bir şey olduğunu seziyoruz fakat henüz tam olarak ne olduğunu bulamadık" dediğini iletti. Başka bir resmi yetkili de, "Yukarıdakiler bununla uğraşmak istemiyorlar, FBI da istemiyor çünkü konu İsrail'le ilgili" dedi. Fox Haber, DEA, INS ve FBI'daki araştırmacıların hepsinin İsrail'in Comverse aracılığıyla casusluk faaliyetlerini yürüttüğünü söylemek kariyerimiz açısından intihar olur dediklerini bildirdi.

Eleştirmenler bu ses kaydetme sistemine karşı olduklarını bildirdiler. "Baştan beri sol ve sağ politik kanat Kongre'yi ve FBI'ı CA-

LEA'yı kullanmamaları konusunda uyarıyorlardı, çünkü sistem bir anne-oğul arasındaki konuşmayı bile kaydederek özel iletişimlerin güvenliğini tehlikeye atacaktı" diye konuştu Free Congress Foundation (Özgür Kongre Kuruluşu) teknoloji politikasının başkan yardımcılığını yapan Lisa Dean. Aynı kurumdan Brad Jansen "CALEA gözetleme sistemi gerçek kanun yaptırımlarının basit bir kopyasıdır. Kayıt dinleme güvenliğe yardımcı olmaz. Biz bunu sağlamak yerine ulusal güvenliğimizi tehlikeye atmayı seçtik. Kanun yaptırımının bugünkü mantalitesi ABD'yi 9/11'den koruyamayan bir mantalitedir. CALEA'nın kayıtları bizi gelecekteki saldırılardan da korumayacaktır. Sistem kaliteli istihbarat sağlamıyor. Gerçekte daha az güvenliğe ve daha fazla suça yol açıyor" dedi.

Bugün mevcut olan jeopolitik tabloyu gözlemleyenler, özellikle daimi başkan adayı Lyndon LaRouche 9/11 saldırılarının İsrail'i daha fazla güçlendirmek için ortaya çıkarılan bir bahane olduğuna inanıyor. Bu durum, 1996 yılındaki Clinton yönetimini etkileyen bir İsrail danışma kurulunun oluşturduğu belgede de görülebilir.

O zamanki danışma grubunun lideri Richard Perle idi. 2002'de Perle Bush'un Defense Policy Board'unun (Savunma Politikası Kurulu) başkanıydı ve Savunma Bakanı Paul Wolfowitz'e rapor veriyordu. Perle Dış İlişkiler Konseyi'nin kıdemli üyelerindendi ve "yeni muhafazakar" (neo-conservative) dış politikanın savunucularındandı.

Perle'nin 1996'daki dökümanının adı, "A clean Break: A New Strategy for Securing the Realm" idi. Bu rapor merkezi Washington'da olan Institute for Advanced Strategic and Political Studies (I-ASPS, İleri Staratejik ve Politik Çalışmalar) adlı Kudüs menşeli bir kurum için hazırlanmıştı. Bu kurum politik araştırmalar yapıyor ve üniversite mezunu İsraillileri ekonomik ve stratejik alanlarda eğiterek İsrail Parlementosu'nda ve ABD Kongresi'nde araştırma asistanları olmaları için yetiştiriyordu.

İkisi CFR'nin de üyeleri olan danışmanları tarafından hazırlanan "Clean Break" 1996'da İsrail'in geçmişteki politikalarını kullanarak temiz bir çıkış yapabileceğini belirtiyordu ve "Bunun için bir sebep hazırlayacak bir strateji" geliştirmişlerdi. Rapor İsraillileri en tehlikeli tehditlerini gerçekleştirebilmek için Türkiye ve Ürdün ile birlikte çalışmakla suçluyordu. Bu, "Kapsamlı barış" sloganından güçler dengesine dayanan geleneksel stratejiye geçişi sembolize ediyordu. Bu da İsrail'in Türkiye ve İran ile birlikte çalışarak Suriye'yi güçsüzleştirerek ve onu kendine dahil ederek stratejik çevresini güçlendirmesi anlamına geliyor. Bu çaba Suriye'nin bölgesel hedeflerini baltalamak adına Saddam Hüseyin'i Irak'tan çıkarmayı içerebilirdi.

Perle'nin raporu İsrail'in amacına ulaşmak için Filistinlilerle olan ilşkisinin doğasını değiştirmesini ve Arafat'ın Filistin toplumu üzerindeki etkisine bir alternatif bulmak amacıyla bazı savunmalarından vazgeçmesinin muhtemel olduğunu da bildiriyordu.

"Başkan George W. Bush'un Irak'a savaş açmasını sağlamak 1996'dan beri ABD hükümeti içindeki İsrail ajanlarının gerçekleştirmeye çalıştığı bir devlet politikasıdır" dedi LaRouche bir seçim kampanyası esnasında. "ABD içindeki bu İsrail casus şebekesi Başkan Bush 11 Eylül olayları ile köşeye sıkışıncaya kadar bu emellerine ulaşamadılar. 19 Şubat 1998'de Richard Perle ve eski kongreci Staphen Solarz Bağdat'taki rejimin değişmesiyle ilgili "Başkana Açık Mektup" yayınladılar. Orijinal Perle-Solarz mektubunu imzalayanlar arasında mevcut Bush yönetiminden isimler de vardı. Örneğin; Elliot Abrams (Ulusal Güvenlik Konseyi), Richard Armitage (Hükümet Görevlisi), John Bolton (Hükümet Görevlisi), Doug Feith (Savunma Bakanlığı), Fred Ilke (Savunma Politikası Kurulu), Zalmay Khalizad (Beyaz Saray), Peter Rodman (Savunma Bakanlığı), Donald Rumsfeld (Savunma Bakanı), Paul Wolfowitz (Savunma Bakanlığı), David Wurmser (Devlet Bakanı), Dov Zakheim (Savunma Bakanlığı)."

2003 yılının Mart ayında Irak'ın işgaline başlandıktan kısa bir süre sonra Perle, Bush yönetiminin Savunma Politikası Kurulu başkanlığından istifa etti. The New Yorker Magazine araştırmacı yazarı Seymour Hersh Perle'nin Fransa'da Suudi bir silah kaçakçısıyla kuruluşuna yardım ettiği bir firma olan Trireme Partners ile alışveriş yapmasını rica etmek için buluştuğunu yazdı. Perle Hersh'i dava etmekle tehdit etti ve istifa etmeden önce onun hakkında, "Amerikan gazeteciliği için bir terörist kadar zararlı" yorumunu yaptı.

LaRouche Başkan Bush'un kendi ulusal güvenlik biriminin içinde çalışan insanlar tarafından İsrail merkezli bir dış politika izlenmeye zorlandığını söyledi. Bu bir skandaldı. En azından LaRouche'nin görüşü böyleydi. Yukarıda listesi verilen on bir kişiden yedi tanesinin Dış Politika Konseyi'nin üyeleri olduğu düşünülürse bu planın o organizasyonun bir politikası olduğu akla gelebilir.

Fakat bu resmi tamamlayacak başka kaynaklar da var. Afganistan'da Sovyetler'e karşı çarpıştığı yıllarda CIA ile yakın ilişkiler kuran Pakistan istihbarat servisinin eski direktörü General Hameed Gul UPI haber servisi ile yaptığı bir röportajda kendisinin İsrail'in Mossad örgütünün ABD'de çalışan üyelerinin desteği ile 9/11'i düzenlediğine inandığını söyledi.

Açıkça İsrail karşıtı olan Gul da aslında köstebek pozisyonundaydı. 9/11 sabahı güvenlik güçlerinin nasıl tepki vermedikleri akla getirildiğinde söyledikleri mantıklı gelebilir. "Bu kesinlikle içeriden çevirilen bir işti" dedi Gul. "Bush korkmuştu. Onu hemen bir nükleer sığınağa götürdüler, bunun nükleer bir saldırı olduğunu sanmıştı." İsrail'in nükleer kapasitesine işaret eden Gul "Bunu yapan kim olabilirdi?" diye sordu. Ve açıklamaya devam etti. Söylediklerine göre İsrail Başkan Bush'tan ve babasından nefret ediyordu çünkü bu kişiler körfezdeki petrolle fazlaca ilgileniyorlardı. Arap kanallarından Bush'un cebine akan paralar İsraillileri kızdırıyordu.

"Bush'un gözden kaçırdığı bir şey vardı; CIA'in Sovyetleri Afganistan'dan çıkarmasıyla İslami fundamentalizm görebileceği en büyük desteği görmüştü zaten. 2001 yazı boyunca Amerika'nın sahip olduğu paranın azaldığını ve Pentagon'un 21. Yüzyıl'ın gereklerini karşılayacak fona sahip olmadığını dinledik. Ve şimdi, birdenbire Pentagon herhangi bir Demokratik Parti muhalefeti ile karşılaşmadan istediği herşeyi karşılayabiliyor. Ne kadar uygun. Amerika'nın sivil özgürlüklerinin bugün yalnızca uluslararası kapitalizmin egemenliğinin dünyaya yayılmasını korumak için mevcut olduğu bile söylenebilir. Globalizm karşıtı protestoları bastırmak için yeni bir mazeret var artık. İsrailliler Amerika'ya önümüzdeki 25 yıl içinde kritik öneme sahip olacak bir alana Hazar Havzası'na yayılması için gerekli mazereti sundular" dedi Gul. Onun bu tür açıklamaları uydurduğu düşünülmesin diye iki eski Alman istihbarat şefi benzer düşüncelerini dile getirdiler; Alman İstihbarat Dairesi Eski Başkanı Eckhardt Werthebach ve Alman gizli servisiyle ilgili olarak toplanan komisyonda yer almış olan, Almanya'nın Eski Savunma Bakanı Andreas von Buelow. İkisi de 11 Eylül'ün her yönden devlet destekli bir operasyon olduğunun bariz olduğunu belirttiler.[9] ABD Başsavcısı Ashcroft'un 9/11'den kısa bir süre sonra Almanya'da konuşlanan olayla ilgili üç teröristin yakalandığını kamuoyuna duyurduğunu hatırlayalım.

Werthebach 9/11 gibi sofistike bir operasyonun bir devletin istihbarat servisinin desteği olmadan gerçekleşemeyeceğini söyledi. Von Buelow 9/11'i planlayanların kiralık silahlara ve paralı askerlere ihtiyaç duyacaklarını, bu durumu daha önce Mossad'ın paralı bir askeri olan Filistinli terörist Ebu Nidal'ın durumunda gördüğümüzü belirtti. Nidal ve diğer Arap paralı askerler bu operasyonun çalışan kısımlarıydı, Von Buelow onları suçu gerçekleştirdikten sonra arkalarında bir sürü iz bırkarak kaçışan saldırganlara benzetti. Kendi isimlerine çıkarılmış kredi kartlarıyla ödemeler yapmış, uçuş asistanlarına kendi isimlerini söylemiş, kiraladıkları arabalarda Arapça

jumbo jet kullanma kılavuzları bırakmışlardı. Tüm delilleri yanlış yerlerde bırakmışlardı. Bunlar tıpkı saklambaç oynayan çocukların bulunmak için arkalarında bıraktıkları işaretlere benziyorlardı.

Von Buelow böyle bir operasyonun olayların medyada nasıl yer alacağını görebilen bir göz tarafından planlandığını söyledi, "Gazeteciler en basit bazı soruları sormadılar bile. Farklılık yaratanlar çılgın olarak damgalanırlar." İsrail'in en muhtemel sponsor olabileceğini söyleyen Von Buelow saldırıların kamuoyunu Araplara karşı çevirmek için yapıldığını düşündüğünü söyledi.

Saldırılardan bir gün önce Washington Times ABD İleri Askeri Araştırmalar Okulu'nun (SAMS) üyeleriyle ilgili bir haber yayınladı. İsrail'in kapasitesinden bahseden haber, "SAMS yetkilileri İsrail istihbarat teşkilatı MOSSAD için, 'köksüz kurnaz ve sinsiler. ABD hedeflerini vurup bunu bir Filistin/Arap saldırısı olarak gösterebilecek kapasiteye sahip' dediler" şeklinde yazdı.

Bu dikkat çekici ifadeleri aklımızda tutarken uluslararası ilişkilerde hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını da hatırlamakta fayda vardır. Pakistan hükümetinin 9/11 ile bağlantıları olduğuna dair kanıtlar da mevcuttur. Bununla ilgili haber ilk olarak "War and Globalization: The Truth Behind 9/11"in yazarı, Ottowa Universitesi ekonomi profesörü ve Küreselleşme Merkezi Direktörü Michel Chossudovsky tarafından yapılmıştır. Bu merkezin internet sitesi globalresearch. Ca, 9/11 araştırmacılarına önemli kaynaklar sunmaktadır.[10]

Chossudovsky tarafından yapılan bir TV haberinde FBI'ın 2001 Eylül'ünün sonlarında 9/11 olaylarının lideri Muhammed Atta'nın kimliği belirsiz Pakistanlılar'dan finansal destek aldığına dair röportajı ekrana getirildi. FBI, Pakistan'daki bankalardan Florida'daki iki bankava Muhammed Atta adına yapılan 100.000 dolarlık transferlerin izını bulduğunu söylüyordu.

Kısa bir süre sonra Chossudovsky'e göre FBI'ın bu bulguları

Agence France Presse (fp) ve Times of India tarafından teyid edilmiş ve bu konuyla alakalı olarak Hindistan tarafından Washington'a gönderilen resmi raporlara işaret edilmişti. Bu iki rapora göre 9/11 saldırılarını finanse etmek için kullanılan para Muhammed Atta'ya Pakistan'dan Ahmed Ömer Şeyh tarafından ISI Şefi General Mahmud'un ısrarı üzerine gönderilmişti.

Chossudovsky bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de General Mahmud Ahmed'in saldırılar esnasında Amerika'da olduğunu ortaya çıkardı. ISI şefi 4 Eylül'de her zamanki gibi ABD'li ortaklarıyla buluşmak için Amerika'ya gelmişti. Bu buluşmalar Pentagon'da ve National Security Council'de olacaktı, üstelik görüşecekleri arasında CIA Direktörü George Tenet de vardı. 11 Eylül sabahında da Pakistan'ın casus şefi Capitol Hill'de Senatör Bob Graham ve Temsilci Porter Goss ile birlikte yemekteydi.

9/11 olaylarının arkasında yabancı bir devletin varlığı konusu hakkında -bu Suudiler, Mossad veya ISI olabilir- olayların hem iç hem dış grupların bir araya gelmeleriyle hazırlandığı gibi bir sonuca varılabilir. Global eksende daha net bir resme sahip olabilmek için daha fazla araştırma yapılması gerekmektedir.

DİPNOTLAR

1 Ned Stafford, "Newspaper: Echelon Gave Authorities Warning of Attacks", The Washington Post, 13 Eylül 2001.

2 Editors, "Instant Messages to Israel Warned of WTC Attack", The Washington Post, 28 Eylül 2001.

3 Editors, "Thousands of Israelis Missing Near WTC, Pentagon", Jerusalem Post, 12 Eylül 2001.

4 Editors,"The White Van: Were Israelis Detained on Sept. 11 Spies?", ABC News, 21 Haziran 2002.

5 Paulo Lima, "Five Man Detained as Suspected Conspirators", The Bergen Record, 12 Eylül 2001.

6 Christopher Bollyn, "120 Spies Reported", American Free Press, 25 Mart 2002.

7 John F. Sugg, "Israeli Spies Exposed", Weekly Planet, 2 Nisan 2002.

8 Rob Broomby, "Report Details US 'Intelligence Failures'", BBC News, 2 Ekim 2002.

9 Christopher Bollyn, "European Spooks Say Mideast Terrorists Needed State Support", American Free Press, 21 Aralık 2001.

10 www.glabalresearch.ca/articles/CH0111A.

19. Uçaklar Uzaktan Kontrol Edilmiş Olabilir mi?

7 Ekim 2001'de ilk Amerikan misilli füzeleri Afganistan'ı vurdu. Global Hawk yüksek irtifalı bir hava aracıdır (UAV); başka bir deyişle pilotsuz ve silahsız olarak havalanıp askeri görevleri yerine getiren ve uzaktan kumanda ile idare edilen bir araçtır. Kanat ölçüsü bakımından bir Boeing 737'ye denk olan jet 65.000 feet yükseklikte 14.000 km gidebilir.

"Afganistan'daki bombalamalar için en azından bir adet Global Hawk kullanıldığı kesindir" diye bildirdi Jane's Aerospace 8 Ekim tarihinde. Kullanılan Buck Rogers ekipmanı 1970'lerde geliştirildi ve 1980'lerde kullanılmaya başlandı.[1]

Avustralya Defence Science and Technology Organization (D-STO, Savunma Bilim ve Teknoloji Organizasyonu)'na göre, 23 Nisan 2001'de Global Hawk California Edwards Air Force Üssü'nden Günay Avustralya Edinburgh Air Force Üssü'ne uçtu ve burada yaklaşık iki ay deneme uçuşları yaptı. 7 Haziran 2001'de de ABD'ye döndü.

Avustralya'nın Savunma Bakanlığı sekreteri Dr. Brandon Nelson Global Hawk'ın 23 saat 20 dakikada Pasifik Okyanusu'nu geçen ilk insansız uçuş olarak havacılık tarihine geçtiğini söyledi. [2]

Avustralya'da geçirdiği altı hafta boyunca ABD Hava Kuvvetleri'nden ve Royal Australian Air Force'tan görevlilerle birlikte Global Hawk on bir görevi gerçekleştirdi. Bu, ABD'nin Global Hawk'ı başka bir ulusla paylaştığı ilk görevdi.

Defense Advanced Research Projects Agency (DARPA, Savunma İleri Araştırmalar Projeler Ajansı)'na göre yeni dizayn edilmiş bir Global Hawk modeli ilk kez 28 Şubat 1998'de Edwards AFB'den havalanmıştı. Savunma Bakanlığı'nın bir bildirisi bu konuda, "Kalkış ve iniş dahil tüm görev otomatik olarak uçak tarafından gerçekleştirildi" dedi. Uçağın yer kontrolörleri uçuşun hepsini görüntülemişlerdi.

Globak Hawk programı DARPA tarafından Defense Airborne Reconnaisance Office için yönetilmişti. Sözleşmeyi yapan ana kurum Teledyn Ryan Aeronautical'dı ve yan kuruluşlar da RAYTHEON Systems, Allison Engine Co., Boeing North American ve L3 Com idi.

Peki bu insansız uçuş sisteminin 11 Eylül'le ne alakası vardı?

Alman eski Savunma Bakanı Andreas von Buelow 13 Ocak 2002'de Tagesspiel Gazetesi ile yaptığı bir röportajda, "İngiliz bir uçak mühendisi ile ilgili söylentiler var. Buna göre uçakların kontrolünü dışarıdan birisi ele geçirmiş. Amerikalılar 1970'lerde bir program geliştirdiler, bunun sayesinde elektronik uçuş sistemi sayesinde kaçırılan uçakların kontrolü dışarıdan ele geçirilebiliyor. Ortaya atılan son teori 11 Eylül'de bu sistemin kullanıldığı yönünde" dedi. [3] Von Buelow bu teknolojiden daha önceden haberdar olmuş olabilir. Çünkü Almanya'nın ulusal havayolu şirketi olan Lufthansa'nın elektronik yolla uçak kaçırma yöntemlerini öğrenip bunu

Amerikan yapımı jetlerden alıp uyguladığını söyleyen çeşitli araştırmacılar mevcut.

Von Buelow'un bahsettiği uçak mühendisi Joe Viallis aynı zamanda bir gazeteci, yazar, özel araştırmacı ve Society of Licenced Aeronautical Engineers and Technologists'in eski bir üyesidir. Çeşitli web sitelerinde yayınlanan bir makaleye göre Vialls, "İki Amerikalı DARPA ile işbirliği yaparak kaçırılan Amerikan uçaklarının kontrolünü uzaktan ele geçirmek üzerine bir projede çalıştılar" şeklinde iddialarda bulunmuştu. Vialls'in "Evden Yönetim" dediği sistemde yer kontrolörleri kokpitteki dialogları dinleyebiliyor ve uzaktan kumanda ile uçağın bilgisayar uçuş sistemine girerek kontrolü eline alabiliyor.

"O noktadan sonra uçağı kaçıranların ya da uçuş personelinin ne istediği önemli değil, kaçırılan uçak bir model uçağı kontrol ediyormuşçasına bir kolaylıkla istenilen havaalanına indirilebilir. Mühendislerin yapımından hemen hemen otuz yıl sonra bu sistemin çok gizli bilgisayar kodlarının kırıldığından ve dört uçağın 11 Eylül'de New York ve Washinton'daki saldırılarda kullanıldığından haberleri yoktu" demişti Vialls.

Global Hawk ve uzaktan kumanda kapasitesiyle ilgili haberler yayıldığı zaman bile UAV teknolojisinin uçak kaçırmaları için kullanılabileceği spekülasyonları doğmuştu. Bir kez kaçırılma olayı olduğunda Global Hawk teknolojisi uygulamaya konulacak ve uçak güvenli bir alana indirilecekti.

Uzaktan kumanda edilen uçakların Amerikan hedeflerine çarptığı teorisi bazı olgular tarafından da desteklenmiştir. Bunlardan birisi 28 Eylül 2001 tarihinde Başkan Bush'un New York Times'a hava yolculuklarında yolcuları korumak için planlar yaptıklarını söylemesiydi. Kokpit kapılarının güçlendirilmesi gibi bildik önlemlerin yanında Bush "Muhtemelen gelecekte hava trafik kontrolörlerinin

yolunu şaşırmış uçakları uzaktan kumanda ederek indirecekleri yeni bir teknoloji"den bahsetti. Açıkça görünüyor ki Bush Global Hawk teknolojisinden haberdardı fakat ondan henüz mümkün olmayan bir teknoloji gibi bahsetmeyi seçti. Oysa aynı yılın önceki aylarında eski bir British Airways yöneticisi böyle bir teknolojinin kaçırılan uçaklar için kullanılabileceğini duyurmuştu bile.

2001 saldırılarından sonra birçok web sitesi Global Hawk'ın ilk operasyonel kullanımının 11 Eylül'de gerçekleştirilmiş olabileceğini duyurdu. Sonuçta tüm tecrübeli havacılar ve askeri personel gayet iyi bilir ki bir teknolojik ürün halka duyurulmuşsa bundan yıllar öncesinde gizlice kullanılmaya başlanmış demektir.

Havacılar hava kontrolörleri bunu kullanmaya başlamamış olsalar bile böyle bir teknolojinin Boeing 757 ve 767 gibi modern jetlerde kullanılmaya başlanmış olmasının muhtemel olduğu fikrindeler. Bu iki model de 11 Eylül'de kaçırılan uçakların modellerinin aynısıydı.

Bu iddia 9/11 saldırılarından kısa bir süre sonra iki Arizonalı teknoloji şirketinin -KinetX, Inc., of Tempe ve Cogitek Corp. of Chandler.- yayınladığı raporda teknik ve operasyonel analizlerle teyid edildi.

Bu firmalar Global Hawk'ın kendi uçak kaçırmaya karşı kullanılacak versiyonunu pazarlamaya çalışıyorlardı. "The National Flight Emergency Response System (NFERS) 9/11'in tekrar yaşanmasına engel olmak için geliştirildi" diyordu şirketlerin hazırladığı yayın. "Bu sistem yolcu ve kargo uçaklarının kaçırılarak terörist birer silah olarak kullanılmasını engelleyecek. NFERS acil durumlarda kokpit operasyonlarını güvenli hâle getirmek için **mevcut** teknolojiden faydalandık, gerekli teknolojinin artık mümkün olduğunu belirtmek isteriz."

İki Arizona şirketi on iki ay içinde prototip bir sisteme sahip

olacaklarını da bildirdiler. Eğer bağımsız şirketler bu kadar kısa bir sürede prototip temin edebileceklerse hükümetin bu sisteme çoktandır sahip olduğu açıkça anlaşılabilir.

Böyle bir sistemde bir bilgisayar komutu elektronik olarak bu sistemle donatılmış uçağın frekansını yakalıyor ve kontrolörlerin istediği şekilde yönlendiriyor. Bazı uzmanlar uçan elektronik kumanda merkezleri -Airborne Warning and Control System (AWACS)-de bir yer istasyonu gibi bu işlemi gerçekleştirebilir.

9/11'de uçakların elektronik yollarla ele geçirildiğine dair iddiaları destekleyen haberler CIA tarafından 2001 yılının sonlarında halka sunulan Usame bin Ladin'in teybidir. Bantta teröristlerin bazıları bir intihar eylemi gerçekleştireceklerinden habersizdirler. Bu durum, teröristlerin son gecelerini içki içerek hayat kadınlarıyla geçirdiklerine dair haberleri de açıklıyor.

Pentagon'a çarptığı bildirilen 77 numaralı uçak hakkında Washington Post "Havacılık kaynaklarından aldığımız bilgilere göre uçak olağandışı bir yetenekle kullanılıyordu, muhtemelen eğitimli bir pilot tarafından uçuruluyordu. Uçaktakiler uydu vericisini nasıl açıp kapayacağını bile biliyordu" diye yazdı.

Aynı haber, "Fakat uçak Beyaz Saray'a doğru bir intihar uçuşu yapacakken ancak bir avcı jeti pilotundan beklenecek ustalıkta manevralar yapıyordu. Pentagon'a batıdan yaklaşabilmek için 270 derecelik bir daire yaptı" diye devam ediyordu.

Bir internet kaynağı bunun uçağın elektronik olarak kullanıldığının kanıtı olduğunu, çünkü güvenlik programına sahip bir uçağın bu şekilde bir manevraya izin vermeyeceğini yazdı.

77 numaralı uçağın pilotu olduğundan şüphelenilen Hani Hanjour hakkında da bir haber de ele geçirdik. Hanjour'un 9/11'den yalnızca haftalar önce uçuş kursundaki testte çok başarısız olduğu, öyle ki kendisine bir varoş havaalanında yapacağı ufak bir kiralama

için bile izin verilmediği söyleniyordu. Başka bir makale de Hanjour'un Arizona, Scottsdale'de uçuş eğitimi aldığı, fakat hocaları çok yetersiz olduğunu düşündükleri için hocaları tarafından eğitilmeye devam etmediğini yazıyordu.

Muhammed Atta ve Merva el Şehhi'nin de kötü pilotlar oldukları söyleniyordu. Bir uçuş hocası iki adamın da kursun 1. seviyesini bile geçemediklerini söyledi. Yine şüpheliler arasında bulunan Navaf el Hazmi ve Halid al-Midhar da Sorbi's Flying Club'dan postalanmışlardı. "İngilizceleri berbattı, mekanik yetenekleri ise daha da kötüydü" dedi kursun uçuş hocası. "Bir arabayı bile kullanabildiklerinden şüpheliydim."[4]

Uçakları kaçırmak için Global Hawk ve NFERS teknolojisinin kullanılmış olması neden hava trafik kontrolörlerinin veya kokpit kayız cihazlarının kayıtlarının halka teşir edilmediğini açıklayabilir mi? Bazı araştırmalara göre bu kayıt cihazları boştu, içlerine hiçbir şey kaydedilmemişti.

Bazılarına göre, uçuş kontrol sisteminin elektronik yollarla ele geçirilmesi sistemlerin kayıt yapmasına engel olur. Bazılarına göre ise mürettebatın uçağı kontrol etmekte zorlandığının halka yayımasını engellemek için kayıtlara el koyuldu.

Müfettiş Vialls kokpit ses kayıt cihazlarının neden kaçırılmayla ilgili bir alarm göndermediğinin açıklaması olarak bu olayı gösteriyor. "Teknik olarak bir uydu alıcısı, otomatik olarak çalışan bir radyo vericisidir. Bu olayda dört uçak ve hava kontrolörleri arasında veri alışverişini sağlar. Gönderilen sinyaller her uçak için ayrı bir kimlik bildirimi yapar. Bu, doğru uçağa bağlanmaya çalışan "evden yöneticilerin" de işine yarar. Bir kez ulaşmak istediği uçağı belirlediğinde sistem uçağın uydu kanalındaki verilerini ele geçirir ve yönetimi yer kontrol merkezinin elinden alır. Bu, neden hiçbir pilotun merkeze "kaçırıldık" mesajı iletmediğini açıklar. Yaptığım bu açıkla-

ma uçakların elektronik yöntemlerle kaçırıldığının ilk önemli kanıtıdır" dedi.

Vialls, yolcuların cep telefonlarını kullanmalarıyla ilgili olarak da, "Herhangi bir telefon konuşmasına dair bir kanıt yok" dedi. "Yalnızca medyadan duyduklarımız var, yani kaçırıldıklarını söyleyerek yardım isteyen bir hostes ve bir rahibi arayarak karısına ve çocuklarına onları sevdiğini iletmesini söyleyen bir adamın hikayesi."

Vialls elektronik kaçırılmanın kabul edilmemesinin nedenlerinden birinin de uçuş kontrol sistemlerini değiştirmek için gereken milyarlarca dolar ve hava yollarının bu dolarlara sahip olmaması olarak gösterdi. "Amerikan cephane tarihinde kaçırılmalara karşı bılunan en büyük silah, şimdi Amerikan ulusal güvenliğine karşı en büyük tehdit hâline geldi" dedi. Vialls'in düşünceleri emekli albay ve "Barbarians At The Gates" adlı kitabın yazarı Donn de Grand Pre tarafından da onaylandı. Grand Pre saldırılardan kısa bir süre sonra birçok askeri pilotla birlikte bir tartışmaya katıldı. Burada ABD'nin, Rusya'nın, Çin'in ve İsrail'in elektromanyetik atış kabiliyetine sahip, hedef uçağın uçuş sistemine girip, sonradan onu uzaktan kumanda ile yönetmeye yarayan AWACS uçaklarına sahip olduklarını söyledi. Grand Pre, "9/11 olayları ABD vatandaşları arasında psikolojik ve vatansever bir ayaklanma başlatmak için yapıldı. Bu, Orta Doğu, Güney Asya ve Balkanlar'daki hedefleri ele geçirebilmek için 'Birleşmiş Milletler'i kullanabilmenin tek yoluydu" dedi. "Hedef global bir devlet kurulmasını önlemekti ve hâlâ bu hedef izlenmeye devam ediliyor" diye ekledi.

Aslında birçok insan için dört uçağın, her türlü kaçırılmaya karşı eğitim görmüş mürettebatıyla birlikte aynı anda silah olarak ellerinde yalnızca bıçaklar olan adamlar tarafından kaçırılması inanılması zor bir olaydır.

2002'nin sonbaharında internette orjinal olup olmadığı henüz

tam olarak belirlenemeyen bir kayıt yayınlandı. Kaydın hava trafik kontrolörleri ve 93 numaralı uçak arasında olduğu söyleniyordu. Kayıtta kontrolörler uçakta bomba olduğunu ve yolcuların rehin alındığını söyleyen bir erkek sesi duymuşlardı. Diğer pilotlar uçaktan siyah dumanlar yükseldiğini gördüklerini söylüyorlardı.

Kendisini "Snake Plissken" olarak tanımlayan bir internet kullanıcısı şöyle bir teori öne sürdü:

> 9/11'i düzenleyenler uçakların bilgisayar sistemlerini ele geçirirerek yolcuları yapay olarak kaçırdılar. Havadayken pilotlara radyodan Amerika'ya bir saldırı yapıldığı, uydu vericilerini kapatmaları ve güvenli bir askeri alana iniş yapmaları söylendi. Uçaklar da emre uydular, hâlâ radarda görülebiliyorlardı fakat kimlikleri belirlenemiyordu.
>
> Bu uçakların kopyası olan fakat uzaktan kumanda sistemine sahip olan uçaklar saldırganlar tarafından havalandırıldı ve benzer koordinatlara ulaştırıldı, hava kontrolörleri de bunları kontrol altına aldı. Aslında o esnada orjinal uçaklar radar seviyesinden alçalmış, askeri üslere iniş yapıyorlardı.
>
> Hepsi yere indiğinde yolcular 93 numaralı uçağa transfer edildiler, bu uçakta Glabal Hawk uzaktan kumanda sistemi mevcuttu. Kopya olan 11, 175 ve 77 numaralı uçaklar hedefe doğru uçurulurken 93 numaralı uçak Pennsylvania'ya düşürüldü ve tüm yolcular susturulmuş oldu.

Bu teori gerçekten çok "Görevimiz Tehlike" filminin senaryolarından birine benzese de olaya farklı açılardan bakmamızı sağlaması açısından önemli olabilir. Sonuçta bugün açıklanamayan bazı sorular için cevapları var. Örneğin uçuş hocalarının söylediğine göre çok yeteneksiz olan Arapların sergilediği olağanüstü pilotluk; uçuş veri sistemlerinde herhangi bir kayıt olmaması; uydu vericilerinin kapalı olması. Uçağı kontrol etmenin zorluğu da neden yolcuların ya da mürettebatın teröristlere karşı koymadıklarını da açıklıyor. Bu konuda başka bir teori daha var.

DTM ve Pentagon'un uçaklar tarafından saldırıya uğradığı, bir uçağın da hâlâ havada olduğu fakat avcı jetlerin onu izlediği, sonra da uçağın düştüğü haberini duyan insanlar son uçağın avcı jetler tarafından vurulduğunu düşündüler.

Hükümet hemen bunu reddetti ve bunun yerine kahraman yolcuların teröristlere karşı koyduklarını ve uçağı düşürdüklerini bildirdi.

Fakat bu son uçaktan yapılan son telefon konuşması bir erkek yolcuya aitti, yolcu, uçağın düşmesinden sekiz dakika önce 911'i aramıştı. Operatör Glan Cramer Associated Press'e adamın kendisini tuvalete kilitlediğini söylediğini bildirdi. Adam "Kaçırıldık!" diye bağırıyordu. Cramer, "Bunu birkaç kez sorarak doğrulattık, sonra ona başka sorular sorduk. Uçağın düştüğünü, bir patlama sesi dudyduğunu ve kanatlardan beyaz dumanlar geldiğini gördüğünü söyledi. Sonra da bağlantıyı kaybettik" dedi.

FBI Cramer'in kaydettiği bu konuşmalara el koydu ve ona bu konuda daha fazla konuşmamasını emretti. Kendisi de bu telefon konuşması ile ilgili bir açıklama yapmadı.

Robb Magley'in internetteki yazısına göre Pennsylvania'daki bir deprem görüntüleme istasyonu 11 Eylül sabahı saat 09.22'de ses duvarını aşan bir uçağın neden olduğu bir patlama sesine benzer bir sismik hareket kaydedildiğini söyledi. Jumbo jetler ses duvarını aşamazlar fakat sonik jetler bunu yapabilir.[5]

Sismik kanıt 93 numaralı uçağın düşüşünden önce çevrede süpersonik bir jetin bulunduğuna ve uçağın ABD ordusu tarafından vurulduğuna dair şüpheleri arttırmaya yetiyor. Magley NASA'dan bir uzmanla konuştuktan sonra bu sismik şokun sonik bir patlama olmadığını belki de yakındaki bir taş ocağındaki bir patlamadan kaynaklandığını düşündü. Bu kez de 93 numaralı uçağın bir uçaktan ziyade yüksek güce sahip mikrodalga bir cihazın kurbanı olabileceği kanısına vardı.

Magley'in orjinal teorisini destekleyen bir kişi vardı ki, o da Başkan Bush'un 11 Eylül sabahı askeri gücün kullanılmasına izin verdiğini doğrulayan üst düzey bir hükümet görevlisiydi.

Saldırılardan bir hafta sonra NBC'deki Meet The Press programına konuşan Başkan Yardımcısı Dick Cheney "Bush eğer 77 numaralı uçak emirleri dinlemez ve şehirden uzaklaşmazsa son çare olarak onu vurma emri verdi" dedi.

Savunma Bakanı Yardımcısı Paul Wolfovitz, "Çok acil bir tepki verdik diyebilirim" dedi bir PBS röportajında. "Aslında Pennsylvania'ya düşen o uçağı takip ediyorduk. Bence onu düşüren içindeki yolcuların kahramanlığıydı, fakat bu olmasaydı mecbur kaldığımızda biz onu düşürecektik" diye ekledi.

Geberal Richard Mayers da avcı jetlerin 93 numaralı uçağa yaklaştıklarını kabul etti fakat onu düşürmediklerini söyledi.

Yerden olayı gören birçok tanık 93 numaralı uçağın düştüğü esnada havada daireler çizen küçük bir uçak olduğunu ilettiler. Daha sonra FBI bunun düşüşün tam yerini belirlemek için gönderilen bir uçak olduğu açıklamasını yaptı. Bu açıklama yapıldı çünkü uçaktan yükslen dumanlara, içinden 911'e açılan telefonlara rağmen FBI'ın uçağın yeri veya yolcuların durumu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Bu şekilde bu açıklarını kapatmayı hedeflemişlerdi.

Olay esnasında o çevrede bulunan bir uçak Bill Wright'in sahip olduğu tek motorlu bir Piper idi. Wright 93 numaralı uçağın görüş menzilinde olduğunu hatta uçağın üzerindeki işaretleri, yazıları bile görebildiğini söyledi. Aniden uçaktan uzaklaşması ve iniş yapmasını söyleyen emirler aldığını söyledi. "Bunu duyduğumda aklımdan geçen ilk şey ya uçağın patlamak üzere olduğu ya da vurulacağı oldu" dedi Wright habercilere.

Uçağın enkazı ile ilgili cevapsız sorular da mevcut. Resmi hikayeye göre 93 numaralı uçak saatte 500 mil hızla yere çakıldı. Uça-

ğın parçaları civarda sekiz mile kadar dağıldı. Motorlardan biri olay yerinden iki bin yard uzaklıkta bulundu, bu da motorun yere düşmeden uçaktan ayrıldığını gösteriyordu.

Kaza anında bölgedeki yerel yargıç Wally Miller'dı ve kendisinden kurbanların ölüm nedenleri istenmişti. Miller, 40 yolcu için cinayet, dört terörist için de intihar teşhisi koyduğunu söyledi fakat neler olduğunu tam olarak çözemediğini de ekledi.

Hükümet uçağın veri raporlarını 18 Nisan 2002'ye kadar halka sunmadı, sonra da yalnızca kurbanların ailelerine duydukları hakkında konuşmamak üzere bazı şeyler dinletti. Bir kişi bile bu sayede bilmediği bir şey öğrendiğini söyleyemedi. Büro ajanları hava trafik kontrolörlerini susturdular, radarlarda ne gördüklerini söylememelerini emrettiler.

Bir yandan ulusal güvenlik çığlıkları atılırken bir yandan da halktan hemen hemen hiçbir kanıtla desteklenmeyen resmi açıklamaları gözü kapalı kabul etmeleri istendi. Hükümetin sakladığı tüm deliller bir yanda dursun, 93 numaralı uçakla ilgili spekülasyonların önü alınamadı. Ortaya atılanlar arasında en etkili teori ABD avcı jetlerinin uçağı misilli bir füzeyle düşürmüş olmasıydı. Başka bir tanesi de orjinal olduğu kesin olmayan bir kayıtta teröristlerden birinin bombadan ve havada gördüğü bir araçtan bahsetmesiydi.

Başka bir teori de Harvard'da akademisyen olan Elaine Scarry'-nin de aralarında bulunduğu bir araştırma grubundan geldi.[6] Scarry bazı hava kazalarının yüksek teknolojili askeri silahlar içeren-Global Hawk gibi- jetler tarafından gerçekleştirildiğini söyledi. FBI bir C-130 jetinin 93 numaralı uçağın yirmi mil civarında olduğunu doğruladı ve 1995'ten beri C-130'larda elektronik donanım olduğunu kabul etti.

Scarry'nin bu senaryosu, uçaktaki yolcuların uçağın kontrolünü ele geçirmeyi başardıklarını fakat sonradan anlayamadıkları bir şe-

kilde kontrolün ellerinden çıktığını öngören başka bir senaryoya yol açtı.

Gerçekten 93 numaralı uçakta neler olduğu veya kaçırılan uçakların nasıl kontrol edildiğini bir kenara bıraksak da saldırıların arkasındaki kişinin devletten yardım almadıysa bile en azından bilgi aldığı inkar edilemez.

Buradaki bir başka anahtar soru, on dokuz adet yabancı teröristin nasıl havaalanlarının standart güvenlik prosedürlerini geçip yalnızca bıçaklar ve kutu açacaklarıyla dört tane uçağı kaçırmayı başarabildikleridir.

İnternet yazarı Gary North şöyle yazdı, "Mantıklı bir sebep sonuç ilişkisine dayanan ve iki ayrı havayolunun dört ayrı uçağındaki check in prosedürlerindeki başarısızlıklara dayanmayan koordineli bir kaçırılma teorisine ihtiyacımız var. Teröristlerin uçaklara nasıl girdiğinin mantıklı bir açıklaması yapılmadan saldırıların arkasında kimin olduğunu bulmanın mümkün olduğunu sanmıyorum."

Bu saldırganlar hava kontrolörlerinin burunlarının dibinde dört tane uçağı rotasından çıkardılar ve standart tepki prosedürleri olmasına rağmen bu yapılanlara müdahale edilemedi. Hava kontrolörleri 11 Eylül sabahı en geç 08.15 'te 11 ve 175 numaralı uçakların kontrol dışı olduğunu, muhtemelen kaçırıldıklarını biliyor olmalıydılar. Buna rağmen 08.45'te NORAD'a göre avcı jetler hâlâ havalanmamıştı. Standart prosedürler uygulanmamıştı.

Askeri kuvveter saldırıdan günler önce yüksek alarm durumuna geçirilmişlerdi. The Natioanal Reconnaisance Office tesadüfen uçan bir jetin bir hükümet binasına çarpmasını engellemek için yapılanlar hakkında eğitim vermek için 11 Eylül sabahı uygulanacak bir simülasyon programlamıştı. Buna rağmen ABD savunma sistemi 11 Eylül'de çuvalladı. Bir şeyler yanlış gitmişti.

Bu bölümde sunulan bilgilerin yarısı doğru ise geri kalanı resmi

saçmalıklardır. İşler Newsweek'in "kaçırılan ipuçları yazı" olarak tanımladığından da kötüdür. Bugün eldeki bilgiler bizi yalnızca iki tartışmasız sonuca götürür: Birleşik Devletler'i yönetenler ya budalalardan ve yetersiz insanlardan oluşmaktadır ya da bu insanlar işlenen suçlara kayıtsız kalabilme yeteneğine sahiptirler. Hangisi doğru olursa olsun eğer Birleşik Devletler'in özgürlük ve demokrasi geleneği korunacaksa bu yönetimin değişmesi gerektiği kesindir.

DİPNOTLAR

1 Editors, "Operational Debut for Global Hawk", Jane's Aerospace, 8 Ekim 2001.

2 www.dsto.defence.gov.au/globalhawk/releases/parlsec18801.html.

3 Joe Villas, "Home Run Electronically Hijackingthe World Trade Center Attack Aircraft".

4 "San Diegans See Area as Likely Target", The Washington Post, 24 Eylül, 2001.

5 Robb Magley, "Seismic Event: The Final Moments of Flight 93", http://members.fortunecity.com/seismicevent/, 15 Şubat 2003.

6 Emily Eakin, "Professor Scarry Has a Theory", New York Times, 19 Kasım 2000, http://news.independent.co.uk/world/americas/story.jsp?story=323958.

20. Resmi 9/11 Araştırması: Bu Nasıl Bir Komisyon?

Daha önce Joint Congressional Inquiry resmi araştırmasından bahsetmiştik. 2003 yılının Temmuz ayında Bush yönetimi Kongre'den araştırmanın final raporunun yirmi sekiz sayfalık bir bölümünü basından saklı tutmasını talep etti. Bu bölümün Suudi hükümetinin teröristlerle olan bağlantılarını gösterdiği bildirildi. Aynı zamanda hükümetin bazı eksiklikleri de raporun bu kısmında yer alıyordu.

Başkan Bush 2002 yılının Kasım ayında basından ve 9/11 kurbanlarının ailelerinden olayların araştırılması yönünde ağır bir baskı gelene kadar daha fazla araştırma yapılmasını engellemeye çalıştı fakat bu tarihte daha fazla karşı koyamayarak bir National Comission on Terrorist Attacks Upon The United States (Birleşik Devletler'e Yapılan Terörist Saldırılar Ulusal Komisyonu) kurulmasına izin verdi. Yeni komisyon önceki kurulun bıraktığı yerden araştırmaya devam edecekti.

Bush'un komisyonun yöneticiliği için önerdiği ilk isim meşhur

bir gizli servis üyesi olan ve Birleşik Devletler'in son otuz yıldaki dış politikasına yön veren isim olan Henry Kissinger idi. Amerika'nın dünyanın gerri kalanında antipati yaratan ve kolonicilik ve diğer uluslar üzerinde baskı kurmaya odaklanan politikası işte bu adamın ürettiği politikaydı.

Meşhur bir devlet adamı olmasına rağmen Kissinger'ın bir de karanlık bir tarafı vardı ki o da iki Avrupa ülkesindeki savaş suçlarına karışmış olmasıydı. Mayıs 2001'de Paris'teki Ritz Otel'de kalırken Fransız polisinin suç ekibi tarafından takip edilmişti, Kissinger zorlu bir kaçış gerçekleştirdi ve bir daha asla Fransa'ya dönmedi.

Vanity Fair'in destekçilerinden ve "The Trial of Henry Kissinger" kitabının yazarı Christopher Hitchens, Kissinger'ın çeşitli savaş suçlarının arkasındaki isim olduğuna dair zengin bir belge arşivi vardı. Bu suçlar arasında Indochina Savaşı, Santiago, Nicosia ve Washington'daki suikastler ve Doğu Timur'daki soykırım vardı. Örneğin 1970'te Kissinger Şili Ordu Kumandanı Rene Schneider'ın görevden alınmasını emretmişti. Schneider Şili Anayasası taraftarıydı ve 1970'te Şili ordusundaki sağ kanat taraftarları tarafından öldürülmüştü. Eski ABD Şili Konsolosu Edward Korry Kissinger'in bu olaylarda parmağı olduğunu teyid etmişti.

Hitchens ve başka birçok kişi Kissinger'in Vietnam Savaşı esnasında 700.000 Kamboçyalının ölümünde rolü olduğu hakkında iddialarda bulundular. Pennsylvania Üniversitesi emekli profesörlerinden Edward S. Herman Kissinger'in Kamboçya'daki ölüm tarlalarından ve Güneydoğu Asya'daki ölümlerden sorumlu olduğunu söyledi. Endonezya Başkanı Suharto'nun Doğu Timur'u işgal etmesine izin veren de o zaman Başkan Ford'un altında çalışan Kissinger'dı.

ABD Dış İşleri Bakanlığı'ndan ayrıldıktan sonra Kissinger bu departmanın kayıtlarını New York Rockefeller arazisine taşıttı. Bu dökümanlar gerçek sahibi olan halka ulaşmadan önce Kissinger

bunları kullanarak üç cilt halinde anılarını yazdı ve bu işten hatırı sayılır miktarda bir para aldı. Bu anılarda tabii ki Çin ve Doğu Timur gibi ülkelerle olan önemli bağlantıları yer almıyordu.

Kissinger hükümetten ayrıldıktan sonra Kissinger Associates'in başkanı olarak görev yaptığı yıllarda birçok ulusa da ulusal güvenlik danışmanlığı yaptı. Yazar Walter Isaacson'a göre Kissinger danışmanlık firmasını üç bankadan ve Goldman Sachs'dan aldığı 350.000 dolarlık bir borçla açtı. Önceleri işe Brent Snowcroft ve Lawrence Eagleburger'ı aldı ki ikisi de daha sonra Bush yönetimine katılmak için işten ayrıldılar. Eagleburger'ın Dış İlişkiler Konseyi(CFR) ve Trilateral Komisyonları'nın üyesi olduğunu da not etmekte fayda vardır. Bu gizli topluluklar ve onların, I. Dünya Savaşı, Vietnam ve Körfez Savaşları ile bağlantıları daha fazla bilgi için "Gizli Dünya İmapratorluğu" adlı kitabımı inceleyiniz.*

Bu şekilde küresel organizasyonların sahip oldukları etkiye en güzel örnek Kissinger'ın gittikçe güçlenişidir. 1955'te Kissinger sadece akademisyendi, o zamanki Dış İşleri Bakanlığı Asistanı Nelson Rockefeller'in düzenlediği bir Marine Corps School toplantısına katıldı. Bu toplantı bu iki kişi arasında Rockefeller'dan Kissinger'a giden 50.000 dolarlık bursa yol açan dostluğun başladığı yerdi. Kısa süre içinde Kissinger David Rockefeller ve Konsey'in (CFR) diğer meşhur üyeleri ile tanıştırıldı. Kissinger bu Konsey sayesinde çeşitli burslar aldı ve Atomik Enerji Komisyonu, askeriyenin üç dalı, CIA ve Dış İşleri Bakanlığı'nın yetkililri ile bağlantılar kurdu ve bu yolla "Nuclear Weapons and Foreign Policy" adlı bir kitap yazdı. Kissinger bu kitapta nükleer bir savaşın "kazanılabilir" olduğunu iddia ediyordu.

Bush'un 9/11 Komisyonu'nun başkanlığı için kendisinin ismini vermesi üzerine halktan gelen protesto üzerine derhal zaten bu görevi üstlenmek istemediğini söyledi.

---

* Truva, 2005.

Bush başkan için bu gizli komisyon üyelerini araştırmaya devam etti ve sonunda New Jersey Eski Valisi Thomas H. Kean ve İndiana eski temsilcisi Lee Hamilton'da karar kıldı. Kean'in petrol endüstrisiyle arasındaki bağ derinlere uzanıyordu. Zaten o anda büyük bir petrol şirketi olan Amerada Hess'in direktörüydü. Hess Azerbaycan'daki rezervlerde Suudi Arabistan'ın Delta Oil şirketiyle ortaktı. Delta Oil de Afganistan'dan Hazar Körfezi'ne uzanan boru hattında Unocal ile ortaktı.

Diğer komisyon üyeleri de eski hükümet görevlileriydi, örneğin Beyaz Saray Eski Danışmanı Fred Fielding, Clinton'ın Başsavcısı Jamie Gorelick, Reagan'ın Donanma Bakanı John Lehman gibi.

Komisyon kısa sürede Bush yönetiminin kendilerine Beyaz Saray'ın istihbarat belgelerini vermekte direttiğini gördü. Başkan Bush uzunca bir süre onları oyaladıktan sonra nihayet Şubat 2004'te komisyon üyeleri ile buluşmayı kabul etti. 29 Nisan'da gerçekleşen bu buluşma Beyaz Saray'ın yaptığı pazarlıklar sonunda yapılabildi. Buna göre; Başkan Yardımcısı Dick Cheney de buluşmada yer alacaktı ve iki adamın da söyledikleri yeminli ifade olarak kaydedilmeyecekti. Buna ilaveten buluşmanın ses kaydı alınmayacak, odaya bu şekilde cihazlar sokulmayacaktı. Bush ve Cheney üç saatlik bu toplantının notlarının 9/11 kurbanlarının aileleriyle paylaşılmasını da reddettiler.

2004 yılının sonbaharında komisyonerler yönetimin belgelere ve tanıklara ulaşmasını engellemesi yüzünden araştırmalarına devam edemediklerinden şikayet etmeye başladılar.

Komisyon başkanı Kean, eğer Kongre komisyonun süresini 27 Mayıs 2004'e uzatmazsa grubunun işini tamamlayamayacağını söyledi. "FBI, CIA ve Ulusal Güvenlik Konseyi'nin aldıkları istihbaratlar, nerelerden geldikleri ve neler yapıldığı gibi takip edilmesi gereken bir sürü şey var" dedi Kean ve ekledi: "Süre uzatılmazsa biz ko-

misyon üyeleri çok hayal kırıklığına uğrayacağız."[1] Kongre süreyi uzatmayı kabul etti ve final raporunun teslim tarihi 26 Temmuz 2004'e ertelendi.

Bush yönetimine göre Hamilton başkan yardımcılığı için ideal bir isimdi. Homeland Security Advisory Council'in (Yurt Güvenliği Danışma Konseyi) bir üyesiydi ve Ekim Sürprizi ve İran-Contra skandallarının araştırmalarında görev yapmıştı. İki olayda da hükümetin sakladığı delilleri ortaya çıkarmayı başaramamıştı.

Komisyoner Fielding İllinois Üniversitesi gazetecilik bölümü öğrencileri tarafından Watergate davasının gizli derin boğazı olarak olarak adlandırılıyor ve Başkan Nixon'u indiren adam olarak biliniyordu.

Komisyonun direktörü Başkan Bush'un kendi Yabancı İstihbarat Danışma Kurulu'nun bir üyesi olan Philip Zelikow'du. Ford ve Bush yönetimlerinde ulusal güvenlik danışmanı olarak da görev yapmıştı. Bush-Cheney ekibinin bir parçası olan Zelikow Bush'un 9/11 komisyonundaki muhafızı olarak biliniyordu.

9/11'in arka planını ortaya çıkaracak komisyonun, başkana veya çalışanlarına ağır sorular sormaktan kaçınan 1964'teki Warren Komisyonu kadar kontrollü olduğu açıktı. Başka bir pürüz de komisyonerlerin kurulun görevlerini değerlendirmesiyle gündeme geldi. Bu yorum Başkan Yardımcısı Lee Hamilton tarafından yapılmıştı ve, "Bu komisyonun odağı gelecek olmalıdır. Suçu yükleyecek birilerini aramıyoruz; bunun komisyonun görevi olduğunu sanmıyoruz" demişti.

Öyleyse, komisyonun amacı resmi görevlilerin yaptıkları yüzünden hesap vermelerini sağlamak değil, gelecekte böyle bir şey yapılmasını engellemekti. Gerçekten de bunu resmi ifade veren devlet görevlilerine yaptıkları muamelelerle kanıtladılar ve hepimiz bunları televizyonlardan izledik.

Amerikan topraklarında işlenmiş en büyük suçta rol sahibi oldukları için ateş hatttında olması gereken üst düzey devlet görevlilerine nasıl nazik davranıldığının en büyük göstergesi Başsavcı John Ashcroft'a yapılan muameleydi.

Amerikan ilerlemesinin merkezi demokratik düşünce grubuna göre Ashcroft'un ifadesi 9/11'den önce söylediklerine ters düşen, yanıltıcı ve iki yüzlü bir ifadeydi. Daha da kötüsü komisyonerlerin çoğu Ashcroft'un söylediklerini onaylamış ve başsavcıyı ifadelerindeki tutarsızlıkların yüzünden sorgulama fırsatını da değerlendirmemişti.

9/11'den önce üç ay boyunca görev yapan FBI Direktörü Thomas Pickard komisyona kendisinin Ashcroft'a gelen tehditlerden, uyarılardan bahsettiğinde Ashcroft'un bunları daha fazla konuşmak istemediğini söylemişti. Bu ifadeyle ilgili tek kritik soruyu sormak eski İllinois Valisi Jim Thompson'a düşmüştü. Thomson Ashcroft'a Pickard'ın iddiasını sorduğunda Ashcroft, "Hiçbir zaman terörizmle ilgili konuşmak istemediğimi söylemedim." dedi. Ve konu burda kapandı, sorunun devamı gelmedi.[2]

Öyle görünüyor ki iki adamdan biri yalan söylüyordu fakat komisyon üyeleri bu çatışmayı görmezden geldiler. Ashcroft ifadesinin kalanında Adalet Departmanı'nın anti-terörizm bütçesine diğer bölümlerden daha fazla para aktardığında ısrar etti. Fakat Slte Dergisi'ne göre bu iddia tamamen yalandı. "Komisyon bütçe dökümanları ve çeşitli tanıklar üzerinde tartıştı fakat kimse bunların üzerine gitmedi."

Komisyoner Richard Ben-Veniste bile başsavcıyla iyi geçindi.[3] Ashcroft'a 10 Mayıs 2001 tarihli beş maddelik öncelik listesinde neden terörizmin bulunmadığını sordu. Ashcroft 9 Mayıs'ta "Senate Appropriations Committee"den önce terörizmin bir numaralı önceliği olduğunu söylediğini belirtti. Komisyonun elindeki raporda

Ashcroft'un böyle bir ifade kullanmadığı yazsa da Ben-Veniste ona meydan okumadı.

Ashcroft'un 9/11 olaylarında sahip olduğu rol yüzünden yönetim tarafından yalnız bırakılacağını düşünmüş olabilirsiniz, fakat öyle olmadı. Komisyon Ashcroft'un peşini bıraktı.

Belki Bush yönetimi için bir utanç olacak ifadeyi veren kişi Reagan döneminde atanan hükümetin en rütbeli anti-terörizm uzmanı olan ve Clinton ile George W. Bush döneminde çalışan Richard A. Clarke'dı. CBS kanalındaki "60 Minutes" adlı programda ifade veren Clarke Bush yönetiminin tekrarlanan uyarılara rağmen 9/11 olaylarında başarısız olduğunu söyledi. El Kaide'den bir saldırı geleceği yönündeki uyarılara rağmen yönetimin 9/11 öncesindeki aylar boyunca anti-terörizm çabalarını arka plana attığını belirtti. Clarke'a göre Beyaz Saray saldırıdan önceki aylarda Birleşik Devletler'deki El Kaide üyelerini takip ettikleri sistemi bile devre dışı bırakmıştı. Bush yönetiminin 9/11'e bir fırsat gözüyle baktığını söyleyen Clarke olayı El Kaide'nin yaptığına dair kanıtlar olmasına rağmen yönetimin hemen bahaneyle Irak'a saldırma planları yaptığını bildirdi.

Clarke'ın sonradan yaptığı açıklamalar da ifadesiyle doğru orantılıydı. CBS haber 4 Eylül 2002'de Clarke'ın, "Olayın Saddam Hüseyin'le bağlantısı bulunmamasına rağmen saldırılardan yalnızca beş saat sonra Donald Rumsfeld yardımcılarını toplayarak Irak'a saldırma planları yapmaya başladı" dediği görüntüleri yayınladı. Hazine Bakanı Paul O'Neill de yönetimin 11 Eylül saldırılarından çok önce Irak'a saldırma planları yaptığını ve savaşı haklı çıkaracak bir neden aradıklarını söyledi.

Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice, Clarke'ın suçlamalarına karşılık vermesi için yönetimin seçtiği kişiydi. Washington Post'ta 22 Mart'ta Rice, "Birilerinin söylediğinin aksine teröristlerin uçakları bomba olarak kullanmak suretiyle ABD'ye saldıracağına da-

ir hiçbir uyarı almadık. Yalnızca bazı analistler korsanların ABD'nin elinde tuttuğu teröristleri kurtarmak için uçak kaçırabileceklerini söylemişti" dedi. Bu iddia birçok TV programında yer alınca Condoleezza Rice 9/11 Komisyonu'na bu konuyla ilgili açıklama yaptı. Ne acıdır ki Birleşik Devletler'in ulusal güvenlik danışmanı yalnızca halkın büyük baskısına maruz kalınca modern tarihin en büyük terörist faaliyeti hakkında ifade vermeye razı oluyor.

Rice'ın ifadesinin de yarattığı baskı ve komisyonun çalışmaları 6 Ağustos 2001 tarihindeki Başkan'ın "Günlük Açıklaması"nda (PDB) El Kaide'nin ABD'ye saldıracağını açıkça bildiren dökümanın ortaya çıkmasına neden oldu. Aaçıklama 10 Nisan 2004'te tekrar düzenlendi. Aşağıda Beyaz Saray tarafından yayınlanan istihbarat brifinginin asıl metni yer almaktadır. En ilginç ifadeler konuşmanın son iki paragrafındadır.

Bin Ladin ABD'ye Saldırmayı Düşünüyor

Gizli yabancı devlet raporları ve basın raporları bin Ladin'in 1997'den bu yana ABD'de terörist saldırılar gerçekleştirmek istediğini gösteriyor. Bin Ladin 1997 ve 1998'deki ABD televizyon röportajlarında yandaşlarının DTM bombacısı Remzi Yusuf'u izleyeceğini ve "Savaşı Amerika'ya taşıyacaklarını" söyledi.

.... servisine göre (Redakte edilen kısımlar) Afganistan'daki üslerine ABD'nin gerçekleştirdiği saldırılar yüzünden Bin Ladin yandaşlarına Washington'dan öc alacağını söyledi.

Mısırlı bir İslami Cihad üyesi.......................... servisine (redakte edilmiş bölüm) Bin Ladin'in terörist bir saldırı için ABD'ye geçeceğini söyledi.

1999'da Kanada'da olanlar Bin Ladin'in ABD'ye saldırma planlarının ilk ciddi girişimi olabilir. Yakalanan suçlulardan Ahmed Ressam FBI'a Los Angeles Uluslararası Havaalanı'na saldırmanın kendi fikri olduğu-

nu fakat Bin Ladin'in teğmenlerinden Ebu Zübeyde'nin de kendisini cesaretlendirdiğini ve operasyonu gerçekleştirmesi için destek olduğunu söyledi. Ebu Zübeyde'nin 1998'de kendi saldırsını yapmayı planladığını da söyledi.

Ressam, bin Ladin'in Los Angeles operasyonundan haberdar olduğunu ekledi. Bin Ladin başarılı olamasa da 1998'de Kenya ve Tanzanya elçiliklerine yaptığı saldırılar onun başka saldırılara da hazırlandığının kanıtıdır. Bin Ladin 1993'te de Nayrobi ve Darüsselam'daki elçiliklerimizi gözlüyordu fakat hücrenin bombalamayı gerçekleştirecek elemanları yakalandılar.

El Kaide mensupları yıllardır ABD'de yaşıyor veya ABD'yi ziyaret ediyorlar. Doğu Afrika'daki elçiliğimizi bombalanması operasyonunda yakalanan iki El Kaide mensubu Amerikan vatandaşıydı.

Yabancı bir kaynak 1998'de Bin Ladin'in bir terörist hücresinin ilerideki saldırılarda kullanmak üzere New York'ta Müslüman-Amerikan gençliğine eğitim verdiğini söyledi.

Elimizdeki sansasyonel raporlardan bazılarını tam olarak doğrulayamadık. Örneğin 1998 tarihli bir tanesi Bin Ladin'in "Kör Şeyh Umar Abdurrahman'ı kurtarmak için bir Amerikan uçağını kaçıracağını söyledi. Bununla birlikte FBI ülke içinde buna benzer uçak kaçırmayla ilgili terörist faaliyetler yapıldığına, bunlara New York'taki federal binalara saldırılmasının da dahil olduğunu ortaya çıkarttı.

FBI yaklaşık 70 adet Bin Ladin ile bağlantısı olduğu düşünülen araştırma yürütüyor. CIA ve FBI UAE'deki elçiliğimize Mayıs ayında gelen ve bir grup bin Ladin destekçisinin ABD'de olduklarını ve patlayıcılarla alakalı saldırılar planladıklarını söyleyen bir telefonu araştırıyor.

Rice'ın ifadesinden sonra en önemli haber sızdırıcılardan bir tanesinden ifadeye yönelik bir cevap geldi. Sibel Edmonds 11 Eylül saldırılarıyla ilgili olarak yapılan araştırmalarda daha önce kendisinin de yer alarak bilgi sağladığını, bu çalışmaları esnasında ABD'deki üst düzey devlet yöneticilerinin El Kaide üyelerinin uçaklarla saldırılar yapılacağı-

nı aylar öncesinden bildiklerini anladığını söyledi. Komisyonla yaptığı üç saatlik bir toplantıda, uçaklar kullanılarak yapılacak saldırıların yalnızca birkaç ay uzakta olduğu bilgisinin saldırılardan önceki bahar ve yaz aylarında FBI'da dolaştığını söyledi. [4]

Edmonds, Rice'ın ifadesine karşı çıkmak için onun söylediği bazı kelimelere dikkat edilmesi gerektiğini söyledi. Buna göre Condoleezza Rice olaydan önce hiçbir şey bilinmediğini ifade ederken sürekli "Biz bilmiyorduk" diyordu. Bu kelime FBI, CIA ve DIA'i de kapsıyordu. Fakat Edmonds bu kuruluşların bilgi sahibi olduğunundan emindi. Bu yüzden Rice kendi adına konuşmalı ve "Ben bilmiyordum" demeliydi.

Bush yönetimi acilen bir mahkeme emri çıkararak Edmonds'ı susturmak istedi. 24 Mart 2004'te Edmonds yaklaşık elli muhabirin ve bir düzine kameranın önünde "9/11'den önce tercüme ettiklerimden öğrendiklerimle halka açıklama yapmak istediğimi FBI'a söylediğimde, Başsavcı John Ashcroft bana 'State Secret Privilage and National Security' (Gizli Devlet İmtiyazı ve Ulusal Koruma) isteyeceğini söyledi. Bir kez CBS'in '60 Minute' programına çıktım fakat Ashcroft beni susturdu. FBI beni takip etti ve eğer halka açıklama yaparsam hapse atmakla tehdit etti" dedi. 2002 yılının Mart ayında Edmonds FBI'daki görevinden alındı. Fakat denizaşırı ülkelerdeki gazetecilerle konuşmaya devam etti. Bir Londra gazetesi olan The Independent'a, "Komisyona spesifik araştırma dosyalarını, tarihleri, hedef bilgilerini, araştırmayı yürüten kişilerin isimlerini verdim. Takip edip gerekli kişileri bulmaları için ihtiyaç duyacakları her şeyi verdim. Bunlar sadece laf değildi, hepsinin belgeleri vardı. Aralarında teröristlerin kullanacağı metodlar, hangi şehirlere saldırılarda bulunulacağı bile vardı. Komisyona anlattıklarımın yüzde doksanı departmanda çalışırken benim de dahil olduğum araştırmalardandı. İki yüz tercüman bir arada çalıştığınızda bir sürü şey gö-

rüyor ve öğreniyorsunuz. Başkan Bush 11 Eylül'le ilgili spesifik bir bilgiye sahip olmadıklarını söyledi. Aslında bu doğru sayılabilir çünkü başkan "bu olayla" ilgili bir şey bilmiyorduk demedi, sadece "11 Eylül'le ilgili bir şey bilmiyorduk" dedi.

Bush yönetiminin yaptığı bu şaşırtmaca ve oyalamalar 9/11 kurbanlarından birinin ailesi için bardağı taşırmıştı. 175 numaralı uçak DTM'nin güney kulesine çarptığında uçaktaki eşi Louis Neil Mariani'yi kaybeden Ellen Mariani 26 Kasım 2003'te Pennsylvania Bölge Mahkemesi'nde bir dava başlattı. Dava açılanlar arasında Başkan Bush, Başkan Yardımcısı Cheney, Başsavcı Ashcroft, Savunma Bakanı Rumsfeld, CIA Direktörü George Tenet, Ulaştırma Bakanlığı, Ulusla Güvenlik Danışmanı Rice ve Eski Başkan George Herbert Walker Bush vardı. Dava, "Racketeer Influenced and Corrupt Organizations Act"a bağlı olarak açılmıştı.

Duruşma yeri değiştirildi ve Mayıs 2004'te Kolombiya Bölge Mahkemesi'ne bir şikayet dilekçesi yazıldı.

İlginçtir ki davanın sanıklarından biri Council on Foreign Relations (CFR) Başkanı Peter G. Peterson'du. CFR'nin davalılardan Bush'a Mariani ve Amerikan halkının çıkarına uymayan ulusal güvenlik tavsiyeleri vermekle suçlanıyordu.

Mariani'nin avukatı Pennsylvania eski Savcısı Philip Berg davalıların saldırlardan haberdar olduklarını söyledi. Berg, "Davalılar 9/11'den önceki ve sonraki faaliyetleri nedeniyle hesap vermeliler. Sanıkların iç ve dış düşmanlardan ülkemizi koruma vazifelerini yerine getirmediler" dedi.

Bu davanın açıldığı sıralarda 9/11 teröristlerine Suudi Arabistan hükümeti tarafından yardım edildiği kanısı yaygınlaşmaktaydı.[5]

US News&Report isimsiz bir devlet görevlisinin Kongre porunun gizli yirmi sekiz sayfalık bölümünü okuduğunu ve "Suudi hükümetinin olayın içinde olduğuna dair belgeler var" dediğini belirtti.

Bu ifade Florida Senatörü Bob Garaham tarafından doğrulandı. "Gerçek şu ki Suudi Hükümeti saldırılara yalnızca finansal olarak destek vermemiş, ulaşım, barınma ve teröristlerin faaliyetlerine alt yapı sağlayacak şebekenin oluştulmasında da yardım etmişti. Bu kişiler yalnızca ajan değil, aynı zamanda devlet görevlileriydi" dedi.

Bush'un İran-Contra ve Irakgate skandallarındaki rolünü araştıran yazar Craig Unger'e göre Usame bin Ladin'in yengesi Carmen bin Ladin aile üyelerinin Usame'ye fon sağladığını söylemişti.

Unger, "House of Bush, House of Suud: The Secret Relationship Between the World's Two Most Powerful Dynasties" adlı son kitabında 9/11'in tohumlarının otuz yıl önce Suudi Kraliyet Ailesi ve George Herbert Bush Ailesi arasındaki bağlantının kurulmasıyla atıldığını yazdı.

Unger'in kitabı basit bir soruyla başlıyor: Nasıl oluyor da 11 Eylül 2001'den iki gün sonra tüm Amerikan hava trafiği o kadar sıkı kontrol altındayken Beyaz Saray ve Başkan George W. Bush'a yakınlığı bilinen Suudi bir milyarder ve Usame bin Ladin'le bağlantısı olabilecek 140 adet Suudi vatandaşının ülkelerine dönmelerine izin verildi? Unger'e göre potansiyel bir istihbarat hazinesinin ülkeden uçmasına göz yumulmuştu. Unger sormuş, biz de soruyoruz: Neden FBI bu insanların sorgulanmadan gitmelerine izin verdi? Neden teröristlerden çoğunun doğum yeri olan Suudi Arabistan Dünya Ticaret Merkezi henüz yanmaya devam ederken hâlâ Başkan Bush'tan ekstra bir nezaket ve ayrıcalık görüyordu?

Suudi Arabistan'ın daima Amerika ile kurduğu sıcak ilişkilerden faydalandığı ve dünyanın en büyük petrol sağlayıcısı olarak ABD etkisini kullandığı bilinmektedir. Suudiler özelllikle 1991 Körfez Savaşı'ndan büyük çıkar sağlamışlardır. Londra'nın Financial Times'ına göre, Suudi Arabistan petrol rezervleri 1990'dan bu yana üç katına çıktı çünkü Irak ve Kuveyt'teki petrol üretimi durdu.

İlginçtir ki Suudi Arabistan'daki ortaklarına ve arkadaşlarına haber uçuran büyük Bush'un gizli topluluğuydu: Council on Foreign Relations (CFR). Ekim 2002 tarihli bir raporda bir CFR görev gücü Suudilerin yıllardır müslüman hayırseverlerin hatta bazı devlet yetkililerinin El Kaide'ye maddi destek sağlamalarını görmezden geldiği ve ABD yetkililerin de böyle bir şey olduğunu inkar ettikleri yazılıydı.

"Suudiler daima El Kaide üyeliğine önem verdiler; El Kaide'nin de politik mesajı uzunca bir süre Suudilerin özel çıkarlarına, özellikle ulusal devlet çıkarlarına endeksliydi" şeklinde bildiriyordu rapor. Bu şekilde bağlantılara rastlamak çok kolaydı, özellikle 2002'nin sonlarında medya Suudilerin olaydaki rollerini sorgulamaya başladıktan sonra.

Suudiler 2002'de altı yüzden fazla 9/11 kurbanının aileleri tarafından açılan 1 milyar dolarlık bir davanın da sanıkları oldular. O zamandan bu yana davaya katılan ailelerin sayısı gittikçe arttı ve sonunda dört bin kişiye ulaştı. Davayı açan 1990'ların sonunda tütün endüstrisiyle sağladığı 350 milyar dolarlık antlaşmayla tanınan avukat Ron Marley'di.

"Bu benim için bir misyon hâline geldi" dedi Marley. "Dava açtığımız kişiler 11 Eylül'ün gerçekleşmesine katkıda bulunan isimler." DTM saldırısında oğlu Peter'ı kaybeden New York'tan Liz Alderman, "Davaya katıldım çünkü gerçeği ortaya çıkarmanın başka yolu yok. Teröristlerin Amerika'ya saldırmasını sağlayan fonların Suudi Arabistan'dan geldiğine inanıyorum" dedi.

Davada adı geçen en tanınmış iki Suudi'den biri Suudi Arabistan'ın Savunma Bakanı Prens Sultan bin Abdulaziz el Suud, diğeri de eski istihabarat şefi ve İngiltere Elçisi Prens Türki bin Faysal. Washington'daki Suudi Konsolosluğu dava hakkında yorum yapmadı fakat New York Times'a göre bir devlet yetkilisi: "Suudiler bu konudaki endişelerini üst düzey yetkililere bildirdiler" dedi.

Times da Bush yönetiminin davayı erteleyebileceğini çünkü davanın iki ülkenin ilişkilerini zedeleyebileceğini söyledi. Gazete Suudiler ve Bush Ailesi arasındaki belgelenmiş iş bağlantılarınıdan veya kurbanların ailelerinin Bush'tan davayı bloke etmemesini istediklerinden bahsetmedi.

DİPNOTLAR

12 Editors, "Chairman Says Commission Needs More Time", NBC, MSNBC and news services, 13 Şubat 2004.

3 Center for American Progress Daily Report, 12 Nisan 2003, www.americanprogress.org.

4 www.911commission.gov/hearings/hearing10/staff_statement_9.pdf.

5 Andrew Buncombe, "I Saw Papers that Show US Knew Al-Qa'ida Would Attack Cities with Airplanes", The Independent, 2 Nisan 2004.

6 Linda Robinson, "What's In the Report?", US News& World Report, 11 Ağustos 2003.

21. Ne Biliyoruz?

Olduğumuz yerde bir daire çizdik. Basit ama orjinal sorumuzu şimdi tekrar sormak durumundayız: 9/11 gerçekten bir avuç müslüman fanatiğin teşvik edilmemiş, tamamen sürpiz bir şekilde gerçekleşen saldırısı mıydı yoksa bir köstebeğin gündemini uygulayabilmesi için hazırlanmış bir provokasyon muydu? Hem içeriden hem dışarıdan oyuncuları olan, içiçe geçmiş birden fazla komplo olabilir miydi?

Şüphesiz, 9/11'in arkasındaki komplocu üç grup vardı: (1) Saldırıyı gerçekleştiren ve uçak kaçırma ve düşürme planlarının ayrıntılarını belirleyenler. (2) İçeriden standart güvenlik ve korunma prosedürlerinin geçilmesine yardım eden, Başkan Bush'un ve diğer üst düzey yetkililerinin kriz anındaki tepkilerine kadar ülke içinden ayarlamaları yapanlar. (3) Resmi açıklamayı yapan, kanıtları ortadan kaldırarak 9/11 olay mahalini temizleten, yıllardır FBI ve CIA'deki anti-terörizm çalışmalarını yavaşlatan ve olaydan sonra yapılan araştırmaları engelleyen ülke içinden güçlü kimseler.

Buraya kadar gördük ki ABD içindeki güçlü kimseler 9/11'in

resmi versiyonunu yarattılar, sonra da bu korkunç versiyonu dış politikadaki emellerine ulaşmak ve dünyadaki güvenlik gündemini uygulayabilmek için kullandılar. Ve sonra anladık ki İsrail, Pakistan ve Suudi Arabistan'ın da saldırılardan önceden haberleri vardı ve hatta saldırının gerçekleşmesine destek olmuşlardı.

Bu oyuncuların tümü suçun her safhasına karışmadılar belki, kimi fon sağladı, bazı şeylerin üzerini kapattı vs. Şu anda suçlamalarımızı daha ileriye götürecek daha fazla şey bilmiyoruz.

Fakat elimizdekileri birleştirince görüyoruz ki trajik bir şekilde, saldırıları planlayanlar hedeflerine ulaşmışlar. Devletin yaptığı resmi açıklama hâlâ yetersiz ve gerçeğe ışık tutamıyor. Bunları göz önünde bulundurarak 9/11'de ve sonrasında neler olduğunu biliyoruz diyebilir miyiz?

Sivil havacılıktaki ve askeri sektörlerdeki güvenlik prosedürlerinin aşılmasının ve sistematik bir başarısızlığın yaşanmasının basit bir beceriksizlikle açıklanamayacağını biliyoruz. Ve biliyoruz ki bu başarısızlıklar yüzünden bir kişi bile cezalandırılmadı. Başkan Yardımcısı Dick Cheney'nin özel anti-terörizm birliğinin 11 Eylül sabahı binalara çarparak patlayan uçaklarla ilgili bir tatbikat yapacağını halkın öğrenmesi neden bir yıldan fazla sürdü? Ve teröristler yapılacak bu simülasyonlu uygulamanın tam zamanını ve yerini nasıl bildiler de saldırılarını ona denk getirdiler?

Dahası, FBI ve CIA'in saldırılardan önceden haberleri olduğuna dair kanıtlar da vardı. Kim bu bilgi üzerine harekete geçilmesini engelledi ve neden? Şeklinde bir soru doğuyor. Neden halk veya güvenlik birimleri uyarılmadı? Resmi araştırmaları engelleyecek veya yanlış yönlendirecek güç kimin elindeydi?

Saldırılardan uzun bir süre öncesinden beri Taliban ve Usame bin Ladin'e karşı çalışmaların devam ettiğini biliyoruz. Öyleyse dünyanın bir numaralı süper gücü nasıl oluyor da onu bulamıyor?

Her Amerikan vatandaşının yerini bilgisayarlarından takip eden Mossad ve CIA'in bin Ladin'in nerede olduğundan haberdar olmadığına inanan var mı?

Şimdi daha net anlaşılıyor ki Afganistan'ın bombalanması Ladin'in peşine düşmek yerine petrol ve doğalgaz boru hatlarının güvenliğinin sağlanması içinmiş. Ve Irak'ın işgali ve ertesinde ülkede yaşanan iğrenç olaylara bakıldığında anlaşılıyor ki terörizmle savaşın amacı Amerika'ya saldıranları bulmak değil dünyadaki Amerikan hakimiyetini güçlendirmek içinmiş. Önceki Amerikan yönetimlerinin aksine bu grup (Cheney, Rumsfeld, Perle ve Wolfovitz) yeni savaşta nükleer silahların kullanmasına taraftarlar.

Başkan Bush'un uluslararası anlaşmaları reddettiğini ve Saddam Hüseyin kitle imha silahları "bulunduruyor olabilir" endişesiyle Irak'a savaş açmaya kalkarken Kuzey Kore'nin nükleer enerji programına fon sağladığını biliyoruz. Aslında Bush güçleri bir saldırı için baskı yaparken Birleşmiş Milletler Saddam Hüseyin'in BM taleplerini yerine getirmesi için baskı yapıyorlardı, yani yeni dünya düzeni planlarında anlaşmazlıklar vardı.

Bush ve Cheney 9/11 trajedileriyle ilgili ciddi araştırmalar yapılmasını engellemek için ısrarla savaştılar. Ve halkın düşünceleri onların aleyhine döndüğünde gizli toplulukların en büyük müdavimlerinden birine döndüler: Henry Kissinger. Fakat kamuoyu savaş suçlarına karışan Kissinger'in aleyhine dönünce Kissinger daha başlamadan kendisine verilen 9/11 araştırma kurulu başkanlığı görevini bıraktı. Yine de iki adam Kissinger'ın yerine koyacak birini buldular-Thomas Kean ve Lee Hamilton. Kissinger gibi bu kişiler de gizli "Council on Foreign Relations" (CFR) üyesiydiler.

Başkan Bush'un görev için kendi dünya görüşüne, babası ve arkadaşlarının ona sağladığı vizyona uygun kişiler seçmeye çalıştığı çok açık. Bir demokrata başvurmak da işleri daha iyi hâle getirmez

çünkü "Özgürlük Savaşı"nın temellerinin çoğu Clinton yönetimi esnasında atılmıştı.

Bush'un ve kabinesinin çoğunun alternatif görüşler sunabilmek için enerji, telekomünikasyon, askeriye ve benzeri sektörlere fazlasıyla bağımlı olduklarını biliyoruz. Bush, Cheney ve diğerleri seçim kampanyalarında en büyük destekçileri olan Enron, WorldCom gibi firmaların çöküşü esnasında yaptıkları şaklabanlıklar yüzünden suçludurlar.

Şimdi açıka görebiliyoruz ki ABD'de endüstri, enerji ve sağlık, eğitim gibi sektörlerin özelleştirilmesi daha az mâliyete daha iyi hizmet sağlanacağını garantilemez.

Eğer 9/11'i planlayanların planları Amerikanın özgürlüğünü kısıtlamak, federal hükümete daha fazla merkezi güç sağlamak ve ABD'nin askeri gündemini desteklemekse, evet başarılı oldular. Birçok araştırmacıya göre olayların uzun vadedeki sonuçları bunlar oldu.

Birçok şekilde 9/11'in ertesinde olanların Başkan Kennedy'in 1963'teki suikastından sonra olanlara çok benzediğini söylemekte de fayda var:

- Saatler sonra gerçek bir kanıta bile ulaşılamadan dış düşmanlarla bağlantısı olan bir adam suçlu bulundu.
- Yapılan resmi duyurulardaki hatalar sonradan sessiz bir şekilde kabul edildi.
- Yerel otoritelerin yargı hakkı bulunsa da FBI ve CIA hemen davayı kontrol altına aldılar.
- Bir grup uzman görevlendirildi fakat federal görevlilerin incelemesi yapılmadan üzerlerinde çalışacakları deliller sınırlandırıldı.
- Olay yerindeki kanıtlar toplandı ve imha edildi.

- Bir o kadar kanıt da "ulusal güvenlik" adı altında hükümet dosyalarında kaldı.
- Federallerin anlattığı zırvalıklara adam ve kaynak eksikliği mazeret gösterildi, kimse cezalandırılmadı veya işten çıkarılmadı. Federal ajans bürolarının bütçeleri arttırıldı.
- Resmi versiyona aykırı olabilecek bütün alternatifler "komplo teorisi" olarak adlandırıldı.
- Federal hükümet olayı kendi merkezi gücünü arttırmak için kullandı.
- Olaydan önce karşı çıkılacak bir savaşa halk olaydan sonra destek verdi. (O zamanlar Vietnam, şimdi Afganistan)
- Hükümet lideri sahip olduğu iş bağlantıları yüzünden suçlandı fakat popülariteleri de birden arttı.
- Birçok vatandaş olaylar hakkındaki resmi açıklamanın doğru olmadığını düşündü ama konuşmaya korktu.
- Dalkavuk medya olayların yanızca resmi boyutunu ön plana çıkardı ve gerçeği ortaya çıkaracak zor sorular sormaktan kaçındı.

İki durum arasındaki en büyük fark JFK'nin ölümünden sonra, on gün geçmeden Başkan Lyndon Johnson'ın olayın araştırılması için özel bir komisyon kurmasıdır. 9/11'in üzerinden bir yıl geçtikten sonra bile hâlâ araştırmayı yürütecek kurulun oluşturulmasından bahsediliyordu. Komisyonun çalışmaya başlaması için olayın üzerinden iki yıl geçmişti. O zamana kadar da DTM'nin enkazı gibi temel kanıtlar çoktan yok olmuştu.

Pearl Harbor saldırısı, JFK suikastı ve 9/11'in ortak noktası normal güvenlik önlemlerinin başarısızlığa uğramasıydı.

Pentagon-CIA eski irtibat görevlisi Col L. Fletcher, "Olayırı ger-

çekleşmesine izin verilerek gizlice aktif rol oynanmış oluyor. Bu yüzden Kennedy öldürüldü. Eli silahlı bir adam veya bir takım sınırlı komplolar sonucu ölmedi, normalde suikastı imkansız hâle getirmesi gereken güvenlik sistemlerinin başarısız olması yüzünden öldü.... Suikastın anahtarı budur. Bir başkan seyehat ederken mutlaka devrede olması gereken güvenlik önlemlerinin gevşetilmesini kim emretti? Castro ya da CIA Kennnedy'i öldürmedi. Cinayeti ayarlayan kişi içeriden birisiydi."

Aynı soru 11 Eylül 2001 trajedileri için de sorulabilir:

Kim normal havayolu ve NORAD güvenlik prosedürlerini azalttı, kimin yapılacak araştırmaları engellemeye hakkı ve gücü vardı? Ancak devletin üst kademelerinde bulunanlar böyle bir güce sahip olabilir. Bugünün büyük suçluları hükümetin kendilerine yapacaklarından korkmuyorlar, çünkü birçok durumda suçlunun kendisi hükümet oluyor.

"Çoğu insan zıttını gösteren durumlarla karşılaştıklarında bile liderlerinin adil olduklarını düşünürler, çünkü bir vatandaş bağlı olduğu devletin yalancı ve sahtekar olduğuna bir kez kanaat getirirse bu kez bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacaktır. Yapacağı seçim kendisine veya sevdiklerine zarar verebilir. Hiçbir şey yapmamayı seçmek de insanın kendine olan inancına ve ilkelerine ters düşebilir. Çoğu kişi bu seçenekle yüzleşmeyi göze alamaz. Bu nedenle propagandaların çoğu hitap ettiği kişiyi kandırmak için değil, öyle düşünmesin diye ahlaki telkinlerde bulunmak için yapılır" dedi internet yorumcusu Michael Rivero.

Fakat iyi kalpli ve bilinçli insanlar için ayağa kalkma ve hayatlarıyla geleceklerini riske atarak bu ülkenin özgürlüğü için savaşmış insanların kendilerine emanet ettiği bu vatanı geri alma vakti artık geldi.

Yerel liderlere bakın, en çok onlar halkın iyiliği için çalışıyor gi-

bi görünüyorlar. Demokratik Cumhuriyetimiz Konseyi ve Özgürlük Bildirisi'yle hiç şüphesiz bu gezegendeki insanlık tarihinin en büyük devlet şeklidir. Gelin bu sistemi olması gerektiği gibi çalıştıralım.

Büyük ihtimalle siz bunları okurken dünyada başka terörist tehditler alınıyor ve belki de bir yerlerde başka bir büyük saldırı yaşanıyor olacaktır. Bu durumda özgürlüğümüz ve demokrasimiz için çarpışmamız gerektiğini söyleyen ve bizi paniğe sürükleyen başka "uzmanlar" da olacaktır.

Enndişeye kapılmayın!

İnanıyoruz ki bu olayın ya da gelecekte yaşanacak herhangi bir trajedinin gerçek suçluları bulunmalı ve cezalandırılmalıdır. Fakat objektif bir araştırma ve mantık yürütmeyle gerçek suçluları bulduğumuzdan emin olmalıyız.

Kurumsal kitle iletişim araçları istatistiklerle, yorumlarla, makalelelerle ve çatışan fikirlerle halkı bombardımana tuttu. Ulusal meselelerde partizan politikalar izlemek birçok insanın düşüncelerinde farklılıklar yarattı. Fakat bugün ABD'nin genel görüntüsü gayet net:

2004 yılı seçimlerinde ulus, muhtemelen tüm vahşi Avrupa monarklarıyla kan bağı olan, Hitler ve Nazilere karşı sempati duyan ve onlarla bağlantıları olan hanedanvari bir ailenin eline düşmüştür.

Bush Ailesi 1961'deki Domuzlar Koyu istilasından da öncelere dayanan tarihlerden bugüne, CIA, uyuşturucu, silahlar ve suikastlarla iç içedir, tabii Saddam Hüseyin ve Usame bin Ladin'in yaratılmasını saymazsak. İnsanlar, biraz düşündükten sonra günümüz dünyasındaki üç kötülük kaynağının da aynı aile tarafından finanse edildiğini fark edebilirler.

Ailenin her jenerasyonu, üyelerinden kendi düzenine her şeyin de ötesinde, hatta ABD Konseyi'nin de üstünde bir sadakat duyma-

larını bekleyen gizli bir topluluğun üyesiydiler. Bu düzen birçok farklı topluluğun yanında Alman Illimunati'sine de benzetilmişti. Bush Ailesi John Hinckley ve Lee Harvey Oswald suikastlarına bile karışmıştı.

Ailenin en azından iki oğlu Amerika'daki her kadına erkeğe ve çocuğa binlerce dolara patlayan "Savings Loan Skandalı"nın içindeydiler. Bugüne kadar seçilmeyen en büyük oğul Enron, Harken ve diğer şaibeli petrol şirketlerinin işlerine karışmış ve daima etik anlamda sorgulanılabilir insanlarla birlikte bulunmuştu.

Sonuçta bu aile bugün sözde terörizme karşı açtıkları savaşı desteklemek için hangi diktatörce yaptırımlara ihtiyaç duyduklarını araştırırken, bu savaşa yol açan saldırıların, bu insanların merkezi güçlerini arttırmak için gerçekleşmelerine izin verdikleri bir faaliyet olduğuna dair kanıtlar gittikçe artıyor.

Bu ailenin gizli topluluklar, CIA, bin Ladin Ailesi, Saddam Hüseyin, El Kaide Terör Örgütü ve Global Hawk teknolojisiyle arasındaki bağlantılar düşünüldüğünde 9/11'in Usame bin Ladin değil bu aile tarafından başlatıldığı düşüncesine varmak bile mümkün.

Bugün ABD'deki sosyal hayat Hitler'in Almanyası, Stalin'in Rusyası gibi, Komünist Doğu Avrupa ve Çin gibi despotik ülkelerdeki sosyal hayatlara benzemektedir.

Bu şekildeki totaliter rejimler insanlardan çok kendilerine hizmet eden, halkın ihtiyacı olan delililer yerine hükümetin politikalarını ön plana çıkaran ve elindeki fırsatları kendi vatandaşları üzerine casusluk yapmak için kullanan merkezi hükümetlerden kaynaklanmaktadır.

Bu okuduklarınız varsayımlar ya da komplo teorileri değil, hepsi gerçek.

9/11 ve sonrası ile ilgili sorular yalnızca beraberinde başka sorular getiriyor. Bunların en önemlisi Amerikan halkının bu konuyla ilgili ne yapacağıdır.

Komisyona değil de kendilerini aldatan basına inanmaya devam mı edecekler?

Bu problemlerin kaynağı oluşurken ofislerinde pinekleyen politikacılara oy vermeye devam mı edecekler?

Büyük politikalarda çok az farklılık gösteren iki büyük partinin standartarını takip etmeye devam mı edecekler?

İmparatorlukçu yapısıyla dünyadaki insanları birbirine yabancılaştıran bir dış politikayı desteklemeye devam mı edecekler?

ABD ordusunun kendi ulusu ve kendi insanları üzerindeki kontrolünü kaybederken diğer uluslar üzerinde baskı kuran dış politikasına ve bundan kâr sağlayan askerin endüstriyel kompleksine izin mi verecekler?

Amerikan halkı ulusunun dünyanın bir numaralı silah satıcısı olmasına ve sonra bu silahların kendisine karşı kullanılmasına seyirci mi kalacak?

Amerikalılar en sonunda hükümeti, orduyu ve medyaya sahip olan küresel elitlerin ve gizli toplulukların üzerindeki perdeyi kaldırabilecek mi?

Ayağa kalkıp gerçeği haykırma haklarını kullanacaklar mı yoksa korkudan yılmış ve dona kalmış bir hâlde geri kalan özgürlüklerinin bir daha geri gelmemecesine ellerinden kaymasına izin mi verecekler?

Sen okuyucu, yalnızca sen bu soruların cevabını verebilirsin!

İLERİ ARAŞTIRMALAR İÇİN EKLER

EK- A

Pentagon: 9/11'de Avcı Uçakları Çok Uzaktan ve Çok Geç Havalandılar ve Çok Yavaş Uçtular

Yazan:
Araştırmacı gazeteci William Thomas,
www.willthomas.net, 14 Aralık 2003

Bu her zaman olur. Küçük bir özel uçak başkentin yasaklanmış 23 millik menziline girdiğinde iki F-16 avcı uçağı acilen 10 mil uzaklıktaki Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'nden havalanır. Yine benzer bir olayda iki F-16 Kuzey Amerika Hava Savunma Kumandanlığı'nın (NORAD) uyarısından sonra Andrews'tan çıkıp 11 dakika içinde olay yerine geldiler. (AP Kasım 11/2003; CNN 20 Haziran 2002)

Bunlar çok sıkı bir şekilde uygulanan rutinlerdir. 2000 yılının Eylül'ü ile 2001 yılı arasında 4500 uçak ABD hava sahasını paylaştı ve Pentagon bu süreçte 67 kez avcı uçaklarını görevlendirdi. (FAA Haber Bülteni 9 Ağustos 2002; P 13 Ağustos 2002)

Fakat 11 Eylül 2001'de NORAD ve FAA rutin prosedürleri ve uygulamaları atladılar.

Acil bir ulusal çağrıya karşılık vermesi gereken avcı uçaklar uzaktaki üslerden havalandılar ve hız limitlerinin yalnızca bir kısmını kullandılar. (NORAD Haber Bülteni, 18 Eylül 2001)

NORAD NE BİLİYORDU?

Son zamanlarda yazılmış bir NORAD bülteni saldırılardan yedi gün sonra yayınlandı. Bu bülten Amerika'nın hava saldırılarına cevap vermekte geç kaldığını çünkü hava savunma biriminin FAA'dan American Havayolları 11 numaralı uçağının kaçırıldığını 08:40'a kadar duymadığını bildirdi. (NORAD Haber Bülteni, 18 Eylül 2001)

Fakat Ulusal Askeri Kumanda Merkezi (NMCC) hava kuvvetleri memurları kuzeydoğu hava sahasının her inçini görüntülüyordu. Ayrıca 11 numaralı uçağın radar vericisi kapandığında otomatik olarak alarm vermesi gerekiyordu.

Askeri ve sivil radarlara girerek gelişen durumları görüntüleme kapasitesine sahip olan ABD askeri kumandanları da 175 numaralı uçağın tuhaf bir şekilde 25 dakika sonra radarını kapattığını görmüş olmalıydı. 1999 Ekim'inde golfçü Payne Stewart'ın jeti tuhaf bir şekilde uçuş rotasından çıkıp Dallas üzerine uçmaya başladığında yaptıkları gibi. (CNN, 26 Kasım 1999)

O efsanevi operasyonda Florida, Tyndall'dan havalanan bir avcı uçağı Lear'a eskortluk etmişti. FAA alarmından yalnızca 19 dakika sonra bir F-16 Payne'nin uçağının sol kanat ucuna yetişmişti (ABC Haber 25 Ekim 1999)

Eğer NORAD 11 Eylül'de gerektiği kadar çabuk davransaydı iki F-15 güneydeki Otis Hava Üssü'nden havalanabilirdi. Son hızlarıyla uçan jetler belki birkaç pencere kırabilirlerdi ama İkiz Kuleler yıkılmazdı.

NORAD "ACELE ETMEYİN" DEDİ

Bunun yerine 11 Eylül'de teröristelere karşı koymak için havalanacak jetlerin "dakikada 9 mil uçmasını" emretti. Yani jetler hız limitlerinin yalnızca üçte biri bir hızla uçacaklardı.

Savunma Bakanlığı yönetmeliği, "Bir kaçırılma durumunda NMCC FAA tarafından en süratli şekilde haberdar edilecektir" yazıyordu. Bunun gerçekleşmesi için Federal Havacılık Yönetimi Pentagon Hava Savunma Birimi'nde kalıcı bir irtibat memuru bulundurur. (CJCSI 3610. 01A, 1 Haziran 2001)

Buna rağmen NORAD'ın Otis Hava Üssü'nden iki F-15'i havalandırması için 11 numaralı American Airlines uçağının kaçırılması üzerinden tam 38 dakika geçmesi beklendi. Kaltıklarında 11 numaralı uçak DTM'nin kuzey kulesine çarpmıştı ve onlar 153 hava mili uzaktaydılar.

United Airlines 175 numaralı uçağı hâlâ 20 dakika gerideydi. "F-15 pilotları ellerinden geldiğince hızlı uçtular, 500 mille gittiler ama uçağı yakalamayı başaramadılar" dedi General Paul Weaver. 500 mil mi? Bir F-15 bunun en az dört katı daha hızlı uçabilir.

Otis avcı pilotlarından biri, "Hafızalarımızda en azından bin kere oraya varmıştık, ama bilmiyorum oraya daha hızlı gitmek için başka ne yapmalıydık?" dedi. Başlangıç olarak gaza basmayı deneyebilirlerdi!

TEHDİDİ ONURLANDIRIN

İki kule de yandığından ve 93 numaralı uçak Pennsylvania'da bir F-16 tarafından takip edildiğinden 77 numaralı American Airlines uçağı havada kalan tek tehditti. O Boeing 757 radarını kapattığında Kentucky üzerinde bir u dönüşü yaptı ve direk Beyaz Saray

ve Pentagon'a döndü. Herkes bunun bir kamikaze dönüşü olduğunu biliyordu, bir milyon tanık bunu gördü.

O esnada havada iki adet F-15 vardı! Ve 77 numaralı uçağı Pentagon'da karşılamak için tam 20 dakikaya sahiplerdi.

Fakat öyle yapmak yerine 77 numaralı uçağın yarım saat Beya Saray üzerinde dönmesine izin verdiler ve ancak bir saat sonra başkentlerini korumak için Langley Hava Üssü'nden iki F-16 gönderdiler. Tabii iki jet ancak Pentagon'un alevlerine yetişebildiler. Bu yetenekli avcıların Virginia'dan gelmeleri 19 dakika sürmüştü. (NORAD 18 Eylül 2001; USAF)

YERE İNİŞ

Ve sonunda sadece 10 mil uzaklıktaki Andrews'ta full silahlı ve yakıtlı jetler öylece rampada dururken diğer jetler elleri bomboş evlerine döndüler.

Artık birisinin sormasının vakti gelmedi mi, neden 77 numaralı uçak koruyor olmaları gereken merkezlerin üzerinde dolanırken bu iki jet öylece bekliyordu? (San Diego Union-Tribune 12 Eylül 2001)

Dünyanın en ağır silahlarıyla donanmış ulusun sahip olduğu iki düzine hava kuvveti aracı DTM ve Pentagon'a yakın uçuş mesafesindeydiler. Kimse merak etmiyor mu neden bunlar kullanılmadı?

NORAD'A göre Langley'den kalkan jetler takip ettikleri Boeing'in Beyaz Saray'ın ve Andrews uçuş pistinin üzerinden süzüldüğünde hâlâ "12 dakika/105 mil" uzaktaydılar. İddialara göre yetersiz bir Mısırlı uçuş öğrencisi bir 757'yi kullandı ve emekli pilotları bile hayran bırakan manevralarla Pentagon'a çarptı. (San Diego Union-Tribune, 12 Eylül 2001; NBC, Haber, 11 Eylül 2001; All Fall Down)

Pentagon'a çarpıldıktan hemen sonra Andrews jetlerini boş gökleri korumak için havalandırdı.

Joint Chief şefi 9/11 olurken kendisinin bir toplantıda olduğunu söyledi. Hava Kuvvetleri Generali Richard Myers da küçük bir uçağın DTM'ne çarpmasının gündemini bozmasına izin vermemişti.

Öyle görünüyor ki jumbo jetler binaları biçerken ABD Hava Kuvvetleri Kumandanı'nı ülkesinin saldırıya uğradığına dair bilgilendirmek kimsenin aklına gelmemişti. Myers Pentagon'a saldırıldığında tam da ofisine dönüyor olduğunu söyledi. Soruların artması üzerine de "Ben size dönücem" diye cevap verdi. (www.defenselink.mil/news/Oct2001/n10232001_200110236. html)

Bunlara rağmen General Myers tüm ABD ordusunun yeni "Joint Chiefs of Staff" başkanı yapıldı. Bush Hava Kuvvetleri Kumandanı'na halkın önünde "Sakin tavrı, adaleti ve net stratejik düşünme kabiliyeti" nedeniyle teşekkür etti (Beyaz Saray, Basın Bülteni, 15 Ekim 2001)

Bu tuhaf hikaye basına yansıdığında FAA ABD Hava Kuvvetleri'ni dört uçağın kaçırıldığına dair bilgilendirdiğini gösteren dökümanları yayınlamayı reddetti.

Bu dökümanlar hava trafik kontrolörlerini prosedürlere uymamaktan dolayı suçlamak yerine FAA'nın standart prosedürlerini uygulamadığını ve NORAD'ı zamanında uyarmadığını gösterebilirdi. (AP, 18 Ekim 2003)

Copyright Will Thomas, 2003

Araştırmacı Will Thomas eski bir pilot ve ABD ordusunun mensubudur. "All Fall Down: The Politics of Terror and Mass Persuasion 11" olaylarının ayrıntılarını içermektedir.

EK- B

23 Soru

9/11 Komisyonu'nun Başkan Bush'la yaptığı röportaj konusunda Aile Yönlendirme Komitesi'nin Bildirisi

16 Şubat 2004'te 9/11 Komisyonu'na sunulmuştur.

Aile Yönlendirme Komitesi Başkan Bush'un Birleşik Devletler'e Yapılan Terörist Saldırılar Ulusal Komitesi'nin on üyesine verdiği yeminli ifadeyi halka sunması gerektiğine inanmaktadır.

Komisyon üyeleri Kongre hakimiyetini sağlamaktan sorumludur. Bu nedenle her komisyon üyesinin verilen kararlara ve uygulanan tavsiyelere ulaşmayı sağlayacak bireylerin ifadelerine ulaşabilmelidir. Komisyon Başkan Bush'a şu soruları sormalıdır:

1. 9/11 sabahında başkumandan olarak neden Amerika'nın saldırıya uğradığını duyduğunuzda acilen Washington DC'ye veya Ulusal Askeri Kumanda Merkezi'ne dönmediniz? Tam olarak saat kaçta olaydan haberdar oldunuz? Sizi kim bilgilendirdi?
2. 9/11 sabahında siz Askeri Kumanda Merkezi'nden uzaktay-

ken ülkemizin yönetimi kimin sorumluluğundaydı? Tüm kararların sizin yokluğunda verildiğinden haberdar mıydınız?

3. 11 Eylül krizi esnasında ulusumuzu korumak için hangi savunma önlemlerini aldınız? Bu emirler saat kaçta ve kime verildi? Bu emirler nelerdi? Emirlerin sonuçları neler oldu? Uygulanmayan emir var mıydı?
4. Sizce ulusumuz neden kendi topraklarında gerçekleşen bir saldırıya karşı bu kadar hazırlıksızdı?
5. Beyaz Saray Durum Odası Direktörü, ABD Donanma Kaptanı Deborah Loewer, siz Florida, Emma E. Booker İlkokulu'na girmeden önce ilk uçağın DTM'ne çarptığını size haber verdi. Lütfen ilk uçağın DTM'ne çarptığını öğrendikten on beş dakika sonra bile planlanan sınıf ziyaretine devam ettiğinizi açıklar mısınız?
6. Beyaz Saray Durum Odası Direktörü'nün sizinle beraber ziyaret etmesi normal prosedüre uygun mudur? Eğer öyleyse, lütfen bunun daha önce tekrarlandığı durumlardan birini örnek gösteriniz. Eğer normal prosedüre uygun değilse, lütfen sizi böyle bir şey yapmaya iten koşulları açıklar mısınız?
7. Andrew Card sizi ikinci uçağın da DTM'ne çarptığına ve Amerika'nın artık kesin bir şekilde saldırı altında olduğuna dair bilgilendirdiğinde neden yerinizde kalmaya devam ettiniz? Card'ın mesajından sonra tam olarak ne kadar sınıfta oturmaya devam ettiniz?
8. 11 ve 175 numaralı uçaklara ilaveten başka uçakların da kaçırıldığından tam olarak saat kaçta haberdar oldunuz? Sizi kim uyardı? Birleşik Devletler'in başkumandanı olarak sizin tepkiniz ne oldu?
9. Clinton yönetimi ile sizinki arasındaki süreçte başlayan ve

9/11/01'de biten dönemde teröristlerle, muhtemel saldırılar ve hedeflerle ilgili hiçbir bilgi aldınız mı?

Bunlar aşağıdaki kaynaklardan gelmiş olabilir:

- Ayrılan Clinton memurları
- CIA, FBI, NSA, DoD ve diğer istihbarat servisleri
- Yabancı istihbaratlar, hükümetler veya elçiler
- Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice
- Eski anti-terörizm uzmanı Richard Clarke

10. 6 Ağustos 2001 tarihli, ülkemize tönelik bir terörist saldırıdan bahseden PDB'den tam olarak ne öğrendiniz? Herhangi bir takip gerçekleştirilmesini talep ettiniz mi? Başka bir rapor hazırlanmasını istediniz mi?
11. 1 Mayıs 2001'den 11 Eylül 2001'e kadar baş kumandan olarak herhangi bir istihbarat ajansından veya ajanından UBL'nin bu ulusa karşı uçakları silah olarak kullanmak suretiyle New York City binaları hedef alınarak 11 Eylül 2001 haftasında veya tam olarak 11 Eylül 2001 günü bir saldırı yapılacağına dair bir bilgi aldınız mı?
12. 9/11 öncesinde onbir ulustan gelen terörist bir saldırıyla alakalı uyarılarla ilgili hangi savunma önlemlerini aldınız? Bu faaliyetlere karşı herhangi bir karşılık hazırlığına girdiniz mi? Eğer girdinizse sonuçları ne oldu?
13. 1 Mayıs 2001'den 11 Eylül 2001'e kadar başkumandan olarak siz veya başka bir ABD hükümet görevlisi UBL veya El Kaide ile pazarlık yaptı mı? Aynı dönemde siz veya başka bir hükümet görevlisi yabancı bir devletle veya ajanla UBL hakkında görüşme yaptınız mı?
14. 11 Eylül 2001'deki programınız 7 Eylül 2001 tarihnden bu yana halk tarafından biliniyordu. The Emma E. Booker İlkokulu

Brandenton Havaalanı'ndan yalnızca beş mil uzaklıkta, yani siz veya okuldaki çocuklar da 9/11'in hedefi olabilirdiniz. Gizli servisin Amerika'nın saldırı altında olduğunu bilmesine rağmen sizin okulda kalmanıza izin vermesinin sebebi neydi?

15. Lütfen sizin oarada bulunmanızın çocukların hayatları için potansiyel bir risk teşkil etmesine rağmen neden çocukları dinlemeyi bitirdikten sonra Sarasota İlkokulu'ndaki basın konferansına katıldığınız açıklar mısınız?
16. Hava Kuvvetleri'nin 11 Eylül'de yaşadığı aksaklıkların sebebi neydi? 1 Numaralı Hava Kuvvetleri de 11 Eylül teröristlerinin hedefleri arasında mıydı?
17. "Air Force One"ın jetlerin gelmesine yetecek kadar zamanı olmasına rağmen askeri bir eskort olmadan havalanmasının sebebi neydi?
18. "Joint Intelligence Committee Inquiry Report"un saklanan 28 sayfasında bildirildiği üzre teröristlere dışarıdan destek verildiğine dair bilgilerin yayınlanmasını reddetmenizin sebebi neydi?
19. Tüm ticari uçuşlar durdurulmuşken, FBI sorgulama için çok az bir zamanı varken ve özellikle, WAMY -terörizme destek verildiğinden şüphelenilen yardım derneği- ile bağlantıları olduğu bilinen aileden iki kişinin de aralarında olduğu bin Ladin ailesinin Amerika'dan ayrılmalarına kim izin verdi? Neden 9/11'de sevdiklerini kaybeden Amerikalı ailelere bile tanınmayan bu ayrıcalık bin Ladin ailesine tanındı?
20. Lütfen neden 9/11'in yaşanmasına sebep olan başarısızlık nedeniyle hükümetten kimsenin sorumlu tutulmadığını açıklar mısınız?
21. Lütfen neden FBI'ın hazırladığı 9/11 saldırılarıyla ilgili olarak aranan on kişinin posterinde UBL'nin profili olmadığını yorumlar mısınız? Sizin bildiğiniz kadarıyla en son ne zaman hükü-

metinizin herhangi bir ajanı UBL ile bağlantı kurmuştu? Eğer bu bağlantı 9/11'den önceyse tam olarak hangi tarihte gerçekleşti ve bu buluşmanın içeriği neydi?

22. Saddam Hüseyin'in El Kaide ile bağlantıları olduğunu hâlâ iddia ediyor musunuz? Hüseyin rejimi ve El Kaide arasında bağlantı olduğuna dair hangi kanıtlara sahipsiniz?
23. Hangi kişiler, hükümetler, ajanslar, kuruluşlar veya gruplar 9/11 saldırılarından kâr elde etti? Lütfen ne şekilde kar ettiklerini düşündüğünüzü belirtir misiniz?

9/11 Bağımsız Komisyonu'nun Aile Yönlendirme Komitesi www.911independentcommission.org

EK- C

9/11 Dulu Mindy Kleinberg'in
9/11 Komisyonu'na Verdiği İfade

31 Mart 2003

Benim adım Mindy Kleinberg. 39 yaşındaki eşim Alan Kleinberg 11 Eylül 2001'de DTM'nde öldürüldü. Bugün burada 9/11 saldırılarıyla ilgili ifade verirken şunu söyleyerek başlamak istiyorum tüm kalbim denizaşırı ülkelerde çarpışan askerlerimizde ve onların dönüşünü bekleyen aileleriyle birlikte.

Bu savaş iki yerde yapılıyor; hem deniz aşırı ülkelerde hem de burada kendi kıyılarımızda, bu demek oluyor ki hepimiz terörizme karşı savaşan askerleriz. Terörizm tehdidi Birleşik Devletler'de yükselirken her geçen gün 11 Eylül'de yaşanılan başarısızlıkların nedenlerini belirlemek daha önemli hâle geliyor. Bu, "öğrenilen derslerin" önemli bir parçasını oluşturuyor.

Bu komisyonun bunun gibi birçok önemli görevi var. Bugün komisyonerlerden bu olayın nasıl olduğunu bize anlatmalarını iste-

mek için geldim, lütfen ulusumuzun savunma sınırlarının nasıl aşıldığını anlamamıza yardım edin.

11 Eylül Sabahı Neredeydik?

11 Eylül sabahı üç yaşındaki oğlum Sam ile birlikte 08.40 sularında Jacob ve Lauren'i otobüs durağına doğru bırakmak için yürüyorduk. Yeni okul yılının dördüncü günüydü fakat herkes hâlâ çok heyecanlıydı. Öyle güzel bir gündü ki Sam ve ben NYC'de neler olduğuna şöyle bir bakınmak için dışarı çıkmaya karar vermiştik.

08.55 civarında bir arkadaşımla Sam hakkında telefonla konuşuyordum ki arkadaşım, "TV'de gördüklerime inanamıyorum, az önce bir uçak DTM'ne çarptı" dedi. Nedense birkaç dakika olayı anlayamadıktan sonra birden dondum, "Hangi binaya çarptı dedin? Aman Tanrım Alan'ın binası. Seni sonra ararım."

Ofisten ona ulaşmaya çalıştım ama telefonu cevap vermiyordu. İnsanlar evime doluşmaya başladılar, annesi, ailem, arkadaşlarımız... Olayın ciddiyeti anlaşılmaya başlamıştı. Günün kalan kısmını onu bulmak için aklımıza gelen her yeri arayarak geçirdik.

Bütün gün, "Jacob ve Lauren'e babalarının kayıp olduğunu nasıl söyleyeceğim" diye düşündüm durdum.

Okuldan döndüklerinde ev insanlarla doluydu fakat içlerinde babaları yoktu. Onun geri dönüşünü nasıl sakince bekleyeceklerdi? Ya gerçekten yaralandıysa ne yapacaklardı? O onların kahramanı, kralı, en iyi arkadaşları, babalarıydı. Keşke o günün sonuçları farklı olsaydı.

Şimdi acıyla birlikte yaşamayı öğrenmeye çalışıyoruz. Biz 11 Eylül günü nerede olduğumuzu ve neler hissettiğimiz asla unutmayacağız.

Fakat hükümetimiz, servisleri, kurumları o sabah neredeydiler?

Şans Teorisi

İstihbarat servisleri teröristlerin 11 Eylül sabahı bir kez şansı yakaladıklarını söylediler. Hiçbir değeri olmayan bu açıklama aynı zamanda yanlış. Çünkü teröristler o sabah bir kere değil üst üste tekrar tekrar şansı yakaladılar. Anlatmama izin verin:

The INS

9/11'den önce istihbarat ajanslarımız 19 teröristin bu ülkeye girmelerini engellemeliydi. Bu insanların vize başvuruları göçmenlik bürosu (INS) tarafından reddedilmeliydi. Fakat terörsitler şanslı olmalılar.

19 adamın çoğu genç, bekar ve işsizdi. Bu tür insanların vize alamamaları gerekirdi. Şu an elimde kocamı öldüren teröristlerin başvurularını tutuyorum. Formların hepsi yarım yamalak ve hatalı doldurulmuş. Bazıları kendilerine "öğrenci" demiş fakat okullarının isim ve adresleri yok. Diğerleri ise kalma nedenlerine "kendim için" yazmış ve başka açıklama yapmamış. Bazıları yerleşim yerlerine sadece "otel", "Kaliforniya" veya "New York" yazmış. Hatta içlerinden biri bu soruya "hayır" şeklinde bir cevap yazmış.

INS kanunları uygulasaydı bu teröristlerin en azından 15'inin vizeleri reddedilirdi ve 11 Eylül 2001'de ABD'de olmazlardı.

Lütfen formları kontrol etmemek gibi bir hatanın en az on beş kere nasıl tekrarlanabildiğini bize açıklayın. Kaç şanslı terörist daha var şu an bu ülkede?

Havayolu ve Havaalanı Güvenliği

11 Eylül sabahında teröristlerin şansı havayolu ve havaalanı güvenliklerinde de yaver gitti. 11 terörist havayolu şirketine biletlerini almaya gittiklerinde dokuz tanesi kenara çekilerek sorgulandı ve

arandılar. Fakat bu aramalar her nasılsa misyonlarını sürdürmelerini engellemedi.

Teröristlerin şansı burada da bitmedi; havaalanı güvenliğinde de onlara eşlik etti. Yoksa başka türlü üzerlerinde taşıdıkları kutu açacaklarını, kağıt keseceklerini, hatta FAA'nın raporuna göre silahları havaalanı güvenliğinden nasıl geçireceklerdi?

Sonunda kokpitleri korumak için çıkarılan onca kanun ihlal edildi ve terörsitler kolayca uçakların kontrolünü alarak intihar misyonlarını gerçekleştirdiler.

FAA ve NORAD

9/11'den önce FAA ve Savunma Bakanlığı kitapçıkları kaçırılma durumlarında nasıl davranılacağını ayrıntılarıyla anlatıyordu.

Bu "protokoller" hakkında düzenli olarak egzersiz yapılıyordu. Bunlara göre acil bir durumda FAA'nın hemen NORAD'ı haberdar etmesi gerekiyordu. Uyarı yapıldıktan sonra avcı jetlerini kaçırılan uçakların peşinden bir an önce yollamak NORAD'ın sorumluluğuydu. Bu şekilde havalanarak kaçırılan uçağun pilotuyla bağlantı kurmak rutin bir uygulamaydı. Fakat teröristler burada da ne kadar şanslıydı ki bunların hiçbirisi 11 Eylül sabahı uygulanmadı.

Danışmanlık Kurulu Başkanları

Kurulun başkanı 11 Eylül sabahı rutin bir toplantıdaydı. Şef Meyers bir uçağın DTM'ye çarpmasıyla ilgili bir röportaj gördüğünü, fakat bunun küçük bir uçak olduğunu düşündüğünü söyledi. Bu yüzden toplantısına devam etmişti. Meyers, "Kimse bizi ikinci uçağın çarptığından haberdar etmedi" dedi. Toplantıdan çıktığında Pentagon da saldırıya uğramıştı.

Bu acil durumu başkana haber vermek kimin göreviydi? Bunu

yapmadıkları için cezalandırıldılar mı? Bu protokolün yerine getirilmediğine işaret etmiyor mu?

Savunma Bakanlığı

77 numara Pentagon'a çarptığında Savunma Bakanı masasında oturmuş çalışıyordu. Söylenildiğine göre Rumsfeld binanın sallandığını hissetmiş, dışarı çıkıp hasarı görmüş ve yaralıların sedyelerle taşınmasına yardım etmeye başlamıştı. Kurbanlara yardım ettikten sonra "Savaş Odası'na" gitmişti.

Nasıl oluyor da Pentagon'da bulunan ve hava kuvvetleriyle sürekli bağlantı hâlinde olan Ulusal Askeri Kumanda Merkezi yine Pentagon'da bulunan Savunma Bakanı'na diğer kaçırılan uçaklardan bahsetmez? Nasıl olur da Savunma Bakanı bulunduğu binaya çarpılana kadar masasında oturur? Acil durumları ona iletmek kimin görevi?

Başkan

9/11 sabahı saat 06.15'te eşim Alan evden çıktı ve New York City'e işine gitti. Saat 07.30'da çalıştığı NASDAQ Güvenlik Ticaret Firması'nda masasının başındaydı.

Başkan Bush ise tam aksine o sabah ilkokul öğrencilerinin okumalarını dinlemek için bir okul ziyaretindeydi.

Başkan sınıfa girmeden önce NORAD bir uçağın DTM'ye çarptığını ona iletti. O esnada iki ticari uçağın daha kaçırılmış olduğunu ve hâlen havada olduklarını biliyorlardı. Ulusal bir acil durumun kapıda olduğu belliydi.

Buna rağmen Başakan Bush sınıfa girdi ve çocukları dinleme işine devam etti.

Neden gizli servis onu bu ulusal tehlikeden haberdar etmemiş-

ti? Bir başkan ajansların bildiklerinden ne zaman haberdar edilir? Neden gizli servis onun Sarasota İlkokulu'ndaki programına devam etmesine izin verdi? Bu bir gizli servis protokolü müydü?

Ulusal bir acil durum söz konusu olduğunda karar vermek için harcanan dakikalar binlerce insanın hayatına mâl olabilir; işte bu nedenle hükümetimizin tam kadro bir danışmanlar ve uzmanlar heyetleri vardır ve bu kişiler en üstteki görevlileri hemen bilgilendirmekle görevlidirler, onları en son bilgilendirmekle değil. Bu kişiler o sabah neredeydi? İletişimdeki aksaklık nereden kaynaklanıyordu?

Şans mı?

Anormal hisse alışverişlerinin takip edilmemesi şans mı? Tam olarak doldurulmamış 15 uyduruk forma vize verilmesi şans mı? Havayolu güvenliğinin teröristlerin üzerindeki silahlarla uçaklara binmelerine izin vermeleri şans mı? FAA ve NORAD acil durum protokollerinin yerine getirilmemesi şans mı? Acil bir ulusal tehlikenin en üstteki devlet yetkililerine bildirilmemesi şans mı?

Bence şans bir kere olan bir şeye denir. Ortada çiğnenen kanunlar, uygulanmayan protokoller, anormal iletişim bozuklukları varken hâlâ şanstan bahsedilemez.

Eğer çalışanları görevlerini yerine getirmedikleri için sorumlu tutmazsak, teröristlerin bir kez daha "şanslı" olmamalarını nasıl bekleriz?

Bu yüzden bugün sizlerleyim. Çünkü bir daha 11 Eylül'ün olmayacağını garanti etmek için o gün tam olarak neler olduğunu bulmalıyız.

Komisyon üyeleri, bugün sizden sorularımızı cevaplamanızı rica ediyorum. Sizler kıyılarımızdaki savaşın generallerisiniz. Sorularımızı cevaplandırarak başka bir terör saldırısı olma ihtimalini mini-

malize ederek bu ülkeyi daha güvenli bir yer hâline getirmiş olacaksınız. Böylece bir daha saldırı olursa sistemlerimiz çalışacak ve teröristler bu kez şanslı olmayacaklar.

Mindy Kleinberg 11 Eylül bağımsız komisyonunun kurulmasını sağlayan 11 Eylül avukatlarının kurucu üyelerindendir.

Eşi Alan Kleinberg DTM'nin kuzey kulesinde, 104. kattaki NASDAQ güvenlik ticaret firmasının çalışanıydı. 39 yaşındaydı ve 15 yıldır bu işi yapıyordu.

Bayan Kleinberg bir serbest muhasebeciydi. Eşiyle, ikisinin de Deloitte-Touche'de çalıştığı zamanlarda tanışmıştı. Evde kalarak çocuklarına bakmak için işten ayrıldı. Şu anda üç çocuğu -Jacob 11, Lauren 8 ve Sam 4- ile birlikte New Jersey'de yaşıyor.

EK- D

Ellen Mariani'nin Davasından Bölümler

(Editörün notu: Bu dilekçenin eski bir müsfeddesidir. Güncellenmiş komple metin www.911forthet-ruth.com'da bulunabilir.)

BİRLEŞİK DEVLETLER KOLOMBİYA BÖLGE MAHKEMESİ'NE

ELLEN MARIANI, LOUIS NEIL MARIANI adına bireysel olarak aşağıdaki listede bulunanlar adına bu davayı açtı:

1) GEORGE HERBERT WALKER BUSH
2) GEORGE WALKER BUSH
3) JOHN "JEB" BUSH
4) NEIL MALLON BUSH
5) MARVIN BUSH
6) RICHARD CHENEY
7) DONALD H. RUMSFELD

8) COLIN POWELL
9) RICHARD ARMITAGE
10) CONDOLEEZZA RICE
11) JOHN ASHCROFT
12) GEORGE J. TENET
13) NORMAN Y. MINETA
14) TOM RIDGE
15) PETER G. PETERSON
16) THE COUNCIL OF FOREIGN RELATIONS (Dış İlişkiler Konseyi)

(Editörün Notu: Normalde 52 davalı vardır, tam listesi burada bulunmamakla birlikte sonradan listelenecektir)

Davacı avukatı Philip Berg vasıtasıyla saygıyla sunar:

Giriş

1. Davacı Ellen Mariani, 11 Eylül'de 175 numaralı uçakta hayatını kaybeden Louis Neil Mariani'nin dul eşi ve temsilcisidir.
2. 9/11 ile ilgili iki adet araştırma komisyonu kurulmuş olmasına rağmen kişilerin çatışan bireysel çıkarları nedeniyle 9/11'de gerçekten neler olduğu ortaya konulamamış, davacının eşinin ve çoğu ABD vatandaşı olan geriye kalan 2993 kişinin ölüm nedenleri netliğe kavuşturulmamıştır.
3. Yalnızca "istihbarat hatalarına" bağlı kalmayan doğru bir araştırma yapılmadan Amerikan halkı gerçeğin büyük bir kısmından habersiz bırakılmış olacaktır. Cumhuriyetçi Parti'nin Kongre üzerinde sahip olduğu etki nedeniyle davalıların sahip ol-

dukları güçler yüzünden araştırma yapılmadığı için bu mahkemede gerçek bir soruşturma yapılmazsa yaşamlarımız boyunca gerçek bir daha ortaya çıkmayacaktır.

4. Davacı 9/11 felaketiyle ilgili tüm gerçekleri bilmemektedir, yalnızca medyadan duyduklarını bilmektedir ki onların da çoğu ABD hükümetinin ajanslarından veya konvensiyonel medyadan gelmektedir. Bu şekilde resmi hikayenin gerçek mi yoksa bir propaganda mı olduğu anlaşılamamaktadır.
5. Davacının 9/11 konusundaki çalışmaları onu Başkan Bush'un, eski Başkan Bush'un, Başkan Yardımcısı Cheney'nin, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in, Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice'ın, Danışma Kurulu Başkanı General Richard Meyers'ın, NORAD Başkanı Ralph E. Eberhart'ın, FEMMA Direktörü Joe M. Allbaugh'un, Politik Danışman Karl Rove'un ve davalıların diğerlerinin 11 Eylül 2001'den önce veya aynı gün davalının eşinin de içinde bulunduğu bir veya daha fazla ticari uçağın kaçırılacağını bildiklerine ikna etmiştir.
6. Davacı davalıların yalnızca hedefin DTM olacağını bilmekle kalmayıp hayatını kaybedecek kişilerden de haberdar olduklarını, RICO statüsünde yeni bir "Pearl Harbor" yaratarak değişiklik yaratmayı hedeflediklerini düşünmektedir.
7. Banka soyguncusu Willie Sutton otoritelere banka soyduğunu, çünkü içinde para olduğunu söylemişti. Bugünün dünyasında asıl para şu sektörlerden kazanılıyor: 1) Savaş hazırlıkları ve uluslararası silah ticareti 2) Petrol, mazot ve bağlantılı enerji servisleri 3) Narkotik trafik 4) İç ticaret, piyasaların yasadışı manipülasyonu, hükümetten, fon programlarından para sızdırma 5) İnsan ticareti, seks için kadın ve çocuk satma 6) Kara para aklama.
8. Görüleceği üzere buradaki davalıların çoğu bu maddelerle ilişkilidirler. Bazen yaptıkları yalnızca yasadışı olmakla kalmamak-

ta, cinayet, uyuşturucu trafiği, politikacıların tehdit edilmesi, işkence vs. gibi derecelere varmaktadır.

9. Davalıların amacı 9/11'i yöneterek finansal çıkarlarını destekleyecek savaşlar için destek almak ve bunu RICO'ya uydurmaktı. Ayrıca DTM'ye düzenlenen ve üç binanın yıkılmasına neden olan saldırıyla FBI'ın DTM'nin kuzey kulesinde bulunan ofisindaki, 7 numaralı binadaki Güvenlik ve Borsa Komisyonu'nun ve kendi girişimlerini engelleyecek bilgilere sahip büroların kayıtlarını da yok etmekti.

10. Davacının iddiaları üç gerçeğe dayanır. İlki 9/11'in davalılar tarafından açıklanan resmi hikayesin mantıksız ve tutarsız olmasıdır. Usame ve 19 terörist hikayesi inanılması imkansız bir yalandır.

11. İkincisi araştırmanın en önemli kısmı şu sorunun cevabıdır; kim kâr etti? 9/11 ile ilgili araştırmalar bu soruya cevap olarak davalılara işaret etmektedir. Üçüncüsü de davalıların işledikleri suçun yanında hiçbir komisyonun gerçeği bulmasına izin vermemeleri ve şu anda görev yapan Kean Komisyonu'nun da önünü kesmeleridir.

12. FBI'ın birçok çalışanının görevine sadık olduğuna ve bu suçun bir parçası olmadığına şüphe yoktur. Fakat şurası da açıktır ki Bush yönetimi FBI'ya saldırılardan sonra bin Ladin ailesi hakkındaki araştırmasını sonlandırmasını emretmiştir.

13. New York City'nin kaybettiği 2500 kişinin ölümünü araştırması beklenirken Kongre yerine "kara bütçeli" bir ajansın oluşturduğu bir kurul kurulmuş ve hemen olay yeri kontrol altına alınarak binaların enkazı içlerindeki delillerle birlikte kaldırılarak üçüncü dünya ülkelerine gönderilmiştir.

14. Adalet Departmanı 9/11 ile ilgili düzgün bir komisyon kurmamıştır ve kurmayacaktır da. Başsavcı halkın önünde 9/11'den

önce ticari uçaklarla seyahat ermeyi bıraktığını söyledi. Bu, Bay Ashcroft'un saldırıyı planlayan grup içinde olmasa bile en azından önceden saldırıdan haberdar olduğunu gösterir.

15. ·Kongre'nin birkaç üyesi Senatör Daschle ve Leahly ısrarla "Vatanseverlik Yasası"na karşı çıktılar. Bu kişiler Amerikan topraklarından dışarı ölümcül dozlarda şarbon göndermişlerdi. Kongre bu konuda hiçbir şey yapmadı. Amerikan halkının çoğu bu şablon saldırılarının radikal islamcılar tarafından yapıldığını düşündü, aslında kanıtlar başka birini gösteriyordu.
16. Bu nedenle eski Senatör Max Cleland "bağımsız" komisyondan ayrıldı. Senatör Daschle de onun yerine geçecek kişiyi belirleme şansını elde etti. Kirsten Breitweiser'i seçmesi için kendisine gelen onca maile rağmen o eski Senatör Bob Kerrey'i seçti. Kerrey zamanında Saddam Hüseyin'e karşı düzenlenen operasyonların ünlü bir taraftarıydı. Öyle görünüyor ki komisyon 9/11 ve Saddam Hüseyin arasında bağlantı kurarak ülkenin işgalini haklı göstermeye çalışıyordu.
17. New York Times şarbon saldırılarıyla ilgili olarak, "Federal uzmanlara ve askeri birtakım dökümanlara göre şarbon saldırılarında kullanılan kuru toz ABD bio-savaş programı kapatılmadan önce üretilmişti. Bu da insanı programla bağlantısı olan bir kişinin beş kişiyi öldüren saldırıları gerçekleştirdiği fikrine götürüyor. Uzmanlara göre tozun yüksek konsantrasyonu teröristlerin üretebileceğinin üzerinde bir kalitede. Senato'ya gönderilen şarbonun bir gramında bir trilyon spor vardı, bu 100 milyon kişiyi öldürecek kapasitedeydi. Senatör Tom Daschle'ye gönderilen mektupta ise iki gram şarbon olduğu söylendi!!!
18. Görülüyor ki ne FBI, ne Adalet Bakanlığı, ne New York polis departmanı ne Kongre ne de bağımsız komisyon gerçekleri bulmak için gerçekten çaba harcamıyor.

19. Sözde "bağımsız" komisyon, başkanın yandaşı olan biri tarafından yönetilmesi sebebiyle başkan ve başkan yardımcısının yasal ifadelerini kendilerinin belirlemelerine izin vermiş ve kritik konuları atlamıştır. Açıklanacağı üzere komisyon önceden belirlenmiş bir sonuca varmak için toplanmıştır: Saldırılar Usame bin Ladin ve 19 radikal islamcı terörist tarafından Amerika'nın Suudi Arabistan'daki askeri varlığına ve İsrail'e verdiği desteğe ve İslama karşı karşıt olduğu düşünülen imajına karşılık olarak gerçekleştirilmiş ve ABD içindeki bazı istihbarat eksiklikleri yüzünden saldırılar engellenememiştir. Davacı inanmaktadır ki bu davaya maruz kalanlar sahip oldukları güçler çerçevesinde davacıyı ve avukatını ezmeye çalışacaklardır. Eğer zaten biz bir polis devletinde yaşamıyorsak kitle imhasını ve hatta 9/11'leri önleyecek hiçbir şeyimiz yok demektir. Hiçbir şey yapmamış olaslar bile temel görevleri olan Amerikan halkını koruma görevini aksattıkları için davalıların "ulusal güvenlik" ifadesi arkasına sakladıkları ahlaksızlıklarını sürdürmelerine izin verilmemelidir.

(Editörün Notu: Büyük kısmı burada belirtilmişse de yönlendirilen iddiaların listesi normalde çok daha uzundur. Biz sadece kitabın içeriğiyle uygunluk gösteren kısımları kitaba dahil ettik)

11 NUMARALI UÇAK DURDURULABİLİRDİ. ON BEŞ DAKİKALIK BOŞLUK VE BAŞKA KOŞULAR BİR SUÇ ORTAKLIĞI OLDUĞUNU GÖSTERİYOR

518. 11 numaralı uçağın kokpit kayıtlarına göre uçağın Boston hava trafik kontrolörleriyle bağlantı kurduğu son dakika 08.13.47 i-

di. İletişimin kaybolduğu hemen anlaşıldı; kontrolörlerin 08.15'te aralarında bunu tartıştıkları kayıtlarda duyulabiliyor. Dahası, radyo kontağı kaybedildikten dakikalar sonra uçağın uydu vericisinin de kapatıldığı anlaşılıyor. Boston Hava Trafik Kontrol Müdürü Glenn Michael sonradan "O dakika uçağın kaçırıldığını anlamıştık" dedi.

519. 11 numaralı uçağın pilotu Kaptan Ogonowski Acil Durum Düğmesi'ne basmadı, diğer uçakların pilotları da bunu yapmamışlardı. Bunun sebebinin teröristlerin uçaklar düşerken kokpitlerde durmaları olduğu söylenmişti. Kaptan Ogonovski'nin konuşma düğmesini açıp kapayarak uçuş kontrolörlerinin kokpitte neler konuşulduğunu duymalarını sağlamaya çalıştığı söylendi. Bu durum yaklaşık 08.38'e kadar böyle sürmüştü.

520. Uçuş kontrolörleri bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendiler fakat uçağın ELT düğmesi aktif hâle getirilmediğinden önemli bir şey olduğunu düşünmediler. Saat 08.20'de uçak FII'sını da kapatınca uçağın kaçırıldığı anlaşıldı. 08.24'te teröristlerin yolculara verdikleri mesaj duyuldu. "Uçağı kaçırdık. Sadece sessiz olun, iyi olacaksınız. Havaalanına dönüyoruz." Bir kontrolör cevap verdi, "Kim benimle konuşmaya çalışıyor?" Terörist yolcularla konuşmaya devam etti: "Eğer bir hareket yapmaya kalkarsanız hayatınızı tehlikeye atarsınız, sadece sessiz olun."

521. Saat 08.25'te Boston uçuş kontrol 11 numaralı uçağın kaçırıldığını diğer kontrol merkezine bildirdi. Bu, uçağın DTM'ye çarpmasından tam yirmi altı dakika önceydi. NORAD'a göre kaçırılmadan 08.40'a kadar haberdar olmamışlardı.

522. İşte böylece bir şekilde bu ulusun savunma sistemi 11 Eylül 08.20'de çalışmadı. FAA düzenlemeleri, "Bir uçağın beklenmedik şekilde radarı kapanırsa.... acil durum potansiyeli taşıyan bir durumdan şüphelenirseniz acil durum olduğundan eminmiş gibi konuyu ele alın" diyor.

523. MSNBC raporuna göre rotadan sapma gerçek bir acil durum sayılır ve avcıların acilen yola çıkıp problemin ne olabileceğine bakması gerekir. Fakat henüz tam olarak belirlenemeyen nedenlerle 9/11'de acil durum çanları çalmamıştır. Burada araştırılması gereken bir boşluk var.

524. 8.25 ile 8.40 arasındaki o onbeş dakikalık boşluk çok kritiktir. Çünkü kaybedilen vakit olmasaydı avcı jetler 08.46'da kuzey kulesine çarpılmadan önce olay yerinde olabilirlerdi.

525. NORAD'ın bilgileri Otis'e geçmesi beş dakika, pilotların yola çıkması altı dakika sürdü. Üstelik pilotlar 188 millik yolu 27 dakikada gittiler. Kullandıkları jetler F-15'lerdi ve en üst hız limitleri 1875'ti, oysa uçaklar saatte 417 mille, yani neredeyse üçte bir hızla gittiler.

526. NORAD'ın 11 numaralı uçağın kaçırıldığından saat 08. 40'a kadar haberdar olmadığı bir yalandır. ABC Haber FAA'nın NORAD çalışanı Dawne Deskins'i saat 08.31'de bilgilendirdiğini bildirdi. Üstelik hiçbir FAA çalışanı olayla ilgili olarak kovulmadı, suçlanmadı veya NORAD'a geç haber vermesi nedeniyle disipline edilmedi.

527. NORAD'ın açıklaması 18 Eylül 2001 tarihli bir gazetede yayınlandı. Buna göre 08.40'ta 11 numaralı uçağın kaçırılmasından haberdar edildikten sonra Otis'teki pilotlara havalanma emri vermek için altı dakika beklendi. Pilotların emri aldıktan sonra kalkışa geçmeleri de bir altı dakika tuttu. Böylece NORAD'a göre iki avcı F-15 jeti 08.52'de Otis'i terk etti ve New York'a doğru hareket etti. Bir NORAD yöneticisi jetlere ekstra yakıt yüklendiğini söyledi. Pilotlardan biri de yol boyu son hız gittiklerini söyledi, fakat bir F-15'in son hızı 1875 mph olmasına rağmen New York'a güney kulesinin yıkıldığı 09.03'ten önce yetişemediler.

528. Bu ifadelerdeki yalanları basit bir aritmetikle ortaya çıkar-

mak mümkün. 188 mili 11 dakikada gitmek için F-15'ler 1,025. 45 mph ile gitmeliydiler. Bu hız bir F-15'in hız limitinin yalnızca yüzde 54.7'sini oluşturuyor. Yani uçaklar son hızla gitmiş ve Otis'ten 08. 52'de kalkmış olsalardı bile yine de 09.03'ten önce New York'a varabilirlerdi.

529. NORAD hikayesinin doğruluğunu bu hikayelerle kabul ettiremez. 19 dakikada 11 mil gitmek demek saatte ortalama 594 mph hızla gitmek demektir, yani jetlerin kapasitelerinin çok çok altında bir hızla.

DAVACININ EŞİNİ TAŞIYAN 175 NUMARALI UÇAĞIN GÜNEY KULESİNE ÇARPMADAN DURDURULMASINDAKİ BAŞARISIZLIK VE RESMİ AÇIKLAMALARA İNANMANIN ZOR OLDUĞUNA DAİR SEBEPLER

529a. Davacının eşini taşıyan 175 numaralı uçak 08.16'da Boston Logan Havaalanı'ndan kalktı. Kuleyle son iletişimi saat 8.42'de kurdu. Bir dakika sonra bir kontrolör uçak için, "Saat dokuz yönünde rotasının güney sınırına doğru ilerliyor, ne vericisi açık ne de konuşan birisi var" dedi. O zamana kadar NORAD'ın olaydan haberdar olmuş olması gerekirdi çünkü NORAD'a 11 numaralı uçağın kaçırıldığı bildirilmişti. NORAD 18 Eylül'deki yayında saat 08.43'te bu kaçırılmadan da haberdar olduğunu kabul ediyordu.

530. Bir NORAD sözcüsü 22 Mayıs 2003'te komisyona verdiği yeminli ifadede NORAD'ın 175 numaralı uçağın kaçırılmış "olabileceğini" FAA'dan duyduğunu ve uçağın vericisinin asla kapatılmadığını söyledi.

531. 175'in vericisi bariz bir şekilde kapatıldıktan sonra tekrar açıldı ve o gün için hiçbir uçağa ait olmayan bir rotaya doğru hareket etmeye başladı. Bu da kontrolörlerin uçağın güney kulesine

çarptığı 09.03'ten önceki son yirmi dakika boyunca uçağı izlemelerine fırsat verdi.

532. Aslında ne 11 numara ne de 175 numara Boston'un radarından hiçbir zaman kaybolmamıştı. 11 numaranın vericisi 08. 14'te kapatıldığında bu sadece Boston'un uçağın irtifasını belirlemesini engelleyebildi, uçak radarda görünmeye devam ediyordu. Bir sebeple uçak saat 08.28'de rotasını güneye, New York'a doğru çevirdiğinde FAA 11 numarayı radarda daha net görebilmek için onu etiketledi ve herkes uçağın güneye dönüşünü izledi.

533. İlk patlamadan "birkaç dakika" sonra Boston uçuş kontrol Norad'a 11 numaranın kuzey kulesine çarptığını bildirdi. "Dakikalar içinde" FAA, NORAD, gizli servis ve bazı hükümet görevlileri arasında iki toplu telefon toplantısı yapıldı. Aslında Başkan Bush ve yardımcısı Cheney de bu toplu telefon konuşmalarını dinliyorlardı.

534. Fakat NORAD'ın komisyona verdiği ifadeye göre NORAD 11 numaranın kuzey kulesine çarptığını 09.05'te öğrenmişti.

535. NORAD'ın 175 numaranın "kaçırılmış olabileceğini" güney kulesine çarpışından iki dakika sonra duymuş olmasına inanmak imkansızdır.

536. Belli ki NORAD söylediği yalanları takip edemiyor. Aslına bakılırsa anlattığı hikayenin tümü NORAD'ın kendisine diğer davalılar tarafından verilen emirler doğrultusunda saat 08:40'a kadar hiçbir şey yapmadığını gizlemek için uydurulmuş. Halkı 175 ve 77 numaralı uçakların takip edildiğine inandırmak için NORAD avcıların çok hızlı uçtuklarını fakat geç haber aldıkları için vs. Güney kulesinin yıkılmasını ve Pentagon'un hasar görmesini engelleyemediğini söylüyor.

537. Yukarıda gösterildiği gibi NORAD söylediğine uygun şekilde geç haberdar edilmiş olsa bile jetlerin gidebildikleri kadar hızlı gittikleri fakat yetişemedikleri doğru değildir.

538. 11 Eylül'de General Richard Meyers Joint Chiefs of Staff'ın başkanı olarak görev yapıyordu. Olaydan iki gün sonra Senato silahlı kuvvetler komitesine verdiği yeminli ifadede Meyers'a ne zaman jetlere kalkış emri verildiği soruldu. İnsanlar generalin böyle bir olaydan sonra yeminli ifade vermeye gelirken biraz hazırlandığını düşünmüş olabilirler fakat yanılıyorlar. General, "Bildiğim kadarıyla emir Pentagon'a saldırıldıktan sonra (09.37) verildi" dedi.

539. Eğer General Meyers'ın ifadesi doğruysa bu NORAD'ın en azından elli bir dakikalık bir yalan söylediğini gösterir. Davacının bildiği kadarıyla halkın önünde ne Başkan Bush'a ne yardımcısı Cheney'e ne de General Meyers'ın kendisine jetlerin 09.37'de hareket ettiği fikrine nereden kapıldığı soran olmadı.

540. General Meyers'ın söylediğine uygun olarak 13 Eylül'de NORAD Sözcüsü Mike Synder de Pentagon'a saldırılana kadar jetleri göndermediklerini söyledi. Yalnızca o zaman askeriye saldırıların ciddiyetini anlamış ve hava savunma emri vermişti.

541. 9/11 saldırıları tamamen Birleşik Devletler'e zarar vermek isteyen İslami fanatikler tarafından yapıldıysa neden 11 ve 175 numaralı uçakların ikisi de Westchester Country'deki Indian Point nükleer güç kompleksini atladılar? Davacıya göre, girişimciler bu petrol alanlarına saldırıldığı takdirde Kongre ve Amerikan halkı üzerinde yeterince korkutucu bir etki sağlayamayacağını, bunun da dünyanın petrol alanlarına bir saldırı için açık bir çek anlamına gelmeyeceğini düşündüler, bu yüzden DTM'ne saldırdılar.

542. Başkan Bush, yardıncısı Cheney, NORAD ve FAA telefonda açık bir görüşme yaparken yani 08.46 sularında kuzey kulesi saldırıya uğramıştı ve 175 numaralı uçak hâlâ New York semalarında bir tehlike unsuru oluşturuyordu. Buna rağmen telefondakiler halkı tehlikeden haberdar etme gereği duymadılar. O sırada panik hâlinde olan güney kulesi sakinlerine saat 08.55'te kulenin güvenli

olduğu duyurusu yapıldı. Yani girişim sahipleri çok da fazla korku ve dehşet yaratılmasını istemediler, şurası açık ki amaçlarına ulaşmaları için gereken bir miktar korku ve kim bilir kaç tane de ölü bedendi.

543. New York'taki uçuş kontrolörleri 11 numaralı uçağın kuleye çarptığından ikinci çarpmadan yalnızca bir veya iki dakika önce haberdar olduklarından şiklayet ettiler. Ayrıca ikinci çarpma gerçekleşene kadar 175 numaralı uçağın havada bir tehdit oluşturduğundan da haberleri yoktu. Hatta Otis'ten kalkan avcı jetlerin pilotları bile tam olarak bilgilendirilmemişlerdi. Pilotlardan Daniel Nash 11 numaralı uçağın kuzey kuleye çarptığının kendisine söylenmediğini belirtti. Nash New York'a ikinci saldırıdan önce yetişseydiler bile uçağı vuramayacağını çünkü böyle bir emrin ancak başkandan gelebileceğini söyledi. Başkan da o esnada Florida'da okul çocuklarıyla birlikteydi.

544. NORAD'ın kaçırılmaları haber alması gereken zaman (08. 25) ile haber aldığını iddia ettiği zaman (08.40) arasında büyük bir boşluk vardır. Şöyle bir şey var ki NORAD söylediği gibi 08.40'ta bilgilendirilmiş olsa bile 11 numarayı durdurma şansı vardı. NORAD'ın açıklamaları çok şüphe uyandırıcıdır. Eğer acil durumlarda uçakları vurmak için başkan izni gerekiyorsa telefon konuşması esnasında başkandan o izin alınabilirdi. En azından yaptıkları toplu telefon konuşması esnasında öğrendikleri bilgiyi, yani 175 numaranın havada olduğunu New York'taki yetkililere söyleyebilirlerdi, o takdirde güney kulesinde binanın güvenli olduğuna dair duyurular yapılmazdı ve yüzlerce insanın hayatı kurtulabilirdi. Fakat yalnızca bir kule yıkılsaydı ve sadece birkaç yüz insan ölseydi halk üzerinde istenen korku yaratılamazdı ve Bush II yönetiminin saldırılardan çok çok önce planladığı askeri harekatllar için halktan onay ve konseyden izin alınamazdı.

545. Bilindiği gibi 9/11'de 11 ve 175 numaralı uçakların kaçırılmasına savunma sistemimizin verdiği tepki çok yavaş ve yetersizdir, öyle ki üst yönetimin saldırıların başarılı olmasını istemediğine inanmak neredeyse imkansızdır. Anlatılanlar ışığında düşürdüğünüz zaman eğer Birleşik Devletler parlementer bir demokrasiyse o zaman hükümetin başındakiler bir güvenoyuna veya seçime davet edilebilir. Vatandaşlarının güvenini kazanamamış BD hükümeti, hiddetlenmiş Amerikan halkı, Kongre ve asabi basın tarafından istifaya zorlanmasa bile en azından NORAD, FAA veya askeriyeden birkaç kişinin yerlerinden sürülmesi gerekirdi.

546. Diğer faktörlerden bağımsız olarak 11 ve 175 numaralı uçakların kaçırılışına tepkilerin şok edecek kadar beceriksiz olması bile hükümetin saldırıların gerçekleşmesini istediği bu yüzden onları durudurmadığı şüphesinin doğmasına neden olur. Daha da kahredici olan 77 numaralı uçağa neler olduğudur.

İLK DTM DARBESİNDEN SONRA YAKLAŞIK 50 DAKİKA KADAR UÇUŞ 77'NİN HAVADA DOLAŞMASINA İZİN VERİLDİ. HÜKÜMETİN AÇIKLAMASI YİNE ANLAMSIZ VE TUTARSIZ

547. 77 numaralı uçak 08.20'da Washington Dulles Havaalanı'ndan kalktı. Uçakla son bağlantı saat 08.50.51'de kuruldu. Ondan sonra uçuş kontrolörleri radyodan kendisine ulaşmaya çalıştılar fakat cevap alamadılar. Bu, 77 numaralı uçağın kayıp veya kaçırılmış olduğunun kanıtıydı.

548. NORAD'ın uçağı takip etmekteki başarısızlığı çok barizdi çünkü bu kez müdahale etmek için yeterince zaman vardı. Bu kez uçuş kontrolörleri saat 08.48 ve 08.56 arasında bir yerlerde uçağın kaçırıldığını öğrendiler, fakat, NORAD yine FAA'nın kendisine saat

9.24'te "Uçağın kaçırılmış olabileceğini" bildirdiği açıklamasını yaptı.

549. FAA komisyon önünde bu yarım saatlik gecikmeyi reddetti. FAA yöneticisi Jane Garvey ifadesinden sonra yaptığı bir konuşmada resmi uyarının NORAD'a 09.24'te ulaştığını fakat ondan önce gerçekleşen toplu telefon görüşmelerde bu olaydan bahsedildiğini söyledi.

550. 9/11'den birkaç gün sonra New York Times, "77 numaralı uçağın teröristlerin kontrolüne geçtiği andan Pentagon'un batı kanadına çarptığı ana kadar geçen sürede binanın güney kanadındaki askeri kumanda merkezinde çalışanlar hava kontrolörleriyle ne yapmaları gerektiğini konuşuyorlardı" şeklinde bir haber yazdı. Bu, FAA'nın NORAD ve diğer yetkililerin saat 09.24'ten önce olaydan haberdar olduğuna dair açıklamarıyla da uygunluk gösteriyor.

551. Eğer Bayan Garvey doğru söylüyorsa o zaman NORAD olayın üzerinden geçen iki yıla rağmen hâlâ mantıklı bir açıklama ortaya koyamadı demektir. Çünkü aslında NORAD'ın 77 numaranın kaçırıldığını öğrendikten Pentagon saldırısı gerçekleşene kadar 47 dakikası vardır. Avcı jetlerin kalktığı Langley Hava Üssü Washington'dan 129 mil uzaklıktadır. Bir F-16'nın maksimum hızı söylenildiği gibi 1500 mph olsa bile jetlerin aradaki yolu 6 ila12 arasında dakikada gitmeleri gerekirdi. NORAD'ın bir avcı jetine bu mesafeyi 47 dakikada aldırmak dahil hesap vermesi gereken çok şey vardır.

552. NORAD saat 09.09'da jetlere kalkış emri verdiğini söylüyor. Fakat "Honey" kod adlı bir pilot kendisinin jetlerden birini kullandığını ve saat 09.24'e kadar kalkış emri verilmediğini söylüyor. NORAD'ın verdiği yanlış zaman birimleriyle olayları açıklamak mümkün olmuyor.

553. NORAD'ın dediği doğru olmuş ve saat 09.24'te haber alınmış ve uçaklar saat 09.30'da Langley'den havalanmış olsalar bile yi-

ne de vaktinde olay yerine varmış olmaları gerekirdi. Pilotlar ifadelerinde motive edilmek için kendilerine DTM'ne bir uçağın çarptığının söylendiğini belirttiler. Öyleyse 2003 Mayıs'taki ifadelerde neden NORAD yetkilileri F-16'ların ekstra motorlarını kullanmadıklarını ve Washington'a 660 mph hızla gittiklerini söylediler? Yine bir hesap makinası kullanılarak NORAD'ın ifadelerinin gerçeği yansıtmadığı kolayca anlaşılabilir.

554. Aslında, NORAD ve pilotlar nereye doğru uçtukları konusunda bile birbirine uyan ifadeler veremediler. "Honey" Washington'a değil New York'a uçtuklarını söyledi. Şehirden siyah bir duman geldiğini gördüklerinde şehrin batısında değil, 20-30 mil doğusundalardı. Sonradan rotalarını değiştirerek Washington'a uçtular.

555. Diğer iki pilot ise Honey'in söylediklerine zıt bir şekilde rotalarının başından beri Washington olduğunu söylediler.

556. NORAD Mayıs 2003'te jetlerin direk değil Atlantik Okyanusu'nun üzerinden Washington'a uçtuklarını belirtti. Bu, Honey'in uçakların doğuda bulunduğu yönünde söyledikleriyle uyuşuyor. NORAD yetkilileri sonradan uçaklar daha hızlı uçsalardı ve doğrudan Washington'a gitselerdi 77 numaraya yetişebileceklerini kabul ettiler. NORAD'ın mazereti uçakların Birleşik Devletler'in içinden havalanmış olmaları kendisinin misyonu ise Birleşik Devletleri dışarıdan gelecek saldırılara karşı korumak olduğuydu.

557. Bize söylendiğine gçre üç adet F-16, Knetucky üzerinden bir U dönüşü yaparak Washington'a doğru ilerlemeye başlayan 77 numaralı uçağı durdurmak için Langley'den havalandılar. İstihbarat için yıllık 40 milyar dolar harcayan bir hükümet Los Angeles'e gitmek için yola çıkan bir uçağın pilot hatasından dolayı rotasını birden ters yöne döndürmeyeceğini, uçağın yönünün Washington'a döndüğünde kontrol alan kişinin uçağı muhtemelen bir resmi binaya çarptırmayı hedeflediğini bilmesi gerekir.

558. NORAD'ın 77 numaralı uçakla ilgili aktardığı kurgu inanılmazdır. Buna göre, NORAD'ın dahili arazide yargılama hakkı yoktur, bu NORAD'ın sorumluluğunda değildir. NORAD'ın görevi ABD dışından, özellikle Atlantik'ten gelen uçakları durdurmaktır. Bu söylenilenler çok anlamsızdır.

559. Pentagon saldırısının önlenememesi en üzücü olanıdır, çünkü çeşitli savunma birimlerinden yardım etme gönüllüleri adeta yağmaktadır. DTM'ne ikinci saldırı gerçekleştiğinde herkes anlamıştı ki ulus saldırı altındaydı. Yardım etmek isteyenlerin telefonları NORAD'a akmaya başlamıştı. NORAD'ın kuzeydoğu bölümünde Ulusal Hava Koruma muhafızlarından Robert Marr kendisine söylenenleri aktardı, "Bize 10 dakika verin size silah verelim, bize 30 dakika verin size füze verelim, bize 1 saat verin size roketatarlar verelim. Marr cevap verdi: "Hepsini istiyorum."

560. Marr şöyle söylediğini bildirdi, "Telefonların başına geçin, bütün hava koruma birimlerini arayın. Jetleri hazırlayın, ulusumuz saldırı altında." Fakat bu performans pratiğe geçirilmemiş olmalı.

561. Başka bir yetkili, "Saat 10.01'de kumanda merkezi yardım için çeşitli üsleri aramaya başladı" dedi. Ohio, Toledo'daki üslerden bir tanesi arananlar arasındaydı.

Toleda çağrıya saat 10.16'da jetlerini havalandırarak cevap verdi. Sycaruse de saat 10.44'te jetlerine kalkış emri verdi, yani kuzey kulesine çarpıldıktan tam bir saat elli sekiz dakika sonra.

ULUS ÇAPINDA BİR "DUR" EMRİ BEYAZ SARAY TARAFINDAN ONAYLANMIŞ VE BU DA ASKERİYENİN JETLERE "BEKLEYİN" EMRİ VERMESİNE VE SALDIRILARIN GERÇEKLEŞTİRİLMESİNE NEDEN OLMUŞTUR

562. FAA Yöneticisi Jane Garvey, "09.26'da Beyaz Saray'dan

"bekle" emri geldi" dedi. Emir, havalanabilecek her tür alet için gerekliydi, askeri veya sivil fark etmiyordu. Askeri uçakların tekrar havalanabilmelerine izin veren emir saat 10.31'de geldi. 09.26 ile 10. 31 arasında uçmasına izin verilen uçaklara sınır getirilmişti fakat FAA ayrıntı vermeyi reddetti.

563. 9/11'den sonraki güne kadar Andrews Hava Kuvvetleri Üssü her an saldırıya hazır jetleri ile övünürdü. Olay günü üç adet Andrews F-16'sı Washington'a 207 mil uzaklıkta Kuzey Carolina'da bir eğitim uçuşundaydılar. 77 numaralı uçak 9.38'de Pentagon'a çarptıktan sonra Andrews'e indiler. Bir tanesinin pilotu Billy Hutchinson tekrar havalanmak için gerekli yakıta sahipti fakat diğer ikisinin yakıta ihtiyaçları vardı. Hutchinson hiçbir silahı olmadan havalandı. Eğer NORAD'ın zaman çizelgesi doğruysa Hutchinson saat 09.49'a kadar Andrews'tan havalanmadı. O hâlde yakıtı da hazır olan Hutchinson'ın jeti neden hemen korumasız olan Washington'a gitmek için yola çıkmadı?

564. Öyle görünüyor ki daha yakında bulunan üsler olmasına rağmen NORAD kuzeydoğudaki üsleri kullanmak istemedi. Bunun mantıklı bir gerekçesi de gösterilmedi. Payne Stewart'ın olayında NORAD acil durum olduğu için kendi kontrolü dışındaki üslerden jetleri havalandırmıştı. Fakat 9/11'de bunu yapmadı, halbuki Andrews Hava Üssü Washington'a sadece 10 mil uzaklıktaydı. Olay esnasında Andrews'a haber bile verilmemişti, personel olayın olduğunu medyadan öğrendi. Pentagon'a saldırıldıktan sonra da Andrews'ı arayarak jetlerini hazırlamasını söyleyen NORAD değil, gizli servisti.

565. Buna rağmen jetleri hazırlayın emri geldiğinde, en çabuk hazır statüsüne geçebilme özelliğiyle övünen Andrews jetleri hemen kalkamadılar çünkü hazır değillerdi! 40 dakika geçtikten sonra bile gerekli silahları yüklemeyi bitirememişlerdi. Billy Hutchinson'dan sonra havalanan iki avcı jetin ise yalnızca "hafif silahları"ı vardı.

566. Sonuçları trajik olmasaydı 9/11'de yönetim ve askeriye personeli arasındaki komünikasyon eksikliği eğlendirici sayılabilirdi. Mayıs 2003'teki ifadesinde Ulaştırma Bakanı Mineta, saat 09.25 şularında Beyaz Saray'dan çıkarken yardımcılarından birinin Cheney'e Washington'u hedef alan bir uçağın 50 mil uzaklığında, biraz sonra da 30 mil uızaklıkta olduğunu söylediğini duyduğunu söyledi. Uçağın uzaklığı 10 mile indiğinde yardımcı Cheney'e, "Emirler hâlâ geçerli mi?" diye sormuş, Cheney de, "Tabii ki geçerli, aksi yönde bir şey duydun mu?" diye sormuştu. Mineta bu emrin uçağı vurma emri olduğunu söyledi.

567. İlginç ama başkanın veya yardımcısının 77 numaralı uçağı vurma emri vermiş oldukları söylenmesine rağmen, Langley ve Andrews'ten havalanan pilotların böyle emirden haberleri yok! Uçağın uzaklığı iki mile inmesine rağmen Beyaz Saray'dakilerin vur emri vermemesi bu kişilerin hedefin Beyaz Saray olmadığını bildiklerini gösterir.

568. Washington'daki hava kontrolörlerinin 77 numaralı uçak hakkında bilgileri olmadığı, son dakikalara kadar yaklaştığını bilmediklerine dair raporlar vardır. Bir uçuş kontrolörü kendisinin 77 numaranın yaklaştığını ilk fark eden kişi olduğunu, bu sırada uçağın 12 mil uzaklıkta olduğunu ve Başkan Yardımcısı Cheney'nin de kendisinden hemen sonra öğrendiğini bildirdi. Washington baş hava kontrolörü de gizli servisin kendilerini uçağın yaklaştığından haberdar ettiğini, bu sırada uçağın 5 mil uzaklıkta olduğunu bildirdi. Başka hikayeler anlatanlar da var. Uçağı Washington DC'nin radarı fark etmediyse o hâlde kim fark etti?

569. NORAD 77 numaralı uçağın saat Washington'a doğru döndüğüne dair resmi uyarıyı 09.24'te aldığını söylerken FAA Yöneticisi Garvey o saatten önce yaptıkları toplu telefon görüşmesinde NORAD'ın bu konuyu tartıştığını söyledi. Beyaz Saray, başkent bi-

nası ve Pentagon'un kendisi gibi binaların boşaltılması emri saat 09. 38'e, Pentagon'a çarpılana kadar verilmemişti. Yani 77 numaralı uçak Pentagon yerine başkent binasına çarpsaydı birçok insan hâlâ içeride olacaktı. Başkan Yardımcısı Cheney ve Savunma Bakanı Rumsfeld 77 numaranın yaklaştığını biliyorlardı, o hâlde neden 09. 38'e kadar kimseye tahliye emri verilmedi? Eğer Mineta'nın şahit olduğu konuşma Cheney ve yardımcısı arasında geçerken bu emir verilseydi belki de bugün Pentagon'da hayatını kaybeden 125 kişi yaşıyor olacaktı.

93 NUMARALI UÇAĞIN PENNSYLVANİA'DA DÜŞMESİ SUÇ ORTAKLIĞI YAPILDIĞINA DAİR KANITLAR VE CEVAPLANMAMIŞ SORULAR

570. 9/11'de kaçırılan dördüncü uçak olan 93 numara ile ilgili cevaplanmamış sorular vardır. FAA NORAD'a uçağın kaçırıldığını saat 09.13'te haber verdi. Uçağın vericisi saat 09.30'da kapatıldığı için FAA'nın uçağın kaçırıldığını nasıl anladığı belirsizdir.

571. NORAD bu uçağın saat 10.03'te düştüğünü belirtmekte, ordunun sismik çalışmalarına göre ise uçak saat 10.06.05'te düşmüş.

572. Daha belirsiz olanı ise 93 numaralı uçak için havalandırılan uçakların onu durdurmakla görevli olup olmadıklarıdır. NORAD'ın açıklamalarına göre 93 numara Pennysylvania, Somerset County'deyken bir avcı uçağı ona 11 dakika uzaklıktaydı. Bu, avcı jetin ortalama 545 mph hızla gittiğini gösterir. Eğer bu doğruysa o zaman avcı jet Washington'u düşüşten altı dakika önce, yani 09. 57'de terk etti. Düşünün ki 93 numaralı uçağın kaçırıldığının bildirilmesinden önce iki uçak DTM'ne saplanmış, ulusun savunma sistemleri en yüksek alarm derecesinde, ülkenin her yerinden yardım

etmek isteyenler telefonları kilitliyor ve buna rağmen NORAD 93 numarayı takip edecek bir jeti havalandırmak için tam 41 dakika bekliyor.

573. Bakan Mineta'nın Cheney'nin vur emri verdiğine dair izlenimlerinden bahsetmiştik. Aynı zamanda 77 numaranın çarpmasının ardından Beyaz Saray'dan birisi Washington'daki pilotları aramış ve Washington'un "serbest atış alanı" olduğunu söylemişti. Başka ifadelere göre de gizli servis pilotlara; "Neye mal olursa olsun Beyaz Saray'ı korumanızı istiyorum" demişti. Bunun yanında Başkan Bush'un Florida'dan ayrılana kadar yardımcısı Cheney ile görüşmediği de bildirilenler arasında. Bush ancak okuldan ayrıldıkan sonra saat 09.56'da Cheney ile görüşmüş ve o zaman ordunun teröristlerin kontrolündeki uçakları vurmalarını emretmişti. İlginçtir ki pilotların hiçbirisi böyle bir emri duymamıştı.

574. Görevlendirilen altı pilot da medyaya konuştu ve içlerinden hiçbirisi 93 numaralı uçağı takip ettiğini söylemedi. Hatta yayınlanan bir makaleye göre Billy Hutchinson'un jeti herkesi heyecanlandıran nesnenin kimliğini belirlemek için havalandırılmıştı.

575. Dahası, Hutchinson kendisinin tek silahsız jet olduğunu söyledi. Oysa NORAD Washington'dan iki adet silahsız jetin havalandığını bildirmişti. General Paul Weaver da 93 numaralı uçağın ardından hiçbir avcı jetin gönderilmediğini bildirdi.

576. Generalin söylediklerinin zıttına saldırılardan bir gün sonra bir New Hampshire uçuş kontrolörü, "Bir F-16 uçağı yakından takip ediyor, etrafında 360 derecelik dönüşler yapıyordu. Bulunduğu noktadan uçakla ilgili her şeyi görüyor olmalıydı.

577. Davacı NORAD dahil tüm yetkililerin hallkı yanılttığını, aldattığını ve sonsuza kadar olmasa da en azından 2004 seçimleri geçene kadar düzgün bir soruşturma yapılmasını engellemek için kurbanların ailelerini oyaladıklarını düşünmektedir.

578. 2001'in sonlarında General Larry Arnold NORAD'ın 9/11'deki tepkisinin ne kadar "hızlı" ve "etkileyici" olduğunu anlatan bir makale yazdı. Neredeyse halüsinasyon gören General Arnold, "Olaydan sonra kaçırılan uçakların belirleyemeyebilir ve takip edemeyebilirdik. Çok iyi uygulanan hızlı tepkilerimiz ulusumuza yapılacak başka saldırıları önleyerek sayısız Amerikan vatandaşının yaşamlarını kurtardık." Başka bir general Craig MacKinley Mayıs 2003'te Kongre'ye 9/11 öncesi o gün böyle bir saldırıya yönelik hazırlıklı olmadıklarını itiraf etti.

579. General Arnold'ın kendisi de komisyona 77 numaralı uçağın vurulacağını düşünmediğini, çünkü o esnada henüz Birleşik Devletler'in koordineli bir saldırı altında olduğunu düşünmediklerini söyledi.

580. İlk uçağın DTM'ne çaprmasının üzerinden 40 dakika geçmesine, 77 numaralı uçağın da belirlenen rotasını bir u dönüşü ile değiştirmesine ve radyo kontaktlarının kaybedilmesine rağmen General Arnold hâlâ Amerika'nın koordineli bir saldırı altında olduğunu düşünmemişti. Bu durumda iki seçenek vardır: Ya general müthiş bir yalancı ya da zihin faaliyetleri o kadar yavaş ki hâlâ görevde olması bir skandal, servisten uzaklaştırılmaması ise daha da büyük bir skandal.

581. NORAD yetkilileri ve girişimciler yapıkları haksızlıklar ve yasadışı faaliyetler yüzünden öyle bir hâle gelmişler ki kolayca çürütülebilecek yalanları bile komisyona söylemekten çekinmiyorlar. Örneğin CNN'in ilk kulenin yıkılışını saat 08.57'de yayınladığı gibi, halbuki CNN'in bu görüntüleri saat 08.47'de yayınladığı kolayca ortaya çıkarılabilir. Ve bu komisyon o kadar "bağımsız" bir komisyon ki yeminli ifadelerde söylenen bu yalanlara göz yumuyor.

582. NORAD'a göre Michigan'dan gönderdiği jetlerden üç tane silahlı olanı silahsız olandan daha önce Washington'a varmışlardı.

Öyleyse neden bu silahlı jetler 93 numaranın peşinden yollanmamışlardı? Hangi aptal inanabilir ki NORAD ilk saldırılardan tam bir buçuk saat sonra yalnızca bir tane silahlı jeti 93 numaranın peşinden gönderebildi?

583. Gösterileceği üzere 93 numaralı uçağın jetler tarafından vurulduğuna dair güçlü kanıtlar vardır. Uçaktaki yolcuların teröristlerle mücadele ettiği ve uçağın kontrolünü aldıkları hikayesi pek de inandırıcı değildir.

584. Eğer olgular dikkatle incelenirse, uçağın askeriye tarafından vurulmuş olmasının da 50 dakika boyunca hiçbir şey yapılmadan havada dolaşmasına izin verilmesinin de hatalı olacağı görülür. NORAD Kumandanı Craig McKinley Mayıs 2003'te uçak düştükten beş dakika sonrasına kadar NORAD'ın vur emrinden haberdar olmadığını söyledi.

585. Air Force One'ın eskortsuz uçması ile ilgili de sorular yükselmektedir. İlginç olarak başkanın korumalarından biri ikinci DTM saldırısını görmüş ve "Buradan çıkıyoruz, siz her şeyi hazırlayın" diye emir vermişti. NORAD'ın sistemindeki yedi üsten ikisi Florida'daydı. İnsan, iki saldırı arasında geçen 32 dakika esnasında başkan konvoyuyla okulu terk edene kadar her şeyi hazırlayan güvenliğinin başkana eskortluk edecek silahlı bir jet de hazır edeceğini düşünüyor. Fakat öyle görünüyor ki 11.00 ile 11.30 arasında hiçbir jet başkanın jetine yetişemedi. Söylenene göre yetişen ilk jetler Ellington'dan gelmişlerdi. Eğer 9/11 olayları bir şekilde yönetimin de içeriden desteklediği bir iş olmasaydı Bush II yönetimi hava saldırılarının ardından korumasız havalandıran görevliler işten atılırdı.

586. Mayıs 2003'te bir köşe yazarı, "Saldırılar yüzünden dehşete kapılmış, şoka girmiş bir sürü insan 9/11'in Beyaz Saray tarafından anlatılan versiyonunu kabul etti. Öte yanda ise binlerce insan resmi hikayedeki boşlukları araştırıyor ve mevcut kanıtları bir araya

getirmeye çalışıyor" diye yazdı. Floridalı bir yazar, "Saldırı esnasında ABD askeri savunma protokollerinin atlanması 'gerçek bir gizemdir' ve ciddi bir araştırmayı hak etmektedir" dedi. Fakat çok az medya organı resmi hikayeye meydan okumaya veya çelişkileri yayınlamaya cesaret etti.

11 NUMARA İLE İLGİLİ RESMİ AÇIKLAMALARIN YANLIŞ EN AZINDAN İSPATLANMAMIŞ OLDUĞUNU, TAM BİR SORUŞTURMAYA İHTİYAÇ DUYULDUĞUNU GÖSTEREN BAZI KANITLAR

587. 9/11'de dört uçağın kaçırılmasıyla ilgili ayrıntılar resmi hikayenin doğru olmadığını göstermektedir. Resmi hikayenin fizik kurallarına aykırı olduğunu gösteren birçok kanıt özellikle medya vasıtasıyla halka ulaşmıştır. Bu nedenle davacı gerekli kaynaklara ve uzmanlığa sahip olmasa da herkes gibi resmi açıklamaların yanlış olduğunu iddia edebilmektedir.

588. Bu nedenle davacı, 9/11 ile ilgili yapılan iki "resmi" açıklamaya rağmen sonuç olarak halka duyurulanların hatalı ve tutarsız olduğunu ve Kongre ile Komisyon'un bu saldırıları kimin gerçekleştirdiğini bulamadığını, daha da kötüsü bu bilgilerin üzerinin örtüldüğünü düşünmektedir. Yapılan "resmi" araştırmalar aslında 2993 kişinin hayatını nasıl kaybettiğini, saldırıların aslında nasıl gerçekleştiğini gizlemek ve binlerce kişinin daha hayatına mâl olacak iki adet savaşı haklı göstermek için yapılmıştır.

589. Davacı 9/11 saldırılarını açıklayacak alternatif bir senaryo sunmamakta, yalnızca resmi senaryonun yetersizliğine dikkat çekmektedir.

590. Dört uçağa hakikatte ne olduğunu anlamamıza yardımcı olacak kanıtlar hükümet görevlilerinin ellerindedir veya yok edil-

miştir. 93 numaralı uçak dışındakilerin uçuş kayıtları çözülmemiş veya çözülemeyecek hâle getirilmek için hasar verilmiştir. Aynısı kokpit ses kayıt cihazları için de geçerlidir.

591. 11 numaralı uçaktaki uçuş görevlisi Betty Ong'un yaptığı birkaç dakikalık arama dışında hiçbir ses kaydı yayınlanmamıştır. Kaçırılan uçakların hava kontrolörleri tarafından gerçekleştirilen elektronik görüntüleme kayıtlarının hiçbiri medyaya sunulmamıştır. Olay esnasında görev yapan uçuş kontrolörleri ile röportaj yaptırılmamıştır. Bu kişilere sessiz kalmaları emredildiği söylenmektedir.

592. Sonradan ortaya çıktığına göre o gün kaçırılan iki uçakla ilgilenen hava kontrolörlerinden altı tanesi olayları açıklayan ses bantları doldurmuşlar fakat bu kayıtlar bir süpervizör tarafından hiç dinlenmeden imha edilmiştir. Sonradan uçaklar üzerinde yapılan çalışmalar sonunda da yangın nedeniyle yolcuların hiçbirinin DNA örnekleri alınamadığı söylenmiş, ABD havaalanlarının her yerinde kameralar olmasına rağmen uçağa binmeden önce de yolcuların veya korsanların görüntüleri alınamamıştır. Bu nedenle yolcuların hiçbiri tanımlanamamış ve onlardan geriye kalanlar ailelerine gönderilememiştir.

11 NUMARALI UÇUŞ-BOSTON LOGAN HAVAALANI'NDAN DÜNYA TİCARET MERKEZİ'NİN KUZEY KULESİ'NE

593. Resmi açıklamalara göre 11 numaralı uçak Boston Logan Havaalanı'ndan saat 07.59'da Los Angeles'e doğru yola çıkmıştı. Bostorı Hava Trafik Merkezi ile bağlantı kurduğu son saat 08.14 idi.

594. Saat 08.24'te uçuş kontrolörleri uçakta bir erkek sesinin yaptığı bir anons duyuldu, "Uçaklar elimizde. Sadece sessiz olun, iyi

olacaksınız. Havaalanına geri dönüyoruz. Kimse kıpırdamasın." Birkaç dakika sonra aynı ses devam etti: "Her şey iyi olacak. Herhangi bir hareket yaparsınız kendinizi ve uçağı tehlikeye atarsınız. Sadece sessiz olun."

595. Saat 08.26'da 11 numaralı uçak Albany ve Lake George, New York arasındaydı ve batıya doğru gidiyordu. Sonra 100 derecelik bir dönüş yaptı ve yönünü güneye, New York'a doğru çevirdi.

596. 11 numaralı uçaktaki hostes Madeline (Amy) Sweeney saat 08.22'de cep telefonuyla bir arama yaptı. FBI'ya göre Bayan Sweeney telefonda korsanların yolculardan birinin boğazını kestiğini söylemişti. FAA'nın daha sonra yayınladığı bir rapora göre de İsrail gizli servisinin bir üyesi olan çifte vatandaş olan bir İsrail-Amerikan yolcu vurulmuştu.

597. İlginçtir ki Bayan Sweeney'in söylediğine göre korsanlar bunları kokpite girmeden önce yapmışlardı, pilotların haberi yoktu.

598. Yani 80 kişiyi taşıyan bir uçakta bu mücadeleler yaşanmış, hatta birisi vurulmuştu ve kokpitin bundan haberi olmamıştı. Öyleyse neden pilotlar o saatte hâlâ iletişim kurabilecekken içeride ilginç bir şeyler olduğunu merkeze bildirmediler? Korsanlar henüz kokpite girmediyse o zaman hâlâ radyo kontağı kurabilirlerdi.

599. Sweeney'in telefon konuşmasının transkripti resmi hikayenin yetersiz olduğunun başka bir kanıtıdır. Transkripte göre korsanlar kokpite girdikten kısa süre sonra uçak yönünü değiştirmiş ve DTM'ne yönelmişlerdi. Sweeney'in son sözleri, "Aman tanrım binaları ve suyu görebiliyorum, Aman Tanrım, Aman Tanrım!" olmuştu. Yani 12 yıldır uçuş görevlisi olan bir şahıs Manhattan'daki DTM'ni tanımamış, sadece binalar görüyorum demişti.

600. Daha da kritik olanı Sweeney'in açıklamalarının zamanıdır. Telefon konuşmasına göre korsanlar kokpite girdikten sonra hemen uçağın yönünü değiştirmiş ve binaya çarpmışlardı. Oysa biz

biliyoruz ki uçak Albany yakınlarında yönünü değiştirmişti ve Manhattan Albany'den 150 mil, yani 18 dakika uzaklıktaydı.

601. Sweeney'in telefon konuşmasının transkripti resmi hikayenin önemli bir kısmını oluşturmaktadır. Bu kanıt da tutarsızlıklarla dolu olduğundan resmi hikayeye inanmamak için başka bir neden daha oluşmuştur.

602. Davacıda Sweeney'in transkriptinin tam metni olmasa da haberlerden öğrendiğine göre uçaktaki öldürme olayları telefon konuşması esnasında gerçekleşmişti fakat arkadan hiç panik veya çığlık sesleri gelmiyordu.

603. Sweeney uçakta dört tane korsan olduğunu söyledi ve koltuk numaralarının 9. ve 10. sırada olduğunu söyledi. FBI ise beş korsan olduğunu ve hepsinin 8. sırada oturduklarını belirtti. Pilot John Ogonovski'nin mikrofonundan kalın Orta Doğu aksanıyla konuşan bir erkek sesi olduğu söylenmişti, eğer Sweeney telefondayken bir korsan içeride olduğundan hostesin dört tane korsan saydığını varsaysak bile yine de FBI'ın açıklamasıyla onunki arasındaki farkı açıklayamayız. Bir korsan önceden kokpite nasıl girmişti? Bu ne zaman olmuştu da Sweeney görmemişti? Eğer bir korsan kokpitteki iki pilotu kontrol altına aldıysa elinde ateşli bir silahı olduğu düşünülebilir mi? Eğer öyleyse silahı uçağa nasıl sokmuştu?

604. Eğer bir korsan kokpitte ve diğer dördü içerideyse ve bunlar Sweeney telefonla konuşurken olduysa yani saat 08.14'te o hâlde neden 11 numaranın haberleşme bağlantısı saat 08.20'de kesildi?

605. Yine ilginç olarak FBI'ın 11 numaralı uçağın korsanları olarak tanımladığı beş kişiden üçünün hayatta oldukları ve Orta Doğu'da yaşadıkları öğrenildi. FBI bu olayı teröristlerin sahte kimlik kullanmalarıyla açıkladı. 28 Eylül 2001'de FBI yeni bir liste hazırla-

dı, listede daha önceki ondokuz kişi arasında bulunmayan yeni yedi kişi vardı. Peki diğer on iki kişinin kimliklerinin "sahte" olmadığı ne malum? Neden ilan edilen yolcu listesinde hiç Arap ismi yoktu? Ve FBI bunca ismi bu kadar çabuk nereden buldu?

606. Resmi hikayeye göre 9/11'de suçlanan on dokuz Arab'ın dokuzunun güvenlik kameralarından uçaklara bindikleri görülmüştü. Tüm teröristler olayda öldüğüne göre bu kişiler sonradan nasıl tanımlandı? Yapılan bir açıklamaya göre bazen o gün görevde olmayan pilotların da kokpitlere girmelerine izin veriliyordu, belki teröristler bu şekilde kokpite girmiş olabilirlerdi. Sizce birkaç Orta Doğulunun kenara çekip sorgulandığı sırada koyu bir Orta Doğu aksanıyla konuşan başka bir kişinin pilot kılığına girerek kokpite girmiş olması ne kadar mantıklı?

607. Kuzey kulesine yapılan saldırıdan sonra New York polisi DTM'nden sekiz blok ötede 11 numaralı uçağın "muhtemel baş korsanı" Muhammed Atta'nın pasaportunu bulduğunu iddia etti. New York'un en uzun iki binasının çökmesinden ve etrafını da tanınmaz hâle getirmesinden sonra bir korsanın pasaportunun sağlam bir hâlde yerde bulunabileceğine inanabiliyor musunuz?

608. Teröristler tarafından uçakta öldürüldüğü iddia edilen kişi İsrail-Amerikan çifte vatandaşı olan ve Sayeret Matkal adında gizli bir savunma ünitesinin eski bir komandosu olan Daniel C. Lewin'di. Lewin'in anti-terörizm eğitimi aldığı bildirilmişti. Aynı zamanda çalıştığı Sayeret Matkal'ın misyonu da istihbarat edinmek için Arap topluluklarına sızmaktı.

2000 yılının Şubat ayında Kalküta'daki istihbarat ajanları El Kaide bağlantılı olduğunu düşündükleri 11 kişiyi bir kaçırma operasyonundan dolayı alıkoydular. Sonradan bu 11 kişinin West Bank'ta çalışan İsrail vatandaşları oldukları anlaşıldı. Bangladeşli yetkililer bu kişilerin Dhaka'ya uçmasına izin vermek istemediler fa-

kat İsrail baskısı nedeniyle adamların Tel Aviv'e uçmalarına izin verildi. Bu olayın Daniel Lewin ile bağlantısı olmamasına rağmen buradan şöyle bir sonucu çıkarabiliriz. İsrailliler müslüman kılığına girerek uçak kaçırmaya teşebbüs edebiliyorlar. Sweeney'in bu kişinin boğazı kesilerek öldüğüne ve korsanların koltuk numaraları hakkında söylediklerine de bakılırsa ne tesadüf ki bu kişi Arapların hemen yanında oturuyordu.

609. 11 numaralı uçağı kaçıranların Florida Venice'de Huffman Havacılık Kursu'nda uçak kullanmayı öğrendikleri biliniyor. Bu kursun da CIA ve Pat Robertson'un "Operation Blessing", Jerry Falwell'in "World Help" gibi fundamental hıristiyan hayır kurumlarıyla yakın bağlantıları olduğu biliniyor.

610. FBI'ın ve diğer federallerin 9/11'de korumasız yakalandıklarını söylemelerine rağmen 11 Eylül'ü 12 Eylül 2001'e bağlayan gecenin bir yarısında saldırıların üzerinden 24 saat bile geçmeden Huffman havacılık okuluna bir baskın yapıldı ve tüm dosyalar ve kayıtlar bir C-130 kargo uçağıyla Washington DC'ye götürüldü. Bu uçakta başkanın kardeşi Jeb Bush da vardı.

611. Belirtildiğine göre Huffman havacılık okulunun gerçek sahibi cumhuriyetçi Wally Hilliard. 2000 Temmuz'unda Orlando Executive Havaalanı'nda Hilliard'ın jetlerinden birinde 30 pounddan fazla eroin yakalanmıştı.

612. Hilliard'ın bu faaliyetleri Vali Jeb Bush ve Florida devlet Bakanı Katherine Harris tarafından örtbas edilmişti, hem de Hilliard'ın jetlerinden birinin DEA ajanları tarafından yine makineli silahlarla yakalanmasından hemen sonra.

613. 9/11 kurbanlarının ailelerinin FBI'a olayın üzeinden 24 saat geçmeden Huffman Havacılık Okulu'na gideceklerini nasıl bildiklerini sormaları üzerine FBI'ın cevabı şöyle oldu: "Şanslıydık."

UÇAK KORSANLARI BİRLEŞİK DEVLETLER'E GİREBİLMEK İÇİN NASIL VİZE ALABİLDİLER?

613. Davacı 9/11'in tam olarak nasıl gerçekleştiği hakkında kesin bir bilgisi yoktur. Muhtemelen "girişimciler" Arapların bu planlarını öğrenmiş fakat devam etmelerine izin vermeyi seçmişlerdi. Başka bir ihtimal de yabancı bir gizli servis yardımıyla Arap korsanların taklit edilmiş olmasıdır. Tahminen kaçırılan uçaklarda hiç Arap yoktu.

614. Buna rağmen gerekli hikayeyi uydurabilmek için 9/11 korsanları olarak ifşa edilen ondokuz kişinin bir şekilde o uçaklarda bulunması gerekiyordu. Peki bu kişiler Birleşik Devletler'e nasıl girdiler?

615. Suudi Arabistan, Cidde'deki Vize Bürosunun Başkanı Michael Springmann yüksek rütbeli hükümet görevlileri tarafından sürekli kendisine yetersiz görülen kişilere de vize vermesi için emirler verildiğini söyledi. Daha üst mertebelere yaptığı şikayetler cevaplanmamıştı. Bir röportajda CIA'in de saldırıların içinde olduğunu düşündüğünü söyledi.

616. Mindy Kleinberg'in komisyona verdiği ifadeye göre ondokuz korsanın onbeşinin başvuruları yetersiz olduğu için vizeleri geri çevrilmeliydi. Çoğu, genç, bekar, işsiz erkeklerdi, yani klasik adaylar değillerdi.

617. National Review Online'da çıkan bir makalesinde Joel Mowbray altı ayrı uzmanın bu kişilerin vize başvurularını incelediğini ve 15'inin de reddedilmesi gerektiğine karar verdiklerini yazdı. (Dört tanesinin başvurusuna ulaşılamamıştı.)

618. Bay Mowbray'in makalesinde yazanlara göre teröristlerin ABD'ye girmeleri, vize için bariz bir şekilde yetersiz olan kişileri girişimcilerin onayladıkları saldırılar yapacak teröristler veya adayları

olup olmadıklarına bakmadan tekrar tekrar kuralları ihlal eden ABD yetkililerin davranışlarıyla uygunluk gösteriyordu. Tabii ki bu kişilerin vize başvuruları onların elit bir terörist organizasyonun iyi eğitilmiş sofistike üyeleri olduğunu göstermez. Ama eğer bu adamlardan herhangi birisi gerçekten 9/11 saldırılarını gerçekleştirenlerden biriyse, NORAD'ın 9/11 sabahında kaçırılan uçakları engellemeden öylece durması gibi ABD konsolosluk yetkilileri de bu insanlar ülkemize girerken öylece durmuşlardır. Davacı bu vizelerin verilmesiyle ilgili herhangi bir soruşturma yapıldığını veya birlerinin işten çıkarıldığını duymamıştır.

Teşekkürler

Kendini bu işe adayan birçok yazar ve araştırmacı 9/11 hakkındaki bilgilerimize katkıda bulundular. Bu kitabın yazılmasındaki yardımları için Gary Beebr, Dan Foster, Les Jamieson, Ken Jenkins, David Kubiak, Thomas J. Mattingly, Mark Mawrence ve Richard Scheck'e özel teşekkürlerimi sunarım.

Ayrıca, editöryel uzmanlığı için George Marsh'a, kapak dizaynı ve mizanpaj için Phillip Dizick'e, kapsamlı desteği için Paul Goodberg'e, öngörüsü ve sabrı için editör/yayıncı Byron Belitsos'a ve tolerans kraliçesi eşim Carol'a çok teşekkürler.

Kitabın Amerika'daki Yayıncısı "Drijin Press"in Notu

9/11 hakkında bilinenler neredeyse günlük gelişmelere dayanmaktadır. Bu nedenle, yayınevi yazarın bu kitapta sunduklarına periyodik eklemelerde bulunacaktır. Bu bilgiler kitabın resmi internet sitesinde bulunabilir: www.insidejob-911.com

SIRLAR OPERASYONU

Terör mü? Politika mı?

Jim Marrs

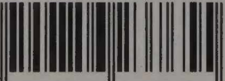
ABD 11 Eylül 2001'de büyük bir felaket yaşadı. Asrın en büyük terörist saldırısında binlerce insan hayatını kaybetti, geride kalanların hayatları ise bir daha hiç eskisi gibi olmamak üzere değişti. Dünya dengelerini altüst eden bu olay hakkında çok şey yazıldı, çok şey söylendi.

Bugün bir tarafta Amerikan hükümetinin yaptığı resmi açıklamalar, bir tarafta ise bağımsız araştırmacıların ortaya çıkardıkları, resmi açıklamaların aksini gösteren ciddi kanıtlar var. Saldırının üzerinden geçen dört yıl sonunda milyonlarca dürüst Amerikan vatandaşı üzülerek kabul etmek zorunda ki hükümetleri kendilerine gerçekleri söylemiyor. Bu da akla bir dizi cevabı belirsiz soru getiriyor;

- *11 Eylül saldırılarını gerçekten El Kaide mi düzenledi yoksa saldırılar içeriden mi yönetildi?*
- *Bush yönetimi olay sonrasında yapılacak araştırmaları neden önlemeye çalıştı?*
- *Saldırıların hemen sonrasında olay yerindeki kanıtlar neden apar topar kaldırıldı?*
- *11 Eylül'den aylar önce gelmeye başlayan uyarılara FBI ve CIA neden tepki vermedi?*
- *Dünyanın bir numaralı süper gücü olan ABD'nin güvenlik sistemleri 11 Eylül 2001'de neden sistematik bir şekilde iflas etti?*
- *İsrail Devleti'nin saldırılarla nasıl bir ilişkisi vardı?*
- *O gün gerçekleşen korkunç saldırılar gerçekten terör müydü yoksa stratejik bir politika mı?*

Bu kitabı okuduktan sonra bu soruların cevaplarını kendiniz vereceksiniz. Her biri belgelerle ve uzmanların yaptığı açıklamalarla desteklenen kanıtları gördüğünüzde anlayacaksınız ki resmi açıklamalardaki boşluklar ortaya atılan teorileri desteklemektedir. Dünyaca tanınmış komplo teorisyeni Jim Marrs, bu çalışmada her biri birtakım politik hedefleri gerçekleştirmeye yönelik olan çeşitli senaryoları araştırdı ve sonuçları sizler için bir araya getirdi.

ISBN 975-6237-65-1

12 YTL / 12.000.000 TL

www.truvayayinlari.com